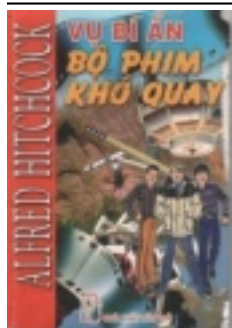

Vụ Bí Ẩn: Bộ Phim Khó Quay

Contents

Vụ Bí Ẩn: Bộ Phim Khó Quay	1
1. Chương 1: Cảm Xúc Mạnh Và Rùng Rình	2
2. Chương 2: Điểm Xấu Của Hollywood	6
3. Chương 3: Peter Làm Thợ Máy	11
4. Chương 4: Đêm Kinh Hoàng	17
5. Chương 5: Một Con Quỷ Hút Máu Ở Bộ Tham Mưu	21
6. Chương 6: Độ Sức	26
7. Chương 7: Marble Nhảy Xuống Nước	32
8. Chương 8: Đi Malibu	36
9. Chương 9: Trò Mèo Vườn Chuột	39
10. Chương 10: Con Mất Thứ Ba	42
11. Chương 11: Một Triệu Đô La Vào Sọt Rác	47
12. Chương 12: Cuộc Đột Kích Vào Ban Đêm	51
13. Chương 13: Hannibal Chơi Cao Tay	55
14. Chương 14: Bị Mất...và Tìm Thấy Lại	59
15. Chương 15: Quỷ Hút Máu Tái Xuất Giang Hồ	63
16. Chương 16: Những Tình Tiết Cuối Cùng	67

Vụ Bí Ẩn: Bộ Phim Khó Quay

Giới thiệu

Peter vòng nhanh ra phía sau, mở nắp, lục lọi bên trong, rút ra một cánh tay. Một cánh tay dài, nắn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vu-bi-an-bo-phim-kho-quay>

1. Chương 1: Cảm Xúc Mạnh Và Rùng Mình

Peter Crentch lái xe rẽ vào bên đường. Chiếc Vega cam đời 1977 nẩy lên trên bờ đường gồ ghề, rồi dừng trước nghĩa địa trải dài phía bên kia đường. Peter bóp thắng tay, liếc mắt kiểm tra trong kính hậu xem mái tóc nâu hung có đúng nếp không rồi cúi người chui ra khỏi xe. Với chiều cao một mét tám mươi lăm, Peter khá hài lòng về ngoại hình.

Peter vòng nhanh ra phía sau, mở cốp, lục lạo bên trong, rút ra một cánh tay. Một cánh tay dài, nặng, đầy lông, có cơ bắp khoẻ mạnh và mềm dẻo như của một vận động viên thể dục. Ngoại trừ là cánh tay không tận cùng bằng một bàn tay, mà bằng chân thú. Peter băng qua đường, cánh tay đu đưa nhẹ theo nhịp bước.

Đột nhiên Peter đứng lại nhìn đồng hồ. Chín giờ. Ái da. Peter có hẹn với Hannibal lúc tám giờ sáng nay.

Chỉ còn kịp gọi điện thoại nhanh? Nhưng phải tìm cho ra chỗ điện thoại gần đây nữa. Peter nhìn xung quanh nghĩa địa. Có rồi! Cách đó khoảng một trăm mét, có buồng điện thoại trong một trạm đổ xăng cũ bỏ hoang.

Vẫn vác theo cánh tay lông lá, Peter đến buồng điện thoại, nhét một đồng hai mươi lăm cent vào máy, quay số.

Sau hai hồi chuông, một giọng quen thuộc trả lời:

- A-lô! Văn phòng Ba Thám Tử Trẻ. Hannibal Jones nghe đây.
- Hannibal ơi, Peter đây. Mình đã cố gọi cậu nhiều lần sáng nay.
- Mình biết - Hannibal nói.

Mình biết. Đây là từ ưa thích của Hannibal.

- Thế làm sao cậu biết được? - Peter đáp - Cậu quên bật máy trả lời tự động mà!
- Thứ nhất mình không quên - Hannibal ung dung chỉnh lại - Máy trả lời tự động bị cháy bởi vì mình đã làm đứt mọi cầu chì trong xưởng! Thứ nhì, mình biết cậu sẽ gọi điện thoại cho mình, bởi vì mình vận dụng khả năng suy luận logic. Cậu bị trễ, điều này có nghĩa là: đã xảy ra chuyện quan trọng.

Peter như tưởng tượng thấy Hannibal đang ngồi ở bàn viết bằng sắt cũ kỹ trong chiếc xe lán cổ xưa nơi Ba Thám Tử Trẻ đặt bộ tham mưu. Có lẽ Hannibal đang ngồi thoải mái trên ghế xoay bện bện với một trong những công việc ưa thích: gõ máy vi tính để thực hiện một hệ thống giám sát mới, hoặc miệt mài nghiên cứu một quyển sách chế độ ăn kiêng với hy vọng giảm bớt vài ký lô dư thừa.

- Đúng! - Peter thừa nhận - Cậu đã đoán đúng, như thường lệ. Đúng là có chuyện xảy ra. Không những quan trọng, mà vĩ đại. Cậu thử đoán xem hiện mình đang ở đâu?

Rồi Peter nói tiếp ngay, để không cho Hannibal cơ hội đoán ra:

- Mình đang ở nghĩa địa Dalton, gần Huntington Beach, và mình đang mang theo cánh tay đặc biệt mà ba mình thiết kế cho tập phim mới trong bộ phim Nghệt Thở II.
- Hừm - Hannibal kêu.
- Cậu có tưởng tượng rằng đúng hai phút nữa, mình giao cánh tay cho nhà đạo diễn Jon Travis - Peter vội nói thêm - Chưa hết. Ba nói rằng có thể Travis sẽ có việc cho mình. Cậu nghĩ sao? Hết xảy chưa?
- Hết xảy. Nhưng cậu hãy cẩn thận nhé - Hannibal nói với vẻ bí ẩn lên.
- Ý cậu muốn nói gì? - Peter chau mày hỏi.

Peter cảm thấy bất ngờ trước lời cảnh cáo của bạn.

- Ý mình muốn nói có những chuyện lạ lùng xảy ra trong quá trình quay tập đầu tiên Nghệt Thở I.
- Chính xác là những chuyện gì? - Peter tò mò hơn hỏi.

Nhưng trước khi Hannibal kịp trả lời, đồng hai mươi lăm cent đã rơi vào máy.

- Ta sẽ nói chuyện thêm sau - Hannibal nói - Mình biết cậu hết tiền rồi.

Rồi Hannibal gác máy.

“Rõ ràng Hannibal có trí thông minh trên mức trung bình nhiều, Peter tự nhủ trong khi trở về nghĩa địa. Nếu không Hannibal đã không là thám tử trưởng. Nhưng không hiểu làm thế nào Hannibal biết được rằng mình hết tiền? Và Hannibal muốn nói gì khi đề cập đến những chuyện lạ lùng xảy ra trong quá trình quay tập đầu tiên Nghệt Thở I?”

Peter băng qua đường, đi xuống đoạn dốc trông có vẻ dẫn đến nghĩa địa. Khi còn nhỏ, Peter hay sợ những chỗ như thế này. Nhưng nỗi sợ này thuộc về tuổi thơ ấu. Ngoài ra nghĩa địa này không có gì là rùng rợn cả, bởi vì nó rất đông người.

Ở cuối đoạn dốc đầu tiên, các tấm bia mộ dựng lộn xộn. Rồi đường tiếp tục dốc xuống, từng tầng một, cho đến đáy thung lũng. Đoàn quay phim đã đặt tổng hành dinh chính tại đó. Từng nhóm nhỏ người xem chen chúc nhau ở trên sườn đồi, tò mò quan sát những gì đang diễn ra phía dưới.

Peter nghe lời bình phẩm của hai cô bé nữ sinh khoảng mười bảy tuổi, cỡ bằng Peter. Một cô bé quan sát nhóm làm phim bằng ống nhòm.

- Sao? - Cô bạn hỏi.

- Đào huyệt và bàn tán - cô bé cầm ống nhòm trả lời.

- Bây giờ cậu thấy chàng chứ? Diller Rourke đến chưa? - Cô bé đầu tiên hỏi tiếp - Ôi! Nếu hụt mất chàng chắc mình chết mất quá. Đôi mắt chàng đẹp lắm!

- Cassie, bình tĩnh đi. Cậu điên rồi.

Peter cười thầm. Không biết hai cô bé có bao giờ chứng kiến quay phim chưa, Peter tự hỏi. Chắc là chưa. Và càng chưa bao giờ được thấy một vụ quay phim mà diễn viên ngôi sao lại chính là Diller Rourke, siêu sao mới của Hollywood đang làm say mê mọi cô gái. Đúng! Đâu phải ai cũng có may mắn có người cha làm việc trong ngành điện ảnh và có thể dẫn con đến xem những buổi quay phim.

Peter đi xuống hiện trường quay phim. Cậu lên giữa các đèn chiếu, các kỹ thuật viên, các nắm mồ bị đào, và nghĩ đến bộ phim đang chuẩn bị quay. Nghệt Thở II kể chuyện một người bị chôn sống tình cờ; khi kẻ đó chui ra khỏi hòm, thì hiểu ra rằng mình đã trở thành một âm binh - con ma thuộc thế giới bên kia. Bảo đảm có rùng rợn, la hét và nghệt thở!

Tuốt dưới đáy thung lũng, cuối cùng Peter cũng tìm thấy người mà cậu cần giao món hàng công kênh. Ngồi trên ghế xếp, chân duỗi trên tấm bia, Jon Travis đang hét vào máy điện thoại di động. Ông mặc áo len đen cổ lọ, quần cùng màu, hợp với mái tóc dài đen bóng mượt. Ông ba mươi tám tuổi, cao gần một mét bảy mươi, và như một người lùn so với Peter.

- OK, cưng à. Diller Rourke đâu? - Nhà đạo diễn hét vào điện thoại - Siêu sao của ta đâu? Kỳ quan thứ tám của thế giới, lẽ ra phải đến đúng giờ mỗi ngày, đang ở đâu?

Travis nghe câu trả lời ở đầu dây với vẻ mặt khinh bỉ.

- Chú là đại diện của nó! Chính vì vậy mà tôi hỏi chú. Chờ siêu sao đã hai tiếng đồng hồ rồi. Nó làm chậm buổi quay phim mất hai tiếng rồi. Bộ chú muốn tôi đích thân đến tìm nó sao? Chú phải tìm cho ra!

Nói xong, Travis kết thúc cuộc đàm thoại và bằng một động tác bực bội chuyển điện thoại cho một cô gái tóc hung cột đuôi gà, đang đứng gần đó.

“Travis y như ba nói” - Peter nghĩ bụng - “Nóng tính, ích kỷ, độc đoán”. Có thể chính vì vậy mà ông ấy làm phim rất hay, đầy máu me. Bộ phim cuối cùng nhất đã thành công vang dội.

- Margot, em cứ tiếp tục gọi về nhà nó - Jon ra lệnh cho cô gái cột tóc đuôi gà.

Rồi ông nhận ra sự hiện diện của Peter và vật kỳ lạ trong tay cậu.

- Cái này là gì vậy? Cây gậy lưng hả?

Peter đưa cánh tay lông lá cho nhà đạo diễn.

- Cháu tên Peter Crentch. Đây là cánh tay mà ba cháu thực hiện cho cảnh cái hòm. Ba cháu dặn cháu nói lại với chú rằng khi cánh tay cháy, lớp da sẽ bong ra thành từng lớp một. Một lớp màu thịt, rồi một lớp xanh xanh đầy mụn nhọt, và cuối cùng là một lớp đỏ có gân và mạch máu.

Jon xem xét cánh tay. Lần đầu tiên Peter thấy một nụ cười làm sáng gương mặt ông.

- Cánh tay tuyệt diệu. Hoàn hảo! Đúng ba của cậu là nhà chế tạo hiệu quả đặc biệt giỏi nhất mà tôi từng biết. Anh ấy đi guốc trong bụng tôi. Tại sao chỉ làm một cánh tay chảy máu trong khi, thêm vào đó ta có thể làm cho nó có đầy mụn nhọt.

Nhà đạo diễn đưa cánh tay cho một trợ lý làm phim, rồi quay sang Peter:

- Hôm nay cháu không đi học sao?

- Hôm nay không có lớp. Các thầy cô giáo họp - Peter giải thích.

- Được rồi, được rồi. Miễn chi tiết nhé? - Nhà đạo diễn bực mình nói - Nghe ta đây. Ba cậu nói rằng cậu rất rành về xe. Có đúng không?

Peter gật đầu.

- Tốt. Tôi đã tưởng tượng ra một cảnh quay xe mới, nhưng tôi cần một người hoàn tất việc này thật cấp tốc - Travis giải thích - Cậu nhắm làm nổi không?

Peter vội gật đầu.

- Cháu có một người bạn tên Ty Cassey - Peter nói rõ - Hai anh em tụi cháu có thể làm hầu như bất cứ việc gì với một chiếc xe, thậm chí dạy cho xe nói chuyện nữa.

- Tôi không cần xe biết nói - Jon Travis đáp - Tôi cần một chiếc xe chảy máu. Cậu làm nổi không?

Peter gật đầu ngay.

- Xe phải chảy máu qua gạt chùi kiếng - Travis nói tiếp - Chú ý: nếu cậu chỉ cho rỉ vài giọt sốt cà thì hỏng chuyện. Phải văng ra thật mạnh! Như thể có kẻ cắt mạch máu kia.

Rồi ông nhìn chằm chằm vào cổ Peter, làm Peter ớn lạnh xương sống.

- Cậu phải làm sao cho máu văng ra thật mạnh, ọc ọc ọc ọc!!! - nhà đạo diễn nói rõ - Rồi dòng máu sẽ yếu đi, róc rách róc rách. Đại khái là như vậy. Cho nên nếu cậu nghĩ cậu không kham nổi, thì phải nói ngay và biến mất khỏi mắt ta.

- Xe hiệu gì vậy chú? - Peter vẫn bình tĩnh hỏi thăm.

- Jaguar XJ6, dĩ nhiên rồi - Travis trả lời - Cậu có bao giờ mua một chiếc xe bốn mươi lăm ngàn đô-la chưa?

Peter nuốt nước miếng, nhưng cố giữ bộ mặt thản nhiên. Peter không muốn thú nhận rằng mình chưa bao giờ sở hữu chiếc xe nào trị giá cao hơn bảy trăm đô-la.

- Cháu sẽ làm cho chú - Peter tự tin trả lời.

- Chúng tôi có hợp đồng với hãng Autos Chics của Hollywood. Cậu chỉ cần nói với họ cậu muốn gì, họ sẽ giao chìa khoá cho cậu. Đầu giờ sáng thứ hai trở lại gặp tôi. Chiếc xe phải xong nhé.

Quên Peter ngay, Jon Travis quay lập tức sang Margot vẫn đang loay hoay với máy điện thoại di động.

- Sao rồi?

- Đường dây của Diller Rourke luôn luôn bận, thưa ông Travis - cô trợ lý thông báo.

Jon Travis bực mình giật máy điện thoại khỏi tay cô, ném xuống đất, rồi quay sang một anh trợ lý khác:

- Kevin, mày lấy xe tao. Margot và mày đi ngay đến Malibu Court, dẫn Diller Rourke về cho tao. Nếu cần, thì dùng vũ lực. Siêu sao hay không, thằng nhóc con đó không được bắt tao chờ!

- Tụi em đi ngay - Kevin vừa nói vừa chỉnh cặp kính gọng vàng - Malibu Court là ở đâu? Hướng nam đường ra bãi biển, hay hướng bắc?

Jon Travis nhìn chằm chằm Kevin, không nói tiếng nào. Nhà đạo diễn như sắp lao đến bóp cổ anh trợ lý.

Peter chụp lấy cơ hội.

- Cháu biết đường đi - Peter nói - Nhà cháu ở đường dọc bãi biển, giữa Malibu và Rocky.

Để có cơ may gặp một siêu sao tầm cỡ như Diller Rourke, Peter sẵn sàng làm tất cả.

- Được rồi, cậu thợ máy - Travis nói - Cậu ra tay đi. Biết đâu cậu biết cách làm cho siêu sao của tôi chuyển sang số lớn hơn.

Nhà đạo diễn ghi nguệch ngoạc địa chỉ trên tờ giấy rồi nói thêm:

- Cậu dẫn hai người này đến nhà Diller Rourke và lôi cổ nó về đây cho tôi. Nhưng tôi nói trước nhé: nếu đi lạc, phải tiếp tục tìm! Tôi không muốn nghe nói đến các người nữa khi chưa tìm lại được siêu sao của tôi.

Rồi Travis đuổi Peter và hai trợ lý của ông đi bằng một phui tay.

Khi leo lên chiếc Mercedes 560SEL đỏ của nhà đạo diễn, Peter thích thú ngửi mùi da mềm mại và êm. Peter để Margot và Kevin nói chuyện phía trước, còn mình ngồi thật sâu vào ghế sau. Peter có cảm giác đó là một cảm giác dễ chịu, khi được ngồi lên chiếc ô tô đẹp và khỏe thế này. Điện thoại, truyền hình, máy cassette, ampli 200 watt có Dolby stereo, và một tủ lạnh nhỏ nữa: chiếc Mercedes không thiếu gì cả. Rất tiếc là họ chỉ đi đến Malibu thôi, Peter nghĩ bụng. Đi có một tiếng thôi. Trong một chiếc xe như thế, Peter sẵn sàng đi xuyên Hoa Kỳ sang bờ Đại Tây Dương.

Khi đến Malibu và khu nhà ở bãi biển, Kevin chạy chậm lại.

- Em sẵn sàng sống tại đây - Margot thở dài trong khi xe chạy dọc những ngôi biệt thự sang trọng của những người danh tiếng.

- Bây giờ thì đi đâu? - Kevin hỏi Peter.

- Quẹo trái - Peter trả lời.

Hai cây số nữa, xe đến đích. Ngôi nhà một tầng của Diller Rourke được xây hoàn toàn bằng gỗ thông bá hương và bằng thủy tinh. Trên mặt tiền, nhìn thấy vô số những tấm biển giao thông đủ loại, rõ ràng là lấy cắp từ nơi công cộng.

Kevin đậu xe ở lối đi. Margot và Kevin xuống xe, bước đến cửa nhà, bấm chuông. Peter nán lại phía sau. Bây giờ, khi đã có mặt tại chỗ, Peter cảm thấy hơi kỳ kỳ khi sắp gặp một ngôi sao điện ảnh bằng xương bằng thịt. Peter sẽ phải làm gì? Chào, anh là một người thật tuyệt? Tại sao anh lại đóng một phim kinh dị khủng khiếp, trong khi anh đóng phim phiêu lưu hồi hộp rất hay? Anh làm thế chỉ vì tiền à? Không, không thể nào được. Không thể nói như thế với Diller Rourke. Hay nói chuyện về xe, trên đường về...

Kevin tiếp tục bấm chuông, nhưng vẫn không có trả lời. Rồi Margot bắt đầu động cửa. Cả hai phương pháp đều hoàn toàn vô hiệu. Hai trợ lý lo lắng nhìn nhau.

Cuối cùng Kevin mạo hiểm xoay thử tay cầm cửa và ngạc nhiên thấy cửa không khoá. Lưỡng lự không dám mở hẳn cánh cửa ra, Kevin thò đầu vào gọi:

- Ôi! Diller ơi!

Không có trả lời.

Kevin và Margot chui vào nhà. Khi đó, Peter quyết định tiến đến gần. Có chuyện gì xảy ra đây? Peter lại nghe thêm một tiếng kêu "Ôi! Diller ơi!". Quá yên lặng. Peter cảnh giác ngay. Có một cái gì đó không bình thường. Peter nhanh chân bước vào nhà của Diller Rourke, rồi đứng sững tại chỗ.

Phòng khách bị xối tung lên, mọi đồ gỗ đều bị lật đổ, đèn và cây xanh nằm ngã nghiêng dưới đất. Một tượng điêu khắc kỳ lạ hình một cặp chân có bốn bàn chân nằm chống gọng dưới đất, trông thật vô duyên. Dường như một máy nghiền vừa mới đi ngang qua đây. Có nhiều đồ vật bị vỡ ra hàng ngàn miếng, mảnh

vỡ đủ loại rải đầy phòng. Tưởng như cảnh tượng trong một bộ phim kỳ lạ. Ngoại trừ đó không phải là điện ảnh.

Margot và Kevin đứng sững, bất động, ngay giữa mớ hỗn độn. Peter liếc nhìn hai người: rõ ràng cả hai sững sốt.

Margot phá vỡ bầu im lặng.

- Chuyện gì đã xảy ra? - Margot hỏi khẽ.
- Có lẽ nên đi xem thử các phòng khác - Petter gợi ý.
- Để làm gì ? - Kavin hỏi.
- Tìm gì ? - Đến lượt Margot hỏi, vẫn còn chùng hững.

Peter nhìn xung quanh, khắp phòng khách lộn xộn, đồ đồ ngã, đồ bị bỏ. Nét mặt Peter nghiêm trang.

- Tìm thi thể chẳng hạn - Peter nói.

2. Chương 2: Điểm Xấu Của Hollywood

Thi thể hả? Cậu nói nghiêm túc hay nói giỡn đó? - Margot hỏi, mặt tái xanh.

Peter không trả lời. Cậu chỉ biết một điều: trong nhà này có một cái gì đó không hình thường. Peter cảm thấy tim đang đập thình thịch. Có lúc cậu tưởng như mình sắp xỉu.

- Vào xem thử đi - Peter nói và cố trấn tĩnh lại.

Peter tiến một bước vào phòng khách và ngay lập tức có tiếng kêu sột soạt dưới đôi giày thể thao. Peter nhìn xuống chân. Sàn phòng rải đầy mảnh thủy tinh. Cậu xem xét hiện trường thật kỹ, chú ý không xê dịch gì: ghế, bàn và đèn bị ngã phải giữ nguyên hiện trạng. Đó là bằng chứng cho biết ở đây có xảy ra bạo lực.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Peter tự hỏi khi bước vào phòng ngủ của Diller.

Ổng nghe điện thoại gác bên cạnh máy. Hoá ra vì vậy mà số điện thoại luôn nghe bận máy.

- Chúng tôi đã nhìn khắp nhà, không có ai cả - Margot thông báo khi bước theo vào phòng ngủ cùng Kevin
- Peter ơi cậu có nghĩ là có trộm không? Có thể anh Diller đã bắt quả tang tên trộm?
- Em không nghĩ thế - Peter trả lời - Tên trộm đúng danh nghĩa chỉ khám xét ngăn kéo, ngăn tủ, chứ không lật đổ bàn ghế. Anh chị có biết là có gì bị mất không?

Margot mở từng ngăn kéo một tủ lớn.

- Mọi thứ còn đầy đủ. Dường như không ai đụng đến đồ của Diller - Margot nhận xét.

Kevin thắc mắc nhìn Peter.

- Sao cậu có vẻ rành bọn trộm quá vậy? - Kevin hỏi.

“Bởi vì em là thám tử” - Peter xem trả lời như vậy, nhưng kiểm mình kịp thời. Bởi vì thật ra, Peter có phải là nhà điều tra chính cống không? Có lẽ Peter nghi ngờ điều này. Đối với Hannibal chẳng hạn, thì Peter là một thằng khoẻ mạnh biết vận dụng cơ bắp, biết leo tường, biết chui vào một cửa sổ hé mở. Trái lại, về mặt suy luận thì...

- Ta đi thôi - Margot rùng mình nói - Nhà này làm tôi nổi da gà...

Peter đóng cửa phòng lại.

- Em muốn tham quan thêm chút nữa - Peter nói rồi trở ra phòng khách.

Mảnh vỡ thủy tinh kêu lạo xạo dưới chân Peter. Cậu nhìn khắp phòng khách. Tại sao có mảnh thủy tinh vỡ? Phải có một manh mối trọng yếu đâu đó, nhưng Peter không tìm thấy. Peter suy nghĩ thật nhanh và nhớ lại nguyên tắc vàng của Hannibal: nếu muốn tìm xem cái gì thiếu, thì trước tiên hãy kiểm kê những gì không thiếu. Nói cách khác, muốn biết mảnh vỡ thủy tinh xuất xứ từ đâu, thì phải xem xét tất cả những gì còn nguyên vẹn.

Cũng như phần lớn các giả thiết của Hannibal, thoát nghe, giả thiết này có vẻ hết sức điên rồ - cho đến lúc nó được xác minh. Và các giả thiết của Hannibal được xác minh với xác suất chín mươi tám phần trăm. Cậu quyết định bắt đầu tìm kiếm từ nhà bếp. Peter mở hết tủ ra, kiểm tra hàng ly.

Đột nhiên Peter cảm thấy có ai túm mạnh vai.

- Ê! - Kevin kêu - Nếu cậu tìm món đồ lưu niệm để lấy đi thì tôi khuyên cậu từ bỏ ý định đó đi.

- Em chỉ thử tìm hiểu xem đồng thủy tinh vỡ đó xuất phát từ đâu - Peter nghiêm trang giải thích.

Kevin lúng túng xin lỗi.

- Xin lỗi nhé. Chắc là tôi hơi bị căng thẳng quá.

Mọi cái ly đều sắp xếp thẳng hàng, dường như không thiếu cái nào. Sau đó Peter xem xét cửa sổ. Không có ô kính nào bị vỡ. Cũng không có bình hoa vỡ: không thấy hoa hay nước dưới đất.

Cho dù có đi tới đi lui, Peter vẫn không thấy manh mối nào. Không thấy cách nào giải thích. A! Phải chi có Hannibal ở đây! Thám tử trưởng đã có thể nêu ra năm sáu giả thiết. Peter cảm thấy tuyệt vọng, nhưng rồi trấn tĩnh lại. Dù sao, Hannibal Jones đâu phải là thám tử trưởng độc nhất trên thế giới. Và chắc chắn Hannibal sẽ khám phục, nếu Peter tự mình giải quyết được vụ bí ẩn này. Cả Bob Andy cũng vậy. Từ khi tìm được công việc bán thời gian trong một hãng nhạc chuyên lăng-xê các nhóm nhạc rock, càng lúc càng hiếm gặp được thành viên thứ ba của nhóm, nhưng Bob vẫn còn say mê các vụ điều tra nan giải.

Peter im lặng suốt trên đường đi về. Cậu chỉ ngồi nghe Margot và Kevin thử đưa ra những giả thiết khác nhau. Diller có rời khỏi nhà trước khi nhà bị tàn phá không? Hay là sau đó? Hay Diller Rourke đã bỏ trốn trong vụ ẩu đả? Trừ phi chính Diller Rourke đã lật đổ bàn ghế nhà mình trong một cơn say rượu, rồi ra khách sạn ngủ?

Sau một hồi, Peter không nghe nữa. Những lời giải thích của Margot và Kevin hoàn toàn vô lý. Nếu muốn giải vụ này, Peter phải tự mình nghĩ ra giả thiết. Nhưng, phiền phức ở chỗ là Peter không nghĩ ra nổi giả thiết nào cả.

- Tôi đi có đúng đường không? - Kevin đột nhiên hỏi và nhìn Peter qua kính hậu.

- Đây là câu hỏi đầu tiên mà em trả lời được - Peter trả lời - Không, anh không đi đúng hướng. Anh phải rẽ trái ra xa lộ rồi đi về hướng nam.

Khi về đến nghĩa địa, Peter, Kevin và Margot thấy Jon Travis đang đứng trong một cái huyệt vừa mới đào xong. Nhà đạo diễn cầm xẻng chỉ cho một diễn viên xem anh ta phải tự chôn sống mình như thế nào.

Bên cạnh huyệt là một người đàn ông có tóc bạc ở thái dương. Ông thanh mảnh và rậm nắng, dáng vẻ khỏe mạnh có lẽ nhờ thường xuyên đánh quần vợt.

Ông mặc quần dài trắng và áo thun có cổ màu anh đào làm nổi bật nước da rậm nắng.

- Tôi thấy các người trở về tay không - Jon Travis nhận xét - Diller Rourke đâu?

- Tụi cháu có thể nói chuyện riêng với chú được không? - Peter hỏi nhà đạo diễn.

Jon Travis chui ra khỏi huyệt, kéo Peter, Kevin và Margot ra một chỗ riêng. Người đàn ông tóc bạc đi theo. Tay ông đặt lên vai Peter.

- Tôi là Mark Morningbaum, nhà sản xuất bộ phim Nghệt Thở II. Nói cách khác, tôi chính là người ký ngân phiếu và theo dõi mọi chi tiêu. Cho nên nếu cậu có điều gì quan trọng thông báo về Diller Rourke, thì tôi cũng rất quan tâm.

Giọng nói vừa trấn an, cương quyết và ân cần.

- Diller không có ở nhà - Peter nói - Tụi cháu đã lục khắp nhà. Không thấy Diller Rourke đâu cả.

Ánh mắt Mark Morningbaum thoáng vẻ lo âu. Cánh tay ông vẫn đè nặng trên vai Peter. Peter cố vùng ra, nhưng cánh tay của nhà sản xuất phim bám chặt như băng keo.

Một cái gì đó kêu lên bên tai thám tử trưởng: bíp-bíp-bíp!

Tiếng chuông báo thức của đồng hồ đeo tay.

- Cậu muốn làm tôi sợ à? - Mark nói - Xấu quá. Tóc tôi bạc bấy nhiêu chưa đủ sao? Cậu là ai vậy?

- Con trai của anh Crentch - Jon Travis giải thích.

- Nhà của Diller Rourke bị tàn phá hoàn toàn - Margot nói - Có lẽ có chuyện gì đó xảy ra, như thể có đánh nhau.

- Đánh nhau hả? - Jon Travis phá lên cười - Diller làm gì biết đánh nhau. Đến con ruồi, Diller cũng không dám đập mà. Trong phim, Diller ra vẻ dữ dằn lắm. Nhưng thật ra anh ta nhát như cáy.

- Có thể người ta đánh nhau ở nhà Diller trong khi Diller vắng mặt - Mark Morningbaum gợi ý - Mà Diller có thể đang ở bất cứ chỗ nào khác, làm sao mà biết được! Hay Diller chỉ đi chợ, chẳng hạn? Hay đi chơi tàu buồm? Ta hãy thử suy nghĩ lô gíc đi nhé? Đừng bi kịch hoá vấn đề lên. Ta đang quay một bộ phim kinh dị, điều này thì quá rõ, nhưng không hề có nghĩa là phải chuyển chuyện phim ra thực tế.

- Em hoàn toàn đồng ý với anh, thưa anh Mark Morningbaum - Kevin xen vào - Điều duy nhất mà ta biết, đó là Diller không có ở nhà và điện thoại bị gác máy sang một bên. Có lẽ từ nhiều tiếng rồi, bởi vì bọn em đã cố liên lạc với Diller Rourke suốt buổi sáng.

- Diller không qua đêm tại nhà - Peter nói rõ.

Mọi người ngạc nhiên quay sang Peter.

- Làm sao cậu biết được? - Margot hỏi.

- Ta đã vào phòng ngủ mà, anh chị nhớ không? Chăn giường vẫn nguyên vẹn - Peter giải thích.

- Rất khéo quan sát. Tôi thấy cậu giỏi y như cha - Mark Morningbaum nói - Dù sao, những gì cậu vừa mới nói rất lạ lùng.

Peter cảm thấy nở mũi khi được khen và thấy phấn khởi lên hẳn. Peter quyết định liều mạng.

- Thưa chú Morningbaum, cháu có thể giúp chú tìm ra Diller Rourke. Cháu, và hai đứa bạn nữa, là thám tử. Tụi cháu đã giải được rất nhiều vụ bí ẩn...

Peter đưa cho nhà sản xuất phim một tấm danh thiếp.

BA THÁM TỬ TRẺ

???

Điều tra các loại

Thám tử trưởng: HANNIBAL JONES

Thám tử phó: PETER CRENTCH

Lưu trữ và nghiên cứu: BOB ANDY

Morningbaum mỉm cười.

- Ba Thám Tử Trẻ hả? - ông nói - À há... Cậu tử tế lắm, nhưng sẽ không cần thiết đâu. Có lẽ tôi sẽ không cần đến dịch vụ của cậu. Có thể Diller đã đi, nhưng Diller không mất tích. Một người chính thức được cho là mất tích khi vắng mặt hai mươi bốn tiếng. Mà đây không phải như vậy. Cảnh sát sẽ trả lời như thế nếu ta gọi họ. Và họ sẽ đứng.

- Hai mươi bốn tiếng! - Jon Travis hét lên - Anh Mark, chẳng lẽ anh nói rằng thẳng nhãi ranh mắt xanh lè, răng trắng trẻo kia sẽ tổn mất của ta hết một ngày quay phim sao?

Nhà đạo diễn vỗ trán.

- Ê! Khoan đã! Tôi có sáng kiến. Tôi sẽ lợi dụng cho thêm một cảnh kinh dị: một con ma chui ra khỏi hòm, lao vào phu đào huyệt để moi tim anh ta. Hả? Anh nghĩ sao?

- Jon ơi, không có trong kịch bản - Mark Morningbaum trả lời bằng một giọng mệt mỏi.

- Thì đã sao đâu? - Jon Travis trả lời - Vẫn làm được. Ảnh sáng rất tốt. Ê-kíp đã có mặt đầy đủ. Ta có sẵn mấy chục lít máu. Hồng cầu, thật nhiều hồng cầu - khán giả thích vậy đó.

- Không có trong kịch bản - Mark Morningbaum kiên nhẫn giải thích - Nghĩa là không có ngân sách.

- Mark à, hợp đồng nêu rõ tôi chỉ đạo bộ phim này. Đúng không? Chính tôi chịu trách nhiệm phần nghệ thuật. Và cũng chính tôi quyết định phải thêm gì hay không.

Nói xong, Jon Travis bỏ đi tìm nhóm làm phim. Khi đi ngang qua, ông nói nhanh với Peter:

- Peter, đừng quên chiếc xe tôi nhé! Một chiếc Jaguar màu xanh lục sậm thật đẹp. Phải chảy máu ồ ạt!

Khi Jon Travis đã biến mất, Mark Morningbaum mỉm cười quay sang Peter, Kevin và Margot.

- Rồi. Bây giờ tôi cần nói chuyện với các người - ông hạ giọng nói - Chỉ có mình ta biết rằng Diller Rourke không có ở nhà. Tôi không muốn ai biết chuyện này. Tôi không muốn nhà báo, phóng viên, không muốn scandale. Nên tôi xin mọi người hãy tử tế và thương cho cái bao tử loét của tôi. Không được nói gì với bất cứ ai về chuyện này. Ngày mai, ta sẽ tính sau. Nếu vẫn không có tin gì của Diller Rourke, thì ta sẽ có biện pháp cần thiết. Nhưng trong khi chờ, thì tuyệt đối câm miệng. Được không?

- Không có vấn đề gì - Margot nói.

- Rõ rồi, thưa anh Mark Morningbaum - Kevin gật đầu.

- Đồng ý ! - Peter hồi tiếc nói.

Peter rất buồn khi không được một mình lo vụ điều tra. Mà vụ này có vẻ đặc biệt hấp dẫn.

- Thống nhất rồi nhé - nhà sản xuất phim nói.

Ông bắt tay Peter.

- Cậu chưa biết cậu gặp may như thế nào đâu. Ở Hollywood, ai cũng sẽ xác nhận với cậu: lời nói của Mark Morningbaum đáng giá ngàn vàng.

Peter đam chiêu suốt một hồi. Peter đã hứa không nói gì về chuyện Diller Rourke mất tích. Nhưng Peter không hề hứa là sẽ trở về Rocky ngay. Không có gì ngăn cản Peter nán lại đây. Biết đâu, Peter sẽ tìm ra một manh mối nào đó.

Peter phát hiện một nhóm kỹ thuật viên đang nghỉ ăn trưa. Peter ngồi xa hơn một chút trên một tấm bia.

- Dường như hôm nay thằng làm tâng cho bọn mình leo cây rồi - một gã cao lớn mặc đồ lao động nói - Nghe nói không ai biết nó ở đâu cả. Rất có thể bọn mình đến đây uống công lắm.

- Tiếp tục số đen rồi - một kỹ thuật viên khác bình luận.

- Ý cậu nói sao vậy Ben?

- À! Đúng rồi! Các cậu không làm việc với bộ phim đầu tiên - Ben nói.

- Thì sao? - Các bạn đồng nghiệp của Ben đồng thanh

- Có nhiều chuyện lạ lùng xảy ra - Ben giải thích - Bị xui xẻo suốt thời gian quay phim.

- Nghĩa là sao? - Gã đàn ông mặc đồ lao động hỏi.

- Cứ mỗi lần chuẩn bị quay cảnh nhân vật chính bị chôn sống, thì nhà đạo diễn bị tắt tiếng. Lúc nào cũng vậy. Nhà đạo diễn mất tiếng hẳn. Lúc đó là Roger Carlin, nhà đạo diễn thứ thiệt. Chứ không phải loại dỏm như Jon Travis. Cuối cùng Carlin bỏ cuộc, không chịu quay phần hậu của Nghệt Thở nữa. Còn Corey Stevens, ngôi sao bộ phim, thì bị suy sụp thần kinh và suốt một năm không làm việc được... Mà chính tôi

cũng vậy, tôi đã cảm thấy khó chịu suốt thời gian làm phim. Tôi có cảm giác như bị ngạt thở. Còn nhiều chuyện như thế lắm.

- Mỗi cuộc quay phim đều có những đặc điểm riêng - một cô gái trẻ làm thợ mộc nói.

- Nhưng không đến nỗi đó. Tôi nói thật, dường như bộ phim đó bị ém bùa. Chắc chắn một trăm phần trăm. Và bây giờ lại tiếp tục như thế nữa.

Peter rung mình. Cậu cho rằng mình đã nghe đủ - dù sao cũng đủ để nổi da gà - và đứng dậy, bước sang hàng khác, ngồi xuống đất, lưng tựa vào một tấm bia. Ở một chỗ nào đó trong nghĩa địa, đài phát giai điệu của nhóm Beatles.

Ôi! Phải chi có Bob và Hannibal ở đây! Peter tưởng tượng ược cảnh tượng. Bob sẽ bắt đầu thông báo tên bài hát của nhóm Beatles, rồi cho biết album nhạc đó ra năm nào. Sau đó, Bob sẽ nói rằng sếp của Bob, Sax Sendler, luôn khuyên các băng nhạc mà ông bảo trợ là phải nghe nhạc Beatles. Còn Hannibal thì có lẽ sẽ tuyên bố: “Bình tĩnh nào, Peter ơi. Cậu hãy hít thở thật sâu và đừng tưởng tượng tùm lum nữa. Điềm xấu, xúi quẩy, ếm bùa và những thứ tâm bậy khác là không có đâu...”

Nhưng Hannibal và Bob lại không có ở đây. “Hôm nay chính mình tiến hành điều tra, Peter nghĩ bụng. Chỉ một mình mình thôi!”

Đột nhiên một bóng đen trùm lên Peter. Peter ngược mắt lên thấy một hình bóng cao lớn, đang đứng ngay trước mặt, che mất ánh nắng.

- Cậu đang bị dẫn dắt, tôi linh cảm như thế - kẻ lạ mặt nói.

Người đàn ông đứng quay lưng với nắng mặt trời trông như được bọc hào quang sáng. Ông khoảng bốn chục tuổi, có tóc vàng cắt ngắn phía trước, còn phía sau thì dài chạm vai. Ông đeo vô số dây nịt, vòng đeo cổ và đeo tay bằng đá nhiều màu.

- Đôi khi không nên chống cự lại với ngọn sóng, mà cứ để mình thả theo ngọn sóng - ông nói bằng một giọng bí ẩn.

Ông ngồi xếp bằng xuống đất, rồi cúi người ra phía trước chụp lấy tay Peter xiết thật chặt.

- Marble Ackbourne-Smith - ông tự giới thiệu.

- Peter Crentch. Chú là diễn viên à?

Người đàn ông phá lên cười.

- Cố đóng vai mình, tôi cũng khổ lắm rồi! Làm sao mà tôi diễn nổi những nhân vật khác. Còn cậu? Vai trò của cậu là gì trong trò hề này?

- Cháu đang làm... - Peter dừng lại kịp thời.

Không thể nói “điều tra” được.

- Cháu đang làm một chiếc xe cho chú Jon Travis.

Marble Ackbourne-Smith táy máy một cục đá to hồng hồng mà ông đang đeo quanh cổ.

- Cậu đang lo lắng cho một người cũng tham gia quay bộ phim này. Cậu phải tự quyết định, và cậu đang phân vân về hướng đi. Chính xác không?

Peter chùng hững một hồi. Người đàn ông này thật đáng kinh ngạc. Ông đi guốc trong bụng Peter!

- Câu trả lời rất đơn giản. Cậu đừng đi theo hướng nào cả - Marble nói - Đó là đường đi ngắn nhất để đến đích.

Peter không biết phải nghĩ thế nào nữa. Nhưng người đàn ông này là ai? Và ông lấy đâu ra những lời răn như vậy? Trong một quyển sách phương châm của người Hoa à? Hay ông biết bói?

Marble Ackbourne-Smith cởi sợi dây chuyền bạc có khối đá long lanh, đưa cho Peter.

- Dạ không, cảm ơn chú, Peter lịch sự trả lời. Cháu không thích đeo trang sức.

- Đây không phải là trang sức - Marble đáp - Mà là đá. Cậu cứ cầm lấy. Cậu hãy nói chuyện với nó, và nó sẽ tự nói với tần số rung động của cậu.

Marble tháo cục đá ra khỏi dây chuyền, nhét vào tay Peter, rồi đứng dậy.

- Hãy lắng nghe nó. Hãy lắng nghe đá. Pha lê này rất khôn ngoan. Chính nó đã bảo tôi đi tìm cậu và nhắn với cậu như thế này: hãy bảo trọng!

Rồi Marble quay đi.

- Khoan đã! - Peter kêu - Như vậy nghĩa là sao? Có phải là một lời cảnh cáo không? Hay lời đe dọa?

Mặc dù có vẻ mặt cương quyết, nhưng thật ra Peter rất lúng túng. Peter lại có cái cảm giác như bị đè trên ngực, đến nghẹt thở, giống như lúc trong nhà Diller Rourke.

- Nghĩa là sao à? Chỉ có những ý nghĩa mà tôi vừa mới nói với cậu. Tôi không biết gì hơn nữa. Tôi chỉ có thể thấy những gì con mắt thứ ba cho phép tôi nhìn thấy mà thôi.

Trong chốc lát, Peter tự hỏi không hiểu con người lạ lùng này có nói cùng ngôn ngữ với mình hay không.

- Chú ơi, cháu chỉ hỏi cháu một câu hỏi thôi. Cháu có đang bị nguy hiểm không?

- Cậu hãy hỏi cục đá - Marble nói rồi bỏ đi nhanh.

Peter mở bàn tay ra, nhìn viên đá hồng trong lòng bàn tay. Viên đá sáng long lanh dưới ánh nắng. Và đột nhiên Peter có cảm giác như viên đá làm bỏng lòng bàn tay.

Peter đứng phốc dậy, chạy thật nhanh về xe.

3. Chương 3: Peter Làm Thợ Máy

Peter băng qua nghĩa địa như đang đi trong sương mù. Đã xảy ra bao nhiêu chuyện trong một khoảng thời gian ngắn ngủi! Peter không còn biết phải nghĩ thế nào nữa. Cậu lo sợ tự hỏi xem mình có đủ sức xử lý một vụ như thế hay không. Peter không còn tin chắc nữa.

Peter nhìn thấy Jon Travis đang biểu diễn một kiểu bóp cổ. Hai tay ông đang bám quanh cổ một nữ diễn viên và ông giải thích cho cô nghe cô phải giãy dụa như thế nào dưới móng vuốt của con ma âm binh. Khi thấy nét mặt của nhà đạo diễn, Peter rung mình. Jon Travis diễn quá thật! Tưởng như không phải đang đóng phim. Tưởng như ông thật sự dám thực hiện một án mạng...

Peter nhìn đồng hồ. Quá trễ để đi lấy chiếc Jaguar. Ngày mai, thứ bảy, Peter sẽ có thời gian lo chuyện này.

Peter trở về nhà, chui vào phòng trốn, không gọi cú điện thoại nào. Nói chuyện với Hannibal hay Bob? Peter cảm tưởng mình không đủ sức - dù sao hiện thì không dám. Thậm chí cậu cũng không buồn gọi điện thoại cho cô bạn gái, Keith Madigan. Peter mở đài, nghe chương trình tin tức liên tục, nhưng không nghe nói gì về vụ Diller Rourke mất tích.

Sáng hôm sau, mặt trời tháng mười bị mây che mất. Peter thức dậy, nóng lòng muốn biết xem có tin gì mới trong vụ đó không. Diller đã tái xuất hiện chưa? Có vụ bí ẩn nào cần giải hay không? Peter cần phải biết.

Peter lên xe Vega, chạy về hướng nam, đi một mạch mấy chục cây từ Rocky đến nghĩa địa Dalton. Khi đến nơi, Peter cảm thấy rõ ràng người ta đang diễn lại cùng một cảnh như hôm qua. Jon Travis, các diễn viên và đội kỹ thuật đều có mặt đầy đủ, nhưng không có gì làm. Tất cả đều chờ Diller Rourke.

- Chào thẳng nhóc! - Mark Morningbaum kêu.

Nhà sản xuất phim đang chạy jogging giữa một nhóm ngôi mộ thuộc cùng một dòng họ. Ông mặc quần soọc và áo thun cùng bộ.

- Ba cậu khỏe không?

- Dạ khỏe, cháu cảm ơn - Peter trả lời theo bản năng - Thưa chú Morningbaum, chú có tin gì của Diller Rourke không ạ?

Nét không hài lòng thoáng hiện trên gương mặt rậm rắng của nhà sản xuất phim.

- Vẫn không có tin gì - ông cầu nhàu.

- Vậy chú sẽ báo cảnh sát chứ?

Đồng hồ đeo tay của Mark Morningbaum phát tiếng bip bip. Nhà sản xuất phim tắt tiếng reo, và vẫn tiếp tục chạy tại chỗ.

- Tôi sẽ bị què. Đây không phải lần đầu tiên tôi gặp trường hợp “mất tích”. Diller Rourke cũng giống như mấy người khác, tưởng ta đây là quan trọng hàng đầu. Đó là một thói quen của các siêu sao: bắt mọi người chờ, và lợi dụng để nghỉ ngơi một chút. Đúng là khó chịu thật, nhưng không đáng để kêu cứu FBI.

- Vậy chú định làm gì?

- Cũng y như tất cả những người, đang quay bộ phim này: chờ Diller Rourke chịu về. Và tôi muốn cậu cũng phải ngoan ngoãn chờ đợi. Đừng điều tra nghiệp dư nhé! Hoàn toàn vô ích thôi.

Peter im lặng một hồi, cố tập trung ý tưởng lại. Có đúng là không cần tiến hành điều tra hay không? Peter tự hỏi không biết Hannibal sẽ nghĩ thế nào về tất cả chuyện này. Một mặt, thì có dấu hiệu ẩu đả trong nhà của Diller Rourke. Rồi những sự kiện kỳ lạ đã xảy ra trong lần quay bộ phim đầu tiên. Peter có cảm giác rõ ràng là cần phải có một cuộc điều tra, và phải làm ngay, không để mất giây phút nào.

Đúng lúc Peter định mở miệng phát biểu ý kiến, đồng hồ của Mark Morningbaum lại kêu.

- Tôi phải đi - nhà sản xuất phim nói - Chào nhé!

Rồi ông bước nhanh đi.

Peter quay trở ra xe. Thật ra Peter không biết phải nghĩ sao nữa. Có hay không một vụ bí ẩn? Dù sao, Peter có cảm giác mình là kẻ quấy rối. Đường như chỉ có một mình Peter nghĩ rằng chuyện Diller Rourke mất tích là khả nghi.

Thôi kệ, Peter nghĩ bụng. Mark Morningbaum biết rõ cách cư xử của giới diễn viên. Có lẽ ông nói đúng. Diller Rourke sẽ tái xuất hiện khi nào anh ấy thích. Bây giờ phải nghĩ đến chiếc Jaguar của Jon Travis. Peter mỉm cười khi nghĩ đến công việc đang chờ mình.

Peter leo lên xe, chạy đến bùng binh thoại phía dưới đường, và từ đó gọi cho Ty Cassey, anh họ của Hannibal.

Ty là người mới đến Rocky. Mỗi thành viên trong Ba Thám Tử Trẻ đều có suy nghĩ riêng về Ty. Đối với Peter, Ty là người có đôi tay vàng. Ty biết làm cho tất cả những gì anh chạm vào chạy được, đặc biệt là xe.

Đối với Bob, Ty là một dấu chấm hỏi. Không bao giờ biết có nên tin anh Ty hay không.

Nhưng đối với Hannibal, Ty như một loại thiên thạch. Một ngày đẹp trời, không hề báo trước, Ty như trên trời rơi xuống và chạm đất Rocky. Đùng một cái, Hannibal thấy mình có một ông anh họ quê ở Long Island, bang New York. Một ông anh họ hai mươi bảy tuổi, mà Hannibal chưa hề nghe nói đến từ trước đến giờ. Ty đã hoàn toàn thích nghi với khí hậu Californie. Phần lớn thời gian, Ty la cà ở Thiên Đường Đồ Cổ, kho bãi đồ linh tinh của ông Jones, chú của Hannibal, và dạy cho Peter cách chỉnh động cơ xe. Thời gian còn lại, thì Ty đi la cà chỗ khác. Không ai biết được anh đi đâu.

Ty ở căn hộ phía trên nhà xe, gần nhà gia đình Jones.

Hôm đó, Ty bắt điện thoại sau hồi chuông thứ bảy.

- Hử? - Ty kêu khi nhắc ống nghe lên.

Anh Ty ơi, em Peter đây. Hôm nay anh có muốn đi mua một chiếc Jaguar với em không?

- Anh cũng không biết nữa - Ty trả lời rồi húp một ngụm cà phê kêu thật to vào điện thoại - Anh không “sua” lắm.

Khoá cửa xe Jaguar rất dễ móc ra, nhưng làm cho xe nổ máy lại là một chuyện khác.

- Anh Ty! Em đâu có nói trộm một chiếc. Em nói mua mà.

Ty phá lên cười:

- Mua một chiếc Jaguar hả? Ủ, chắc là anh đi được!

Chưa đến mười hai giờ trưa, thì Ty và Peter đến phòng trưng bày của hãng Xe Sang Trọng Hollywood, nhưng được biết nhiều hơn dưới tên gọi Xe Đắt Tiền Hollywood.

Peter nhanh chóng quen với việc rằng tên tuổi của Mark Morningbaum mở rất nhiều cánh cửa của thiên đường điện ảnh. Đặc biệt là mở được cửa xe một chiếc Jaguar màu xanh lục sậm. Chưa đầy một tiếng sau khi đến, Peter và Ty ra về bằng chiếc xe sang trọng đó.

Hai anh em chạy dọc chạy ngang mọi đường phố Rocky. Cũng phải cho xe chạy rô-đa chứ... và khoe với mọi người mình đang lái xe xịn.

Peter kể cho Ty nghe tất cả những gì đã xảy ra với mình từ hôm qua. Chuyện Diller Rourke mất tích, ngôi nhà bị tàn phá, viên đá hồng, lời cảnh giác kỳ lạ của Marble Ackbourne-Smith.

- Sao em lại kể cho anh, mà không kể cho mấy đứa bạn em? - Ty hỏi.

- Bởi vì em muốn thử tự mình giải quyết vụ này - Peter giải thích - Ít nhất một lần. Chứng tỏ khả năng của em, anh hiểu không?

Ty gật đầu và mỉm cười.

- Vậy thì em đừng lưỡng lự nữa, cứ làm tới!

Sau khi đi thêm một vòng nữa, Peter và Ty trở về xưởng nơi Peter hay sửa chữa xe. Xưởng nằm trong kho bãi đồ linh tinh của ông bà Jones, sát bên xe lán bộ tham mưu của Ba Thám Tử Trẻ.

- Ta có được một ngày rưỡi - Peter nhắc rồi mở càn xe Jaguar lên.

- Dư sức - Ty cam đoan.

Sau khi nói, Ty lấy tuốc-nơ-vít tấn công ngay bình nước rửa kính.

- Ta sẽ bắt đầu bằng việc gỡ cái bình nhỏ này, thay bằng một bình to hơn.

Hai anh em hoàn tất công việc bằng cách gắn thêm cái bơm hơi nhỏ để tăng áp lực. Cuối buổi chiều, Peter chạy nhanh về nhà mượn của ba một can máu giả. Đã đến lúc làm thử.

Peter ngồi sau tay lái chiếc Jaguar.

- Làm đi! - Ty kêu - Xem ra sao.

Peter ấn nút điều khiển gạt rửa kính. Một tia máu to bắn ra, không trúng kính mà rơi thành mưa to trở xuống mái xe.

-Ồ, chết rồi - Peter rầu rĩ kêu - Nếu thấy thảm họa này, Jon Travis dám bấm nút ta ra lăm.

Trong khi nhìn chất lỏng đỏ nhiều xuống kính xe, Peter lại cảm thấy như muốn nghẹt thở. Giống như có cái gì nặng đè lên ngực, không cho Peter thở. Peter bám chặt hai tay vào tay lái.

- Sao vậy? - Ty lo lắng hỏi - Em cảm thấy khó chịu à?

- Em cũng không biết nữa. Em không hiểu gì cả - Peter trả lời rồi chui ra khỏi xe cố gắng thở bình thường lại.

Nhưng trong thâm tâm, Peter hiểu rất rõ. Chính là điềm xấu - cái xui cứ theo đuổi việc quay phim Nghẹt Thở. Hay tại mẫu đá? Peter lục lạo trong túi, lấy ra viên đá hồng. Mẫu đá nóng trong lòng bàn tay Peter.

- Cái này là gì vậy? - Ty hỏi.

- Đá Thạch anh hồng hoặc tourmaline. Đá mài, tận cùng bằng khối kim tự tháp sáu mặt.

Chỉ một người nói chuyện như thế. Peter quay lại. Phía sau lưng Peter là Hannibal Jones. Tóc nâu rối bù. Hannibal thấp nhất trong Ba Thám Tử Trẻ, và cũng mập nhất. Việc ưa thích nhất của Hannibal là theo một chế độ ăn kiêng, thậm chí gần đây Hannibal còn tự buộc mình phải tập kéo thun. Hannibal đứng yên, hai tay khoanh trên áo thun màu đỏ chói mang hàng chữ: ĐỒ CHƠI DỄ THƯƠNG, HÃY CẦM CẦN THẬN, và quan sát mọi người bằng ánh mắt tò mò. Peter đã đoán trước tiếp tục sẽ như thế nào. Sau khi khám xét xong, Hannibal sẽ có một triệu câu hỏi, và ít nhất cũng khoảng một triệu câu trả lời đã sẵn sàng.

- Muốn hỏi một câu cho hay, thì không nên hỏi: xe kia là xe gì vậy? Mà phải hỏi: Peter làm gì trong một chiếc xe như thế? - Cuối cùng thám tử trưởng nói.

Đúng là Hannibal thuần túy.

- Ô... có người cho mình... đúng hơn là cho mượn... để quay phim - Peter khổ sở giải thích.

- Mình dám cá đây là quà cho Kelly - Bob nói.

Thám tử thứ ba mặc áo sơ mi vải oxford có nút cài ở hai mép cổ áo và quần màu kem rộng; Bob đi giày mọi, không mang vớ. Lưu trữ viên nhút nhát của hãng thám tử do Hannibal thành lập đã trở thành một trong những nam nhi nổi tiếng nhất trường. Cao lớn, tóc vàng, ngoại hình khả ái, nhất là từ khi Bob không đeo kính cận mà đeo kính sát tròng, Bob chính là chuyên gia của bộ ba về mọi vấn đề liên quan đến con gái.

- Ái da, Kelly! - Peter vỗ trán kêu lên.

Peter vừa mới nhớ ra mình đã cố tình “quên” gọi điện thoại cho cô bạn gái tối hôm qua. Còn hôm nay, thì cậu quên bằng đi cô bạn gái. Peter biết tính Kelly và sợ bị trừng phạt.

- Bob ơi, em đứng xa chiếc Jaguar một chút đi, em đang chảy nước miếng lên xe đấy - Ty nói.

- Có lẽ em phải đi bán chiếc xe con cóc - Bob đáp và không rời mắt khỏi chiếc xe lộng lẫy - Làm sao Peter và anh có được kỳ quan này?

- Xe không phải của bọn mình, mà là của Jon Travis, nhà đạo diễn phim kinh dị - Peter trả lời.

- Tiếc quá! - Bob mỉm cười nói - Đây, các cậu định mọc rễ ở đây hay sao vậy? Bọn mình định đi Lâu Đài kem. Anh Ty và Peter đi không?

- Không được - Peter nói - Mình và anh Ty phải làm xong việc này.

Peter lưỡng lự một hồi rồi nói thêm:

- Hannibal này, cậu rành giới diễn viên... Thỉnh thoảng các diễn viên có chuyện bận không ra trường quay mà không báo trước không?

- Thỉnh thoảng hả? - Hannibal cười nói - Rất thường xuyên thì có! Diễn viên càng có tiếng tăm thì càng bắt người khác chờ mình.

- Cậu nghĩ sao về một ngôi nhà rải đầy mảnh thủy tinh dưới sàn, nhưng kính cửa sổ cũng như đồ thủy tinh thì vẫn nguyên vẹn?

Hannibal nhướn mày, dấu hiệu đang tập trung suy nghĩ. Thật ra Hannibal đang cố tìm hiểu tại sao Peter vặn hỏi mình.

- Có chuyện gì vậy? - Cuối cùng Hannibal đã nghi hỏi.

- Ô, đâu có gì - Peter trả lời và nhanh chóng liếc nhìn Ty - Không có gì quan trọng cả. Để mình kể cậu nghe sau.

Khi Bob và Hannibal đi rồi, Ty và Peter quay lại với chiếc Jaguar. Nhưng không làm được bao lâu. Vài phút sau, một người khác lại đến. Đó là Kelly Madigan, cô bạn gái của Peter, một cô bé xinh xắn, tóc đen, mặc quần jean và áo sơ mi dần ông rộng thùng thình. Kelly trịnh trọng bắt tay Peter.

- Chào anh! Tên em là Kelly Madigan. Em rất hân hạnh được làm quen với anh.

- Anh phải cười hả? - Peter trả lời.

- Do em không có tin tức gì về anh từ hai ngày nay, do em không nhận được cú điện thoại, hay thư, hay bưu thiếp nào để giải thích về sự mất tích của anh, thì em nghĩ có lẽ anh quên mất tên em rồi.

Peter lắc đầu lia lịa.

- Dâu có! Anh đã nhận ra em ngay từ lúc nhìn thấy em. Em không già đi tí nào!

- Em không đùa đâu - Kelly nói - Hay nói chuyện khác đi. Em vừa mới thấy anh Hannibal và anh Bob đi đến Lâu đài kem. Hay anh và em cũng đến đó đi? Uống chung một ly sữa dâu và hai ống hút, bốn mắt nhìn nhau...

- Anh rất muốn, Kelly à, nhưng anh thật có việc phải làm.

Cô bé trẻ môi.

- Anh Peter à, em báo cho anh biết rằng có lẽ có hàng trăm ngàn chàng trai mơ được đi chơi với em - Kelly đáp.

Hai tay chống nạnh, đầu hơi nghiêng sang một bên, một mớ tóc rơi xuống trán, trông Kelly rất “chiến”.

- Vậy sao em không đi chơi với một trong những anh chàng đó? - Peter liều nói.

Peter không biết nên giận hay bỏ qua.

- Bởi vì em chỉ quan tâm đến anh thôi, đồ cù lần! - Kelly nói.

Kelly liếc nhìn chiếc Jaguar. Đôi mắt xanh lục của Kelly sáng lên y như màu sơn bóng láng của chiếc xe.

- Xe đẹp quá. Em chạy thử được không?

- Không được, bọn anh đang sửa xe để làm phim.

- Còn sáng mai?

- O sáng mai, anh bạn... ơ... bạn điều tra - Peter áp ứng.

Sự khó chịu của Kelly biến thành cơn giận.

- Anh đừng lừa em, có được không? Khi điều tra, lúc nào anh cũng đi chung với anh Hannibal và anh Bob.

- Lần này anh làm việc một mình. Bộ lạ lắm sao?

Kelly quay gót, leo trở lên xe.

- Bộ trong đời anh không có cái gì không quan trọng bằng em hay sao? - Kelly nói rồi đập mạnh cửa xe - Khi nào rảnh, anh nhớ gọi điện thoại cho em. Em sẽ rất vui nhận được tin tức anh!

Rồi Kelly rời kho bãi đồ linh tinh trong tiếng lốp xe kêu rít.

Peter đứng sững tại chỗ, trong khi Ty tiếp tục làm việc như thể không có chuyện gì xảy ra cả.

- Em phải làm gì đây? - Peter than thở - Kelly thật là không thực tế tí nào. Anh Ty, anh giúp em đi. Anh hai mươi bảy tuổi rồi, chắc là anh phải biết cách giải quyết loại vấn đề như thế này chứ.

- Ít nhất anh có thể dịch lại cho em bức thông điệp. Nói chung có nghĩa: “Ngày mai hãy gọi điện thoại cho em, nếu không...”

Peter chùi tay lên quần jean, viên đá vẫn nằm đó, trong túi phải. Peter đột nhiên nhớ đến Diller và cảm giác ngọt ngào lại xâm chiếm Peter.

- Ta hãy làm cho xong chiếc xe này cho nhanh - Peter nói - Em mong tiếp tục điều tra.

Peter và Ty gần như thức trắng đêm. Nhưng sáng hôm sau, lúc tám giờ, xe đã hoàn chỉnh. Hôm đó là chủ nhật, ngày nghỉ của đoàn quay phim. Peter thử liên lạc với Kelly, nhưng hoài công. Kelly không bao giờ có ở nhà. Thế là để nghĩ đến chuyện khác, Peter giúp ba hoàn tất một hiệu quả đặc biệt khác. Cuối cùng, chiều thứ hai, sau khi tan học, Peter đi giao chiếc Jaguar và bộ phun máu giả cho Jon Travis.

Ổi cổng vào trường quay Hollywood, bảo vệ không gây khó khăn gì và để cho Peter đi qua. Chỉ cần Peter biểu diễn màn rửa kính xe.

Jon Travis đang ở trường quay số 7, ông vừa kiểm tra cảnh quay vừa cố lẻ một cây gai trong ngón tay cái bằng kẹp giấy. Như thường lệ, ông mặc toàn đồ đen.

Peter bước đến gần ông, nóng lòng muốn cho ông xem xe.

- Thưa chú Travis - Peter bắt đầu nói - cháu mang chiếc Jaguar đến...

-Ồ! Tuyệt lắm! - Jon Travis nói nhưng không tỏ ra quan tâm gì.

Ông vẫn táy máy cây gai trong tay.

- Này, tôi có cuộc họp với Mark, không hiểu anh ấy muốn nói gì với ta... Nếu thích, cậu đi với chúng tôi đi.

Peter vội bước theo ông ngay. Không chỉ một mình Peter. Có khoảng một chục người đang bước quanh Jon Travis, với hy vọng có được mười giây chú ý từ ông. Cả nhóm người bám sát nhà đạo diễn đi về toà nhà hai tầng, là chỗ có các văn phòng hành chánh. Văn phòng của Mark Morningbaum nằm trong đó. Khi Jon Travis và đoàn tùy tùng bước vào gian phòng rộng lớn, tường treo đầy áp phích phim và hình các ngôi sao điện ảnh, thì cuộc họp đã bắt đầu rồi.

Mark Morningbaum đang treo trên bàn gỗ xoan đào to tướng chiếm một phần văn phòng. Đối diện với ông, những ghế bành được xếp thành hình nửa vòng cung. Đã có mặt giám đốc hình, chuyên gia nhào lộn, chuyên gia trang phục và người phụ trách trang điểm, và năm người khác mà Peter không biết - có lẽ là những người viết kịch bản phim.

- Mời vào! Ngồi xuống đi. Chào nhóc. Chào Jon.

Giọng nói của Mark Morningbaum để lộ sự mệt mỏi.

Peter ngồi vào một ghế bành da, bên cạnh Jon Travis.

- Tôi đã mời anh chị đến đây để báo những thông tin mới nhất - Mark bắt đầu nói - Nhưng tôi không có gì nói ngoài chuyện mà anh chị đã biết rồi. Tình hình vẫn không có gì mới. Cho nên, tất cả mọi người được thông báo: Diller Rourke có thể vắng mặt thêm một khoảng thời gian nữa. Một ngày? Hai ngày? Một tuần? Không biết. Tôi khuyên mọi người nên tập trung làm các đoạn quay lâu dài.

- Em cần ba ngày mới làm xong phong cảnh - một người phụ nữ tóc nâu thẳng bắt bẻ.

Peter ngồi sâu vào ghế bành. Vậy mà Peter cứ mong mọi người sẽ ngắmx xe mình... Bây giờ phải vài tuần nữa, Jon Travis mới xài xe Jaguar!

- Hay quá - nhà đạo diễn cầu nhàu - vậy thì chỉ còn mỗi việc đóng cửa và chờ Diller Rourke chịu lộ mặt về.

Đúng lúc đó, đồng hồ của Mark Morningbaum reo lên.

Một phút sau, một trợ lý mang thư từ buổi chiều đến. Một lá thư đề "mật" vẫn chưa mở. Mark lơ là vừa xé thư ra vừa tiếp tục nghe ý kiến người này người kia. Đột nhiên, giữa cuộc thảo luận làm thế nào để thiêu cháy da thịt tốt nhất, mặt nhà sản xuất phim tái đi.

- Ôi! - Mark Morningbaum kêu.

- Có chuyện gì vậy? - Jon Travis hỏi - Anh Mark, anh bị yếu tim à? Anh không chịu nổi khi nói đến máu me nữa sao?

- Không phải - Mark Morningbaum trả lời - Chuyện Diller. Anh ấy bị bắt cóc!

4. Chương 4: Đêm Kinh Hoàng

Im lặng nặng nề ập xuống phòng. Mark Morningbaum căng thẳng vò lá thư trong tay, rồi lại trải xuống bàn viết, vuốt cho thẳng lại. Mọi người dán mắt nhìn màu giấy vuông. Không ai nói tiếng nào.

- Bức thông điệp nói sao vậy anh Mark? - Cuối cùng một biên kịch viên hỏi.

- Thư của bọn bắt cóc - nhà sản xuất phim nói khê - Bọn chúng đòi tiền. Thật nhiều tiền. Nếu không, bọn chúng dọa se giết Diller Rourke.

- Bọn chúng đòi tổng số tiền là bao nhiêu? - Jon Travis hỏi.

- Không nói rõ. Các anh cứ đọc đi - Mark Morningbaum nói.

Mark đứng dậy đưa lá thư cho biên kịch viên ngồi gần nhất. Thư được truyền cho tất cả. Jon Travis là người cuối cùng đọc thư, nhưng ông trả lại ngay cho Mark mà không đưa cho Peter xem. Nhà sản xuất đem cất thư vào một ngăn kéo bàn viết.

Đúng lúc Peter hết sức muốn đọc thư! Peter thất vọng và đột nhiên cảm thấy phần hậu cú sốc. Sự hiển nhiên đập vào bụng Peter như một xuồng đất ướt. Diller đã bị bắt cóc! Mà Peter đã thấy hơi nghi ngay từ đầu. Ngay từ lúc bước qua cửa nhà ở Malibu, Peter đã linh cảm rằng có chuyện nghiêm trọng xảy ra.

Mark Morningbaum cầm lại phong bì chứa bức thư của bọn bắt cóc và lấy một cái khác ra. Mặt ông lại tái đi khủng khiếp.

- Ồ! - ông kêu khê - hình Diller. Hình chụp lấy liền!

Mọi người bu quanh bàn viết để xem hình. Peter bị mắc kẹt sau hai hàng người và có thoáng thấy được cái đầu của anh chàng diễn viên trên tấm hình. Chẳng bao lâu tấm hình cũng đi gặp bức thư trong ngăn kéo của Mark Morningbaum.

Có một hồi bỡ ngỡ. Rồi người phụ nữ tóc trắng đưa tay về hướng máy điện thoại.

- Phải báo cảnh sát - bà nói.

Mark Morningbaum chụp lấy cổ tay của bà lại.

- Không được. Bọn chúng sẽ giết Diller Rourke nếu ta báo cảnh sát. Bộ chị tưởng họ giỡn à? Loại người này không lùi trước bất cứ việc gì.

Không, loại người này không đùa đâu. Peter tin chắc như vậy. Bọn chúng sẽ ra tay nhanh và thô bạo, trong khi mọi người đang bị cú sốc về cái tin khủng khiếp này.

Peter quyết định can thiệp.

- Chú Mark Morningbaum ơi! Có thể cháu và bạn bè cháu sẽ giúp được chú. Tụi cháu khá giỏi trong việc giải các vụ loại như thế này...

- Khả năng này hoàn toàn bị loại trừ! - Nhà sản xuất ngắt lời - Bộ cậu không nghe những gì tôi nói sao? Không được gọi cảnh sát và càng không nên gọi thám tử tư.

Jon Travis loay hoay trên ghế.

- Anh hiểu chuyện này nghĩa là sao chứ? - Jon Travis hỏi.

- Vâng - Mark trả lời - Tôi sẽ phải tập trung tiền chuộc lại.

- Tất nhiên, tất nhiên! - Jon Travis lơ là đồng tình.

Rõ ràng nhà đạo diễn không quan tâm đến vấn đề tiền chuộc lắm.

- Ý tôi nói bộ phim. Xét tình hình thế này ta sẽ buộc phải ngưng quay phim khi mà chưa giải quyết xong vụ này. Mà tôi không hề muốn thông báo tin này cho nhà làm phim. Tin không hay, là việc của nhà sản xuất phim.

Mark Morningbaum quay cặp mắt mệt mỏi sang nhìn nhà đạo diễn một hồi, rồi gật đầu.

- Anh nói đúng, anh Jon à. Tôi sẽ thông báo cho mọi người... Vậy thì ta đi - ông thở dài.

Peter cảm thấy hơi hờ hởi, mắt nhìn chăm chú bản viết của Mark Morningbaum. Cơ hội tốt quá, không được để mất.

Nhà sản xuất phim bước ra, cùng với đám biên kịch viên và đoàn tùy tùng của Jon Travis. Peter đi sau khá xa. Khi mọi người đã ra, cậu nhanh nhẹn quay lui, đi thẳng đến bàn viết lớn bằng gỗ xoan đào. Peter mở ngăn kéo, lấy thư của bọn bắt cóc ra.

Bức thông điệp khá rõ ràng, được làm bằng chữ và từ cắt trong báo ra: “Chúng tôi đang giữ Diller Rourke và chỉ thả về đổi lấy số tiền lớn. Hãy chuẩn bị tiền chuộc! Nếu muốn gặp lại Diller Rourke còn sống, thì đừng báo cảnh sát và chờ chỉ dẫn”.

Rồi Peter xem tấm hình chụp lấy liền. Trên đó nhìn thấy Diller Rourke ngồi trên ghế xếp bằng sắt, hai tay bị rịt sau lưng và cổ định vào vách tường phía sau, hai cổ chân bị trói, tấm vải trắng bịt miệng.

Diller Rourke đang căng mắt trước ống kính như thể nhìn thấy cái chết trước mặt.

Peter có cảm giác như thấy dây trói cửa vào tay chân.

Peter cố trấn tĩnh lại. Bình tĩnh lên nào! Không được mủi lòng mà bỏ qua cảm xúc, hãy xem xét các sự kiện, như Hannibal luôn nói.

Peter vội bước ra khỏi văn phòng, thư và hình giấu trong túi. Đôi mắt rất nghề của Peter đã để ý máy photo ngoài hành lang.

Peter chụp lại nhiều bản từ bức thư và hình. Rồi quay vào phòng Mark Morningbaum. Thái độ tự nhiên, Peter nói khi đi ngang qua trước mặt cô thư ký:

- Em vào nhé? Đường như em bỏ quên đồ bên trong!

Cũng may là thư ký gạt đầu chỉ văn phòng, chứ không đi theo Peter. Peter nhanh tay bỏ thư và hình trở về chỗ cũ, đóng ngăn kéo lại.

Rồi Peter gãi đầu, suy nghĩ xem mình phải làm gì. Bây giờ vấn đề không chỉ là giải một vụ bí ẩn đơn giản, mà là một vụ bắt cóc. Sự việc rất nghiêm trọng. Mặc dù rất muốn một mình tiến hành cuộc điều tra, nhưng Peter không thể không cho hai bạn tham gia vào. Vấn đề là mạng sống của Diller Rourke. Peter quyết định bóc máy điện thoại, quay một số đã thuộc lòng.

- Hannibal ơi! Peter đây. Cậu cứ ở lại bộ tham mưu chờ mình về. Mình cần nói chuyện với cậu và Bob. Mình không thể nói gì qua điện thoại.

Đúng lúc Peter gác máy xuống, cánh cửa mở ra. Cô thư ký của Mark Morningbaum xuất hiện ở ngưỡng cửa.

- Cậu đang làm gì vậy? - Cô thư ký đa nghi nhìn Peter.

- Ồ! Em chỉ gọi nhanh cho bạn gái, có chuyện khẩn mà - Peter giải thích.

Peter bỏ chìa khoá xe Jaguar lên bàn viết của Mark Morningbaum, rồi bước nhanh ra khỏi văn phòng.

Do không còn xe để về, Peter phải nhờ một kỹ thuật viên trong nhóm làm phim ở gần Rocky đưa về. Cậu rẽ qua nhà, kịp nhảy lên chiếc Vega rồi phóng nhanh đến Thiên Đường Đồ Cổ.

Nhưng đúng lúc Peter định mở cửa bộ tham mưu thì nghe giọng Hannibal vang lên từ bên trong xe lán:

- Stop! Đứng yên! Cậu đang mặc áo thun xanh lá, quần Jean và giày thể thao dính bùn. Đúng không?

Peter chững hững đứng sững lại tại chỗ:

- Làm sao cậu biết?

Bob ra mở cửa.

- Nhìn đi - Bob nói và chỉ một điểm ngay trên đầu Peter.

Peter ngược mắt lên. Ngay phía dưới mái xe lán có gắn một camera video đi qua đi lại chậm chạp, quét hết toàn bộ hiện trường. Đó là phát minh mới nhất của Hannibal, một hệ thống theo dõi, mà Hannibal nghiên cứu từ mấy tuần nay. Bên trong bộ tham mưu, có màn hình màu đặt trên bàn Hannibal.

- Hay quá - Peter nói khi bước vào xe lán - Nhưng các cậu nghe này. Mình có tin giật gân. Diller Rourke đã bị bắt cóc tại ngôi nhà ở Malibu. Mà chưa hết. Chiều nay, mình có mặt ở Hollywood, mình họp với Mark Morningbaum, nhà sản xuất phim, đúng lúc thư của bọn bắt cóc được chuyển đến.

Hannibal nở một nụ cười tán thành.

- Giải lắm Peter à. Như vậy có nghĩa là dấu vết vẫn còn nóng. Bây giờ cậu hãy kể thật chi tiết.

Peter đẩy màn hình đi, ngồi ở một góc bàn viết, căng thẳng xoa tay trên quần jean.

- Thì... ừ thì... mình biết chắc các cậu sẽ giận. Thật ra dấu vết không còn nóng lắm, bởi vì...

- Bởi vì sao? - Bob nóng lòng hỏi - Thì cậu cứ nói ra đi!

- Bởi vì Diller Rourke đã bị bắt cóc được ba ngày nay - Peter nói.

- Diller Rourke đã bị bắt cóc ba ngày nay, nhưng cậu chỉ vừa mới biết được. Phải vậy không? - Hannibal hỏi.

- Ồ... Mình đã biết cách đây ba ngày rồi.

Có một hồi im lặng. Hannibal trề môi tỏ vẻ không hài lòng.

- Mình biết trước các cậu sẽ nói gì rồi - Peter nói tiếp - Ta phải cùng nhau làm việc, cả ba bước cùng một nhịp bước, vùn và vùn vùn. Các cậu nói đúng. Sự thật rất đơn giản. Mình đã muốn giải vụ bí ẩn một mình mình, thử một lần xem sao. Nhưng bây giờ mình đến nhờ các cậu giúp.

Hannibal vẫn ra vẻ khó chịu thêm một hồi, rồi nhún vai.

- Thôi được - Hannibal rộng lượng nói - Bỏ qua. Mà nếu cậu đã điều tra sơ bộ trước, thì cũng hay. Sẽ giúp ta tiến nhanh hơn.

- Hannibal, mình rất vui khi thấy cậu không giận - Peter nói với một nụ cười tinh nghịch - Cậu biết không, mình đã nói với ông Mark Morningbaum rằng mình chính là bộ não của nhóm. Còn mấy phụ tá, thì chỉ giúp mình một tay thôi.

Bob cười khúc khích.

Còn Hannibal thì không hề cười.

- Mình nói thật cho ông ấy chứ - Hannibal bực mình càu nhàu.

- Nói đùa mà Hannibal ơi! - Bob nói - Khi phải tìm manh mối, thì cậu phản ứng rất nhanh. Nhưng còn chuyên khác, thì cậu hơi bị chậm.

Hannibal đỏ mặt đến tận tai.

- Mình xem thư của bọn bắt cóc được không? - Hannibal nói và đọc đoán đưa tay ra.

Peter mở các bản photo thư và hình ra.

- Ồ, cảnh gì mà ghê quá - Bob bình luận.

- Nếu cậu lo cho sức khỏe của Diller Rourke, thì cậu làm to - Hannibal đáp - Tầm hình này được dàn cảnh, quá rõ ràng. Hình nhằm bị kích hoá tình thế. Chẳng hạn, các cậu quan sát cách người ta trói tay Diller: tay trói phía sau lưng và cột chặt vào tường phía sau, mà tường thì nằm cách một khoảng. Đây là một tư thế không thể nào giữ lâu nổi. Nó làm cho ta đứt hơi và cuối cùng thì ngất xỉu. Mà bọn bắt cóc thì có lợi hơn khi nạn nhân giữ được sức khỏe tốt để đổi lấy tiền chuộc.

- À, có một chi tiết đáng chú ý về lá thư này - Bob lưu ý - Thư được ghép cắt từ trong báo. Nhưng không phải ký tự của tờ Los Angeles mà cũng không phải của tờ Herald Examiner.

- Vậy có thể thư không gửi từ Los Angeles, mà từ một thành phố khác - Peter gợi ý.

- Có vẻ logic - Hannibal thừa nhận - Cậu suy luận rất giỏi.

Peter nở mũi cúi sang hai bạn.

- Nhưng chưa hết. Trong vụ này có một loạt những chi tiết kỳ lạ. Để mình kể cho các cậu nghe.

Peter kể lại tất cả những gì đã nghe được: tin đồn rằng Nghệt Thở là một bộ phim xui xẻo, cuộc gặp với Marble Ackbourne-Smith và lời cảnh cáo bí ẩn mà gã đàn ông đeo đá đã nhắn Peter.

- Giống như một lời kêu gọi hãy cảnh giác. Theo ông ta, thì mình bị nguy hiểm. Nhưng nguy hiểm gì? Bí ẩn. Ông ấy nói về con mắt thứ ba, rồi bảo mình phải lắng nghe viên đá.

-Nếu cậu đi lắng nghe một viên đá nào đó, thì quả thật là hơi phiêu đấy. E rằng cậu bị mất trí mất? - Hannibal nhận xét trêu.

Ba bạn ngồi nói chuyện cho đến tối. Peter tuyên bố giải lao:

- Mình cảm thấy cần phải ăn một cái gì đó.

Ba Thám Tử Trẻ rời bộ tham mưu, chen nhau ngồi trên chiếc Vega nhỏ xíu. Màn đêm tối thui như mực, khí trời oi lạnh. Ngoài đường phố Rocky diễn ra một cảnh tượng lạ lùng: khắp nơi toàn là phù thủy, ma, bù nhìn và bộ xương.

- Ê! Quên mất! - Peter vỗ trán kêu - Hôm nay là Halloween!

Truyền thống đêm Halloween là mọi đứa trẻ hoá trang, đi xin kẹo và chơi trò nhát nhau. Hannibal, Peter và Bob chạy một hồi qua thành phố, cố tìm xem có bạn học cùng trường không. Nhưng không thấy ai quen. Nhiều nhóm trẻ con chạy đầy đường, hoá trang thành những con ma âm binh máu me đầy người, như thể bước thẳng từ bộ phim Nghệt Thở ra.

Sau khi ăn một ổ pizza, ba bạn lên đường về nhà. Khi đó, Peter quyết định góp phần mình vào buổi lễ. Peter dừng xe, bấm nút điều khiển cần gạt lau kính xe. Hai cần gạt chuyển động rồi một tia máu dày đỏ phụt lên thẳng vào kính.

Hannibal giật mình.

- Cái gì vậy? Cái gì vậy? - Hannibal căng mắt ra nhìn.

- Ô! Chết rồi! Chắc là mình cán phải cái gì đó - Peter vô tư nói.

- Dễ sợ! Cậu đã sửa xe lại, phải không? Giống như chiếc Jaguar cho bộ phim Nghệt Thở!

Peter phá lên cười. Khi đã biểu diễn xong, Peter tắt bộ phận lau kính. Rồi Peter lại cho chạy mỗi khi dừng ở đèn đỏ, để tạo hiệu quả tối đa đối với người đi đường và người lái xe.

Nhưng đã đến giờ về. Ba Thám Tử Trẻ trở về bộ tham mưu, nóng lòng muốn thảo luận tiếp. Trước khi đến Thiên Đường Đồ Cổ vài mét, Hannibal ấn nút cái điều khiển từ xa, phát động bộ cơ điện làm cho cổng sắt mở ra.

- Xem kia! - Bob nói đúng lúc xe dừng trước bộ tham mưu - Cửa xe lán bị mở!

- Cửa sổ thì bị đập bể - Hannibal rầu rĩ nói.

- Chắc có kẻ nhảy qua rào - Peter nói.

Ba thám tử vội đi ra khỏi xe, lao đến xe lán để đánh giá hư hỏng. Cảnh tượng thật thảm hại. Mọi hồ sơ quý giá của nhóm bị rải đầy dưới đất. Bàn viết bằng sắt của Hannibal biến mất dưới một chồng giấy bị xé nát.

- Không tưởng tượng nổi - Bob tròn mắt nói - Bộ tham mưu bị tàn phá!

Peter nhìn khắp xe lán và cảm thấy khó chịu ngay. Peter có cảm giác như mình sắp ngạt thở, như thể vách xe lán đang khép lại quanh mình. Cậu rên lên một tiếng.

- Peter, có chuyện gì vậy? Cậu cảm thấy khó ở hả? - Bob hỏi.
- Mảnh thủy tinh - Peter nói - Mình vừa mới giẫm phải miếng kính cửa sổ vỡ, y như ở nhà Diller Rourke. Lại tiếp tục giống y như trước. Mình có cảm giác ngột ngạt. Như thể mình bị thiếu không khí.
- Hannibal băng qua xe lán, lột giấy báo dán bằng băng keo trên vách. Khi thấy cái phía dưới đó, Hannibal muốn đứt thở.
- Đường như cậu nói phải. Đúng là ta bị nhúng toàn toàn thân vào vụ Diller Rourke - thám tử trưởng nói bằng một giọng run rẩy.
- Bob và Peter ngược mắt lên, cùng đọc dòng chữ:
- Máu của Diller Rourke dính lên tay các người!

5. Chương 5: Một Con Quỷ Hút Máu Ở Bộ Tham Mưu

- Khí! Ngẹt thở! Mình không thở được nữa - Peter hổn hển - Nhanh! Không khí!
- Cậu tưởng tượng thôi - Hannibal tuyên bố.
- Nhưng Hannibal cũng vội chạy ra mở cửa xe lán để cho chút không khí mát lành tràn vào. Vài tiếng pháo vang lên xa xa, trong đêm tháng mười.
- Phải mất mấy năm mới dọn dẹp nỗi đồng này! - Bob rên rỉ nhìn bãi chiến trường.
- Còn tệ hơn nữa, người ta đã mở hết các hồ sơ của ta ra - Hannibal nói thêm.
- Hannibal nắm chặt hai nắm đấm, gương mặt đỏ gay biểu lộ sự buồn bực và giận dữ.
- Bình tĩnh đi, Hannibal ơi - Bob nói - Không nên bị kích hoá vấn đề.
- Bob từ từ nhìn khắp các mẫu giấy rải đầy dưới đất và trên bàn.
- Khoan đã, các cậu ơi. Làm thế nào vị khách đến thăm ta biết được rằng ta đang lo vụ Diller Rourke?
- Hannibal suy nghĩ một hồi.
- Có lẽ bọn bắt cóc theo dõi sát tất cả những ai làm việc về bộ phim, kể cả Peter - thám tử trưởng nói - Hiện, mình không thấy cách giải thích nào khác.
- Rồi thám tử trưởng bắt tay dọn dẹp xe lán ngay. Peter giúp Hannibal dựng lại tủ sắt cũ xếp hồ sơ.
- Nhưng cũng lạ thật - Peter nhận xét - Thư đòi tiền chuộc mới đến hôm nay thôi. Mà mình đâu thấy ai theo dõi mình. Khó hiểu quá.
- Có thể có cách hiểu - Hannibal thản nhiên nói - Và cách đơn giản nhất là xem mặt bọn phá hoại đã ghé thăm xe lán ta.
- Thế à? Vậy cậu định xem mặt bọn chúng bằng cách nào? Mời bọn chúng đến ăn à? - Bob trêu.
- Khi biết rồi, cũng có thể mời đi ăn lắm chứ! Tại sao lại không? - Hannibal đáp - Nhưng trước mắt, mình chỉ cần kiểm tra xem hệ thống theo dõi mới bằng video có hoạt động tốt hay không.
- Úi chà! Camera? Đúng rồi, bọn chúng đã bị quay phim! - Peter kêu.
- Tuyệt - Bob nói - Nhưng vẫn còn một điểm. Bọn mình phải xem bao nhiêu cây số phim để thấy được mặt khách?
- Hannibal vẫn bình tĩnh tua băng cassette.

- Cứ để mình làm - thám tử trưởng tự tin nói - Nếu các cậu tưởng mình sáng chế một hệ thống không hoàn hảo, thì các cậu đánh giá mình hơi thấp! Mình đã giấu một con mắt điện tử bên ngoài. Khi có người bước đến gần bộ tham mưu, thì camera sẽ tự động bật lên, và cũng tự động tắt khi khách bước qua ngược lại trước thiết bị điện tử. Hay không?

Hannibal bấm nút “chạy” rồi ba bạn cúi xuống nhìn màn hình màu. Hình ảnh đầu tiên xuất hiện trên màn ảnh.

Cao lớn, gầy, gã đàn ông bước đến xe lán. Hắn đi như lướt trên mặt đất, áo choàng đen phất phới trong gió.

Hannibal cho ngưng băng ngay lúc hiện lên gương mặt khủng khiếp.

Gương mặt màu xanh lục phát quang, hốc mắt sâu lõm vào, mắt sáng đỏ như than hồng và má lõm như hai cái lỗ đen. Gã đàn ông như đang phải chịu một nỗi đau nội tâm khủng khiếp.

- Ủi chà! - Peter kêu khẽ.

Hannibal cho máy chạy tiếp. Kẻ lạ liếc nhìn lo lắng xung quanh và sau khi kiểm tra không có ai, hắn dùng chân phá cửa xe lán. Hắn đột nhập vào bộ tham mưu và biến mất khỏi tầm quay của camera. Vài phút sau, lại thấy hắn ra, áo choàng phất phới trong gió, trông hắn như đang lướt ra khỏi kho bãi đồ linh tinh.

- Ai nhỉ? - Bob hỏi.

- Nghĩa là sao nhỉ? - Peter nói thêm.

Ba thám tử quay đi quay lại đoạn băng, mỗi lần ghi nhận thêm một chi tiết trong trang phục hoặc ngoại hình của kẻ lạ.

- Răng nanh hắn kỳ quá - y như nanh của một con quỷ hút máu trong một bộ phim kinh dị - Bob nhận xét.

- Tay phải hắn đeo một chiếc nhẫn có viên đá to - Hannibal nói thêm.

Khi đã ghi nhớ mọi động tác của vị khách và xem xét mọi chi tiết kỳ quái của bộ trang phục kỳ lạ, ba thám tử tắt máy và bắt đầu thảo luận.

- Phải thừa nhận rằng hắn rất tài - Peter tuyên bố. Hoá trang thành quỷ hút máu vào đêm Halloween là cách tốt nhất để không bị ai để ý! Và không sợ bị nhận dạng. Bằng cách hóa trang như thế, bất cứ một tên tội phạm nào cũng có thể chuẩn mà không bị chú ý - cả nếu như đã thực hiện một vụ án mạng.

Một vụ án mạng... Ba bạn chưng hửng nhìn nhau. Từ này đã vấp vào mặt ba thám tử như một phát máu giả phun ra từ cây súng đồ chơi.

- Đã đến lúc lên kế hoạch rồi - Hannibal nói - Ta sẽ làm như thế này. Peter, ngay từ ngày mai, cậu sẽ dẫn Bob và mình lên trường quay phim. Ta phải lập một danh sách những người tình nghi. Và cách tốt nhất để làm việc này là hỏi thăm những người gần gũi với Diller. Đặc biệt là những ai đã gặp Diller trước khi bị bắt cóc. Chắc chắn ta sẽ tìm ra được một điều gì đó.

Ngày hôm sau, khi tan học, Ba Thám Tử Trẻ đến trường quay. Người đầu tiên ba thám tử gặp lại chính là ba của Peter. Ông đang băng qua sàn quay, tay ôm cái đầu tan tành của một con ma âm binh.

- Các cháu đến thật đúng lúc - ông Crentch nói - Bác định đi xem rush đây.

Bác muốn xem hiệu quả đặc biệt của bác lên phim như thế nào. Các cháu có muốn đi với bác không?

Trong khi ông Crentch dẫn ba thám tử đến phòng chiếu, Bob hỏi:

- Rush là gì ạ?

- Là những đoạn phim đã quay được trong ngày - Peter nói.

Peter rất tự hào được chứng tỏ kiến thức về một lĩnh vực mà Bob không biết gì.

- Người ta còn gọi là những đoạn quay thử. Đó là quay phim trước khi ráp thành phim. Còn nhiều điểm không hoàn chỉnh và chỗ sai sẽ được cắt bỏ.

Với sáu hàng ghế bọc nhung đỏ, phòng chiếu trông như rạp hát mini. Ở hàng đầu, mỗi ghế đều có công tắc điều khiển mạng điện thoại nội bộ. Ông Crentch ngồi xuống, ấn nút rồi yêu cầu chiếu phim.

Đèn tắt đi và những hình đầu tiên hiện lên màn ảnh.

Ba Thám Tử Trẻ xem những cảnh quay trong tuần vừa qua. Nhân vật và tình huống hết sức bình thường, nhưng mỗi lần Jon Travis đều thêm thêm một chút hồng cầu.

Chẳng hạn như trong một cảnh, người ta thấy một thằng bé bị cơn nấc cục dữ dội.

- Mẹ biết một cách rất hay để con hết bị nấc cục - mẹ thằng bé nói (bà đã trở thành ma âm binh) - Mẹ sẽ làm cho con sợ!

Rồi không nói thêm tiếng nào, bà mẹ chụp lấy thằng bé, rút cánh tay ra. Máu bắn ra từ vai, và thằng bé hét lên đau đớn.

- Con thấy chưa? Hết nấc cục! - Bà mẹ mừng rỡ kêu lên.

- Cắt! Làm lại! - Giọng của Jon Travis vang lên.

Trong một cảnh quay khác, có một người bị nhảy mũi liên tục. Ông hỉ mũi thật mạnh, rồi khiếp sợ nhìn khăn tay của chính ông!

Hannibal cúi sang Bob:

- Jon Travis có một tính cách thật mạnh mẽ.

- Y như cậu vậy. Chính vì vậy mà cậu biết đánh giá ông ấy đúng mức - Bob trả lời khẽ.

Rồi đến lượt những cảnh quay của Diller Rourke. Mất thâm quầng, má lõm sâu nhờ hoá trang khéo, trông Diller như một người chết sống lại.

- Con biết ba muốn con đi học đại học Harvard - Diller-ma nói trên màn ảnh - Nhưng con không thích. Con thích đi rửa thịt người bằng răng hơn.

- Úi giời... Hannibal cười.

- Ai viết kịch bản vậy? - Peter nói đủ lớn để mọi người nghe thấy.

- Ê - ba của Peter xen vào - Bình tĩnh nào. Đừng quên rằng có công việc của ba trong đó nữa nhé.

Diller Rourke lại xuất hiện trên màn ảnh, lần này bên cạnh một nữ diễn viên trẻ đẹp. Nhỏ nhắn, tóc đen và xoăn, mi dài cong vút lên, đúng y như tuýp mà Hannibal thích.

- Có phải Victoria Jansen không? - Thám tử trưởng cúi sang ba của Peter hỏi.

- Đúng - ông Crentch trả lời - Nhưng nàng không ở trên màn ảnh được bao lâu. Sau khoảng hai mươi phút đầu tiên, là nàng bị rút mất cái đầu. Nàng và Diller Rourke quen nhau lâu rồi - ý bác nói ngoài đời thật. Hai người có đi chơi với nhau một thời gian. Trong cảnh này, Victoria đóng vai một cô giữ trẻ, nàng chưa hay rằng bạn trai nàng vừa mới ăn thịt hai đứa trẻ đang ngủ trên nhà.

- Em phải tin anh, Kathy à - Diller trên màn ảnh nói - Anh cảm thấy một cái gì đó rất lạ. Như thể anh đang thiếu không khí. Như thể anh đang ở dưới một cái huyết và bị người ta ném những xẻng đất xuống để chôn sống anh. Và cảm giác này làm cho anh muốn giết người !

- Ô! Anh Diller! - Cô giữ trẻ nằm trong vòng tay kép nói điệu - Anh tưởng tượng thể thôi. Anh hiền như bụt mà!

- Cắt! - Giọng Jon Travis hét lên - Victoria, em đã gọi nhân vật là Diller!

Ba thám tử phá lên cười.

- Cẩn thận, Hannibal ơi - Bob nói với một nụ cười tinh nghịch - Những người muốn giữ eo thon không nên xem bộ phim này.

- Tại sao vậy? - Peter hỏi.

- Bởi vì đây là một bộ phim mì ăn liền!

Peter phá lên cười thật to. Hannibal nhún vai, nửa bực mình nửa tức cười.

- Nào, nào các cháu ơi. Bộ đỡ lắm sao? - ông Crentch hỏi.

Bob và Peter nhường cho Hannibal bình luận. Thời trẻ Hannibal đã từng là một ngôi sao Hollywood khi đóng vai một thằng bé mập tên là Mập Thù Lù. Từ đó, Hannibal đã trở thành chuyên gia về điện ảnh của bộ ba. Và về khía cạnh này - cũng như về mọi khía cạnh khác, Hannibal có những quan điểm rất dứt khoát.

- Bác muốn hỏi phim có đỡ không ạ? - Hannibal bắt đầu nói - Không phải đỡ mà là quá tệ. Kịch bản vô duyên và rõ ràng nhà đạo diễn đã bị mất trí. Điều này cũng không có gì lạ. Đó là chuyện luôn xảy ra khi một nhà đạo diễn hạng thường quay thành công một bộ phim ăn khách do một phép kỳ diệu nào đó. Xưởng phim sẽ tăng gấp ba ngân sách cho bộ phim tiếp theo, giao cho nhà đạo diễn đó toàn quyền chỉ đạo nghệ thuật. Còn nhà đạo diễn thì cảm thấy nở mũi và cứ tưởng ta đây là nhất thiên hạ. Tội nghiệp Jon Travis, bộ phim Mondo Grosso thành công đã có hại cho ông. Và đã ảnh hưởng đến tâm thần của ông - Hannibal kết luận trước khi nói thêm - Bác muốn cháu nói sự thật mà, phải không bác?

- Cháu để bác suy nghĩ một phút đã - ba của Peter trả lời với một nụ cười hơi gượng gạo.

Sau khi xem xong, Hannibal, Peter và Bob đứng dậy sẵn sàng tiến hành cuộc điều tra ở xưởng quay phim. Nhưng ông Crentch ngăn lại.

- Mark Morningbaum có gọi điện thoại cho bác sáng nay - ông Crentch nói - Mark sợ các cháu lao vào một cuộc điều tra có thể gây nguy hiểm cho tính mạng của Diller Rourke.

- Nhưng mà, ba ơi...

- Ba biết, Peter à - ông Crentch ngắt lời - Ba biết rằng con và các bạn con là những thám tử rất giỏi. Nhưng anh Mark đã quyết định tuân thủ chỉ thị của bọn bắt cóc. Và anh ấy đã nhờ ba lo sao cho con không xen vào chuyện này. Nên... ba rất tiếc, nhưng ba phải yêu cầu con đi về.

Phản đối cũng không thay đổi được gì. Peter buộc phải làm theo ý ba. Ba Thám Tử Trẻ buồn bã leo lên xe đi về.

Mặt trời lặn toả những tia đỏ cam cuối cùng trên Los Angeles. Peter cầm tay lái, Bob ngồi cạnh Peter, còn Hannibal ngồi phía sau thao thao bất tuyệt về Jon Travis và những sai lầm đạo diễn của ông.

- Ông ta ghen với Diller Rourke - chuyên gia điện ảnh khẳng định hùng hồn - Điều này thấy rất rõ trong cảnh quay có Victoria Jansen.

- Chứ không phải cậu đang ghen à? - Bob trêu.

Hannibal làm ngơ lời mỉa mai và tiếp tục triển khai ý kiến mình:

- Lão ta cứ quay nòng dưới mọi góc độ; ngoài ra ánh sáng kinh quá. Nếu là Greta Garbo, thì cũng bị xấu đi!

Xe dừng lại ở đèn đỏ. Bob táy máy các nút đài, tìm nhóm nhạc rock mà Bob quen biết nhờ có chân ở hãng nhạc. Đột nhiên Peter tháo dây an toàn, nhào ra khỏi xe, lao trên đường. Phía sau chiếc Vega, các tài xế bắt đầu bóp còi inh ỏi.

- Câu điên rồi sao? - Hannibal kêu.

- Kelly! Đi với thằng khác! - Peter ngoái lại hét với.

Rồi Peter đâm vào quán Tex Mex Burger nằm phía bên kia đường. Cậu nhảy phốc qua hàng xương rồng viền quanh quán ăn nhanh, vào được bãi đậu xe. Một chiếc Escort EXP bóng loáng đang đậu ở đó.

Một cô bé tóc đen đang leo lên xe phía hành khách, một anh chàng cao lớn tóc vàng cắt kiểu đầu đinh đang mở cửa xe phía người lái. Anh chàng có thân hình vận động viên điền kinh, nhưng Peter không lưỡng lự giây nào. Peter túm lấy áo thun anh ta, kéo ra thật mạnh, rồi thò đầu qua cửa xe.

- Kelly, em làm gì ở đây?

- Thế còn anh? - Cô bé tóc đen vừa mới leo lên xe ngồi trả lời.

Không phải Kelly.

Peter hoá đá. Bây giờ trông cậu thật vô duyên. Nhưng Peter không kịp suy nghĩ nhiều về sai lầm của mình. Hai bàn tay mạnh khoẻ chụp lấy hai vai, bắt Peter quay lại.

- Vấn đề gì vậy? - Anh chàng tóc vàng nói bằng một giọng không có gì là thân thiện.

Peter có được một giây để quyết định xem phải làm gì tiếp theo. Có nên xin lỗi và nói mình nhầm người hay phải ứng dụng những miếng võ karatê vừa mới học được. Trước khi Peter kịp quyết định, anh chàng tóc vàng nện một cú vào bụng Peter.

- Ê! Có nhầm lẫn! - Cuối cùng Peter phát âm được và cố lấy lại nhịp thở bình thường - Nhầm. Tôi nhầm người.

Peter hất đầu về hướng cô gái ngồi trong chiếc xe Escort.

- Tôi tưởng Kelly, bạn gái tôi.

- Lầm, tôi khuyên anh nhìn kỹ hơn - anh chàng tóc vàng nói - Và bình tĩnh hơn.

- Tại vì... Kelly và tôi vừa mới cãi nhau - Peter trình bày.

- Dù gì thì bạn gái anh không có trong xe tôi. Vậy cút đi!

- Được rồi, được rồi! - Peter nói.

Peter thận trọng rút lui, trong khi anh chàng tóc vàng lên xe và nổ máy nhanh.

Peter định đi tìm buồng điện thoại để gọi cho Kelly - rõ ràng đã đến lúc cần giảng hòa - thì thấy Hannibal và Bob đang đến chỗ mình.

- Cậu có kiểu làm quen với bạn mới gì mà lạ vậy? - Bob nhận xét.

- Không vui đâu - Peter đáp - Hay bọn mình đi ăn cái gì đi? Mình bắt đầu thấy đói rồi.

- Hay về nhà mình đi - Bob đề nghị - Tối nay mẹ mình không có ở nhà.

Nửa tiếng sau, Ba Thám Tử Trẻ đã chễm chệ trong bếp nhà Bob. Hannibal dùng nam châm treo lá thư của bọn bắt cóc lên tủ lạnh để có thể vừa nhìn vừa ăn. Rồi thám tử trưởng ra ngồi trước một khúc bánh mì gồm nhiều lớp rau cải và phô mai, nhìn với vẻ mặt thèm thuồng.

- Cậu không ăn sao? - Bob hỏi.

Hannibal ngược mắt lên, rồi nhìn trở về đĩa đồ ăn.

- Kỷ luật tinh thần - Hannibal giải thích - Một điều răn dạy trong chế độ ăn kiêng mới. Cơ thể chỉ ăn khi đầu óc bảo nó làm thế. Để tự chứng minh rằng mình hoàn toàn tự làm chủ được bản thân, mình luôn chờ mười lăm phút.

- Sau đó cậu làm sạch đĩa đồ ăn như một cái máy hút bụi! - Peter trêu.

Hannibal không thèm nghe và chìm đắm trong công việc chiêm ngưỡng khúc bánh mì.

- Cứ cười đi! Trong khi đó mình sẽ chứng minh với khúc bánh mì ai là chủ giữa nó và mình.

Bo quay sang Peter.

- Phương pháp này đã được chứng minh khoa học chưa? Theo cậu, nếu Hannibal chế ngự nổi khúc bánh mì, thì lượng calorie của Hannibal có giảm được không?

- Thôi đủ rồi! - Hannibal cầu nhàu rồi cắn một miếng to.

Bob cúi sang lá thư của bọn bắt cóc dán trên tủ lạnh.

- Hãy chờ chỉ thị - Bob đọc lớn tiếng - theo các cậu, Mark Morningbaum đã nhận được những chỉ thị đó chưa?

Đúng lúc đó, ba của Bob bước vào nhà bếp.

- Bác làm phiền các cháu một chút nhé, nhưng bác cần một ly cà phê.

Ông Andy mở tủ lạnh để lấy sữa.

- Cái gì vậy? - ông Andy hỏi và chỉ lá thư trên cửa tủ lạnh.

- Tụi con đang làm việc về một vụ bắt cóc, ba à - Bob trả lời.

Ông Andy là nhà báo làm việc cho một nhật báo lớn ở Los Angeles. Ông vừa nhâm nhi cà phê vừa đắm chiêu xem xét bức thư của bọn bắt cóc.

- Ê! - ông đột nhiên kêu - Các cháu có biết không? Tất cả những từ này được cắt từ báo Daily Variety.

- Daily Variety hả? Tờ báo của giới kịch nghệ và điện ảnh à? - Peter hỏi.

- Bác có chắc không? - Hannibal hỏi.

- Hannibal à, bác biết rành giới báo chí như cháu rành các chế độ ăn kiêng vậy - ba của Bob nói rồi ra khỏi nhà bếp.

Hannibal véo véo môi trên, dấu hiệu suy nghĩ cực độ.

- Các cậu có biết như thế nghĩa là sao không? - Giọng nói của Hannibal có vẻ bình tĩnh một cách lạ thường
- Có nghĩa rằng những kẻ bắt cóc Diller Rourke có lẽ thuộc giới điện ảnh. Và thậm chí có thể thuộc nhóm quay bộ phim Nghệt Thở II!

6. Chương 6: Độ Súc

Suốt một hồi dài, mỗi thám tử đều giữ im lặng, mắt dán vào bức thư.

- Ý cậu muốn nói rằng có thể Diller Rourke bị một người trong nhóm kỹ thuật bắt cóc à? - Bob nói, lấy lại kết luận của Hannibal.

- Hoặc một diễn viên - Hannibal nói thêm - Dù gì, tên bắt cóc làm việc trong ngành điện ảnh, mình dám chắc như vậy. Bọn tội phạm không đọc báo Daily Variety đâu. Ngược lại, tờ báo này lại là quyển gối đầu của toàn thể giới Hollywood.

Thám tử trưởng ngưng nói một hồi. Tia sáng loé lên trong mắt Hannibal.

- Phải, mình nghĩ rằng với manh mối này, vụ án coi như đã giải xong.

Đó là cách mà Hannibal hay dùng để nói rằng cuối cùng ba thám tử đã có được một hướng tìm nghiệm túc.

- Tóm lại, ta chỉ còn thiếu một kẻ tình nghi, một động cơ, và địa điểm bọn bắt cóc giam giữ Diller Rourke - Peter nhận xét.

- Chuyện nhỏ - Hannibal đáp - Bây giờ, điều cần thiết là định tâm cho cuộc điều tra. Nói cách khác là đi hỏi thăm đám diễn viên và nhóm kỹ thuật của bộ phim Nghệt Thở II. Chọn lọc xem ai là bạn, ai là thù của Diller Rourke. Mình đề nghị bắt đầu từ Victoria Jansen, nữ diễn viên mà ta đã thấy trên màn ảnh hôm nay.

- Victoria Jansen, sao trùng hợp vậy! Mình biết trước cậu sẽ nói thế - Bob nói.

- Cậu nghĩ sai rồi - Hannibal phản đối - Dù sao, nàng đã quay một cảnh với Diller Rourke một ngày trước khi anh ấy mất tích. Và ba của Peter có nói rằng hai người đã từng quen nhau.

- Đã từng hả? Ê, vậy nghĩa là cậu vẫn còn hy vọng đây Hannibal à - Peter trêu.

- Đúng, nếu nàng thích chàng trai thuộc loại nói nhiều và hơi có da có thịt một chút - Bob nói thêm.

- Cậu phải nói là lực lưỡng và biết cách ăn nói - Hannibal chỉnh - Nếu vậy, thì đúng là mình thuộc tuýp của nàng rồi!

Peter cười.

- Tin buồn cho cậu, Hannibal à. Victoria Jansen không phải là người dễ gần. Theo bà mình, nàng rất muốn bảo vệ cuộc sống riêng. Và nàng rất bí mật. Nàng thích hóa trang, để người ta không nhận ra khi đi ngoài đường.

Hannibal lắng tai chú ý.

- Victoria Jansen thích hóa trang à? - Hannibal đăm chiêu nói - Vậy mình rất muốn biết nàng ở đâu vào đêm Halloween...

Chiều hôm sau, Peter bóp còi inh ỏi khi đến Thiên Đường Đồ Cổ.

- Hannibal ơi! Đi! Mình tìm ra rồi!

Hannibal chui ra khỏi xưởng điện tử bên cạnh bộ tham mưu.

- Có chuyện gì vậy ?

- Đã nói đi mà! Lên xe nhanh!

Hannibal tuân thủ, rồi quay sang Peter chờ một câu giải thích.

- Bà mình vừa mới báo một tin nóng hổi - Peter thông báo - Victoria Jansen đang ở nhà nghỉ hưu Anaheim. Đừng lo, nàng không bị già đi đột xuất đâu. Nàng đang học tập cho bộ phim sắp tới.

- Victoria Jansen hả? Dừng xe! - Hannibal hét lên.

Peter thắng lại. Với sự nhanh nhẹn bất ngờ, thám tử trưởng nhảy ra khỏi chiếc Vega, băng qua đường cái vèo, chui vào nhà gia đình Jones. Mười phút sau, Hannibal trở ra, mặc quần jean sạch và áo sơ mi trắng mới ủi.

- Mình sẵn sàng rồi - Hannibal thông báo - Nhưng còn Bob đâu?

Peter và Hannibal nhìn rồi đồng thanh kêu:

- Bob không đi được!

- Sax Sendler cần Bob ở hãng nhạc, như thường lệ - Peter giải thích.

Hannibal sậm mặt.

- Nhiều khi mình tự hỏi không biết có nên thay danh thiếp không nữa. Hai Thám Tử Trẻ Rười sẽ đúng với thực tế hơn.

Sau khi chạy khoảng một tiếng, cuối cùng Hannibal và Peter đến đích.

Nhà Nghỉ Hưu Rừng Thông, tám biển thông báo.

- Ví dụ điển hình về quảng cáo láo - Hannibal nhận xét trong khi Peter đậu xe vào bãi - Quang cảnh chẳng có gì giống rừng, và không thấy cây thông nào cả, chỉ toàn là xa lộ khắp nơi.

Hai thám tử bước trên lối đi dẫn đến toà nhà chính.

- Chắc là sẽ dễ dàng tìm ra Victoria Jansen trong đám người này - Peter nhận xét và quan sát những khách trọ tóc bạc.

- Hoàn toàn đồng ý - Hannibal đáp - Mà người ta sẽ để ý nàng trong bất kỳ đám đông nào. Nàng quá đặc biệt mà.

Hai thám tử đi một vòng tòa nhà. Nhà ăn, phòng giải trí, phòng xem truyền hình. Hai bạn thấy nhiều người lớn tuổi ngồi ghế bành, đọc sách báo, hay nói chuyện với nhau, nhưng không thấy bóng dáng Victoria Jansen đâu.

Peter và Hannibal quyết định đi một vòng ngoài công viên. Người nghỉ hưu đang đi dạo mát, chống gậy hoặc chống nạng, một số khác làm việc ngoài vườn, một số thực hiện những công việc phức tạp như đan hoặc móc. Hai thám tử bị chú ý nhiều, nhưng không ai tỏ ra muốn bắt chuyện với cậu ít nhất là lúc đầu.

- Ê, cháu ơi!

Hannibal và Peter quay sang một băng nằm dưới bóng mát cây cọ. Một bà già đội mũ rơm và có mái tóc bạc vẩy tay hai cậu. Bà ngồi, đùi có tấm chăn len phủ đến tận chân.

Hai thám tử bước đến gần. Bà già chỉ chỗ băng bên cạnh, mời hai cậu ngồi.

- Bà tên là Maggie. Trông hai cháu như bị đi lạc - bà nói rồi nở một nụ cười làm tăng các nếp nhăn trên mặt.

- Tụi cháu tìm một người phụ nữ - Hannibal nói.

- Một người phụ nữ à? Hay quá. Thế còn bác đây, bác là gì? Miếng thịt bằm à? - Bà Maggie đáp.

Bà già chớp mắt khi nói lời nhận xét.

Hannibal mỉm cười.

- Người mà tụi cháu tìm trẻ hơn bà - Hannibal giải thích.

- Vậy là một người như Rosie à? - Maggie gợi ý bằng một giọng run run - Rosie mới sáu mươi tám tuổi.

- Tụi cháu tìm một người phụ nữ trẻ. Một nữ diễn viên - Hannibal nói rõ.

Nụ cười của Maggie rộng thêm.

- À, các cháu là nhà báo phải không?

- Dạ không. Tụi cháu là thám tử - Peter nói.

-Ồ! Thám tử! Các cháu có súng ống gì không? - Bà già nói, có lẽ bà đọc truyện trinh thám nhiều.

- Dạ không - Peter trả lời - Tụi cháu không phải là thám tử như trong phim.

- Tụi cháu muốn gặp người phụ nữ trẻ đó vì một người đang bị rắc rối - Hannibal nói tiếp.

Thám tử trưởng liếc nhìn xung quanh, rồi nhìn thẳng vào mắt bà già Maggie hỏi:

- Chị sẽ trả lời tụi em một vài câu hỏi chứ, hử chị Victoria Jansen?

Maggie đẩy nón ra. Bộ tóc bạc giả rơi xuống, và những mớ tóc xoăn đen của Victoria Jansen thoát ra. Gương mặt nhăn nheo của bà già và mái tóc bóng mượt của nữ diễn viên đối chọi nhau rất mau đoán ra được? Nữ diễn viên hỏi bằng một giọng đột nhiên tươi trẻ.

- Sao cậu đoán ra được?

- Câu đối thoại, Hannibal giải thích. “Có súng ống gì không?” Đó là một lời thoại chị nói trong bộ phim “Tên gián điệp Pháp”. Mà em vừa mới xem lại phim đó cách đây mười lăm ngày.

- Cậu tinh tai tinh mắt lắm, phải không?

Bây giờ khi đã bỏ vai diễn và lấy lại tính cách riêng của mình, nữ diễn viên có vẻ căng thẳng. Cô đứng dậy, bỏ tấm chăn ra, để lộ đôi chân thon thả bó chặt trong quần jean.

- Trong bộ phim sắp tới tôi đóng vai một người tên Maggie, hai mươi tuổi lúc đầu phim, và tám chục tuổi lúc hết phim. Mà tôi đã nhận ra rằng mình biết rất ít về tuổi. Một người tám chục tuổi cư xử ra sao? Đó là điều mà tôi đến học trong nhà nghỉ hưu này. Tôi quan sát những người xung quanh. Diễn viên trước hết là người quan sát giỏi.

Victoria Jansen quay sang Hannibal:

- Còn cậu, cậu chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đóng phim sao?

- Cô nói đùa à? - Peter xen vào - Hannibal từng đóng...

Nhưng đoạn cuối câu nói của Peter, “vai bé Mập Thù Lù” bị át đi bởi tiếng tăng hắng từ cổ họng Hannibal, thám tử trưởng đột nhiên bị một cơn ho đột xuất.

- Tụi em muốn nói chuyện với chị về Diller Rourke - Hannibal nói chuyện bình thường lại được và hỏi.

Nữ diễn viên lắc đầu.

- Rất tiếc, các cậu à. Tôi có một nguyên tắc là không nói về đời tư.

- Xin chị yên tâm. Tụi em không quan tâm đến lời đồn nhảm nhí, ngồi lê đôi mách. Tụi em chỉ quan tâm đến sự việc. Chị gặp Diller Rourke lần cuối cùng là lúc nào? Chị nói chuyện gì với anh ấy? Anh ấy có tỏ ra như đang bị nguy hiểm không? Tụi em quan tâm đến những chuyện như thế thôi. Tụi em không muốn biết gì về chuyện tình cảm của chị.

- Tôi thì lại rất quan tâm đến chuyện đó - Victoria Jansen trả lời.

Cô diễn viên uốn éo người trên băng, tấy máy chiếc nhẫn đeo ở tay phải.

- Chúng tôi ở với nhau suốt gần một năm, rồi anh ấy bỏ tôi. Không có một lời giải thích. Đùng một cái! Tôi rất đau buồn. Buồn đến nỗi tôi không làm việc được một thời gian rất lâu.

- Ý chị nói rằng nếu Diller Rourke đang ở trong một tình thế khó khăn, thì chị chẳng buồn quan tâm đến à? - Hannibal hỏi.

- Tôi không hề nói thế. Chỉ là tính Diller là như thế, thích bỏ đi không báo trước. Cứ bỏ dở mọi thứ phía sau. Anh ấy từng làm như thế với tôi. Anh ấy lại như thế với bộ phim - Victoria giải thích.

Rồi cô quay sang Peter:

- Sao cậu im lặng thế?

- Em hiểu thế nào là bị bỏ - Peter nói, trong bụng nghĩ đến Kelly.

Peter đã thử liên lạc với Kelly mấy ngày nay rồi.

- Nhưng em có thấy tình trạng trong nhà anh Diller Rourke thứ sáu tuần rồi. Em tin chắc anh Diller bị rắc rối, rắc rối to.

Có một hồi im lặng, có thể nghe tiếng ruồi bay. Rồi Victoria hít thở thật sâu:

- Tôi có mặt ở nhà anh ấy tối hôm đó.

- Ở nhà anh ấy? Ở Malibu Court? - Hannibal hỏi.

Nét buồn thoáng hiện trong ánh mắt nữ diễn viên.

- Chúng tôi đã ăn tối với nhau tại ngôi nhà trên bãi biển, như thời xưa. Hôm đó là ngày quay phim cuối cùng của tôi... Nên tôi là người cuối cùng đã gặp anh Diller trước khi anh ấy đi... cứ gọi là đi nghỉ.

- Không - Hannibal nói - Chị không phải là người cuối cùng đã gặp Diller Rourke tối hôm đó. Sau chị còn có bọn bắt cóc nữa.

- Bọn bắt cóc? Anh Diller bị bắt cóc à? - Victoria Jansen rùng mình - Anh Mark đã hay chưa?

- Chú ấy đã nhận được thư đòi tiền chuộc - Peter trả lời.

- Tội nghiệp anh Mark.

Victoria Jansen ngả người ra sau, nhắm mắt lại.

- Chị có thể kể về buổi tối cuối cùng với Diller Rourke cho tụi em nghe được không? - Peter nói.

- Bữa ăn diễn ra rất tốt đẹp - Victoria Jansen ngồi thẳng người lại trả lời - Anh Diller vui vẻ, hoạt bát. Thậm chí anh ấy còn nói đùa rằng chắc anh ấy bị khùng trong cái hôm anh ấy bỏ tôi. Tóm lại, anh ấy hoàn toàn khỏe mạnh.

- Anh Diller có kẻ thù không? - Hannibal hỏi.

- Kẻ thù hả? Tôi có thể lên một danh sách kẻ tình nghi dài một cây số - Victoria Jansen đáp - Richard Faber chẳng hạn. Đáng lẽ anh ấy nhận đóng vai nhân vật chính trong Nghệt Thở II trước khi anh Diller xuất hiện. Hoặc tay thầy bói huyền bí Marble Ackbourne-Smith. Anh Diller nghe theo ông ta một cách mù quáng.

Hannibal đứng dậy.

- Cám ơn cho chị rất tử tế. Chị đã giúp bọn em rất nhiều.

- Hy vọng tôi sẽ không phải hối hận về việc này - Victoria Jansen trả lời rồi đội tóc giả lại và nói tiếp bằng cái giọng bị vỡ của Maggie - Sao, các cháu muốn về rồi à? Tiếc quá, các bà các ông của cháu đây sắp tổ chức thi cần. Xem bộ răng giả có còn chắc không.

Peter về Hannibal phá lên cười rồi chào từ biệt.

- Việc đầu tiên phải làm - Hannibal vừa nói vừa cài dây an toàn - là ngày mai, sau khi tan trường, đến ngay trường quay. Nếu ba của cậu không đồng ý, thì đành làm trái ý bác.

- Không được - Peter phản đối - Mình cần phải gặp Kelly. Đã mấy ngày rồi không có tin.

Hannibal nhún vai, vẻ hơi bực bội.

- Kelly sẽ chờ thôi - Hannibal phán - Có thể Mark Morningbaum nhận bức thông điệp mới từ bọn bắt cóc. Cậu phải vận hỏi ông ấy về chuyện này. Mình tin cậu sẽ giữ chân ông ấy.

- Giữ chân? Để làm gì?

- Trong thời gian đó, mình sẽ tham quan nhanh trường quay - Hannibal giải thích.

Giữ chân Mark Morningbaum. Nói thì nghe dễ lắm. Ngày hôm sau, Peter ngồi trước văn phòng nhà sản xuất phim và suy nghĩ. Nhưng bằng cách nào?

Nói đùa khéo léo và chơi chữ là lĩnh vực của Bob và Hannibal. Mặc dù... thì Peter cứ làm thử. Chú Mark ơi! Chú có thấy cô Cô đi ngang qua không? Ồ... Không, không được hay lắm....

Cũng may cho Peter là Mark Morningbaum không có ở đó. Peter liếc nhìn quanh. Anh chàng ngồi ghế đối diện cũng đang chờ nhà sản xuất phim. Mái tóc nâu của anh được vuốt thẳng ra sau. Anh đeo kính râm gọng xanh dương và có vẻ như không ngồi yên một chỗ được. Anh gõ tay cầm ghế bành bằng ngón tay, giậm chân dưới đất. To con. Không cao lắm, nhưng lực lưỡng. Tràn trề năng lực. Không chịu nổi sự chờ đợi, anh chàng bắt đầu hít đất ngay phòng chờ.

- Chín mươi lăm ký ở bàn cơ bắp - anh chàng nói rõ cho Peter biết.

- Chín mươi chín ký - Peter đáp.

Anh chàng vội dọn sạch một cái bàn nhỏ bằng gỗ, quỳ xuống, cùi chỏ phải kê trên bàn, lòng bàn tay mở ra.

- Độ sức tại văn phòng một nhà sản xuất phim à? - Peter hỏi.

- Sao không được! - Anh chàng lạ trả lời.

Peter quỳ xuống, kê cùi chỏ phải lên. Rồi Peter nắm chặt tay đối thủ trong tay mình, nhìn thẳng vào mắt anh.

- Bắt đầu! - Kẻ lạ nói.

Hai đối thủ tỳ trên cái bàn, khiến bàn rung rinh dưới cú sốc. Mỗi người cố làm cho đối phương hạ tay xuống. Peter giữ vững, tiết kiệm sức.

Sau một hồi, anh chàng lạ chịu thua một chút.

Peter cho rằng đối phương đang mệt, căng cơ bắp lên và từ từ đẩy bàn tay kẻ lạ cho đến khi tay đối thủ chạm bàn. Anh chàng đành chấp nhận thua.

Đúng lúc đó Mark Morningbaum bước vào phòng. Nhà sản xuất phim có vẻ sững sốt khi thấy hai đấu thủ quỳ ngay giữa phòng chờ.

Đối thủ của Peter vội đứng dậy, lao đến Mark Morningbaum.

- Anh Mark, anh bắt tôi chờ lâu nữa không? - Anh chàng kêu.

- Richard, anh hãy bình tĩnh đi - Mark Morningbaum thản nhiên trả lời - Anh la lối, thì có được gì đâu nào?

- Anh Mark, tôi cần nghe anh quyết định! Lẽ ra chính tôi nhận vai trong bộ phim Nghệt Thở II, anh thừa biết như vậy. Mà nghe nói Diller đã bỏ rơi anh rồi. Anh có muốn cứu vãn bộ phim không? Chỉ quay lại vài cảnh - với tôi diễn vai chính.

Anh chàng lạ mặt không cần tự giới thiệu. Peter đoán anh chính là Richard Faber, nam diễn viên mà Victoria Jansen đã nhắc đến.

- Richard ơi, việc này không tùy thuộc tôi - Mark Morningbaum bắt bẻ - Tôi xin thề rằng hiện tôi không thể nói gì thêm với anh. Ta sẽ nói lại chuyện này thật sớm.

Richard tức giận liếc nhìn Peter.

- Thằng này là ai nữa đây? Chắc lại một thằng giật mắt vai của tôi chứ gì!

Anh chàng diễn viên đẩy Peter ra, rồi bước khỏi phòng.

Mark Morningbaum nhún vai với thái độ mệt mỏi. Nước da ông xám xịt, nét mặt căng thẳng.

- Cậu bé khoẻ không? - ông quay sang nói với Peter - Chúc mừng cậu, cậu đã hoàn thành xuất sắc công việc với chiếc Jaguar. Cậu muốn gặp tôi à?

Peter hít thở thật sâu rồi bước theo Mark Morningbaum vào văn phòng rộng lớn. Trên bàn làm việc của nhà sản xuất phim có một tác phẩm của ông Crensch: một con mắt có ghim một cái nữa. Con trai của chuyên gia làm hiệu quả đặc biệt nhăn mặt. Rõ ràng bộ phim này sẽ thất bại. Toàn là những cảnh xưa... Peter tăng hăng rồi chuyển sang nói chuyện nghiêm túc hơn.

- Thưa bác - Peter nói - cháu cảm thấy lo lắng cho anh Diller. Bọn bắt cóc đã liên lạc tiếp với bác chưa ạ?

Nhà sản xuất phim im lặng lắc đầu.

- Chưa. Vẫn không có tin tức gì mới - ông nói.

Rồi ông lấy danh thiếp Ba Thám Tử Trẻ mà Peter đã đưa cho ông.

- Tôi tin tưởng cậu được chứ? Cậu phải nhớ rằng chúng tôi phải làm đúng chỉ thị của bọn bắt cóc. Nếu cậu không muốn có chuyện không hay xảy ra với Diller, thì cậu đừng xía vào chuyện này. Cả hai bạn của cậu cũng vậy. Tôi hy vọng cậu hiểu chứ?

Peter gật đầu lia lịa để ra hiệu đồng tình.

- Nhưng cũng có chuyện lạ lùng - Peter nói - Thông thường bọn bắt cóc giải quyết phi vụ rất nhanh, nhận tiền rồi chuồn. Cháu không hiểu bọn chúng chờ gì.

- Cậu có vẻ rành tâm lý bọn bắt cóc quá - Mark Morningbaum nhận xét với một nụ cười.

- Tội cháu đã từng giải quyết được một hai vụ bắt cóc - Peter hãnh diện đáp - Thưa bác Morningbaum - Peter nói thêm - cháu biết bác không muốn cháu xía vào chuyện này, nhưng hôm nay cháu đã dẫn bạn Hannibal của cháu đến trường quay. Cháu nghĩ bạn ấy có thể hỏi han những người quen với Diller Rourke. Có thể họ biết một điều gì đó?

Mark Morningbaum suy nghĩ một phút, mắt nhìn xa xa.

- Sáng kiến hay, cậu bé à. Thậm chí tôi sẽ cho cậu biết nên bắt đầu từ ai. Marble Ackbourne-Smith. Rõ ràng tay này rất kỳ quặc.

Peter đột nhiên có cảm giác rằng viên đá trong túi quần làm bỏng đùi mình.

- Cảm ơn bác đã chỉ dẫn - Peter nói với nhà sản xuất phim.

Rồi Peter vội đi tìm bạn. Chắc chắn Hannibal đã không để phí thời gian. Peter biết rõ tính Hannibal và chắc chắn thám tử trưởng đã phỏng vấn được khoảng hai ba chục người rồi, biết được món ăn khoái khẩu của Diller vào lúc mười hai tuổi, biết anh chàng diễn viên thích mang vợ màu gì. Hannibal giỏi lắm.

Peter đi một vòng trường quay, nhưng dường như Hannibal đã bốc hơi mất. Không thấy bóng dáng Hannibal đâu. Không có trong phòng quay, không có trong nhà ăn.

Vậy Hannibal ở đâu?

Đột nhiên, ở góc một xưởng chứa đầy phong cảnh, Peter xem vấp phải một vật to chắn ngang đường đi.

- Ồ! Không! - Peter hoảng hốt la lên.

Ngay dưới chân Peter, Hannibal Jones đang nằm ngửa...

Một vết cắt sâu chảy máu chắn ngang cổ thám tử trưởng!

7. Chương 7: Marble Nhảy Xuống Nước

Đừng! - Peter hét lên.

Tiếng la của Peter vang lên trong xưởng vắng vẻ. Peter lúng túng không biết phải làm gì. Kêu cứu? Chạy đi tìm người giúp? Hay ở lại bên Hannibal để có mặt trong những giây phút cuối cùng?

Peter quỳ xuống bên thân thể bất động của người bạn thân nhất. Lòng tràn đầy đau thương, Peter nén tiếng khóc.

- Hannibal! Hannibal ơi! - Peter cúi xuống bạn kêu - Cậu hãy cho mình biết ai đã làm chuyện này với cậu?

Peter tức giận đập xuống sàn bê tông.

- Hannibal! Cậu nghe không? Cậu phải nói cho mình biết bây giờ mình phải làm gì.

Peter đứng dậy, tìm đập thành thịch, khiếp sợ trong lòng. Tìm đâu ra người giúp? Vết thương rộng mở trên cổ Hannibal quá kinh khủng. Thân thể thì hoàn toàn bất động.

Có lẽ Hannibal đã chết mất rồi...

Đột nhiên Peter thấy tường xưởng tiến lại gần; trần nhà đè nặng xuống mình, Peter không thở nổi nữa. Cậu hỗn hển cúi xuống bạn.

- Hannibal ơi, cậu phải nói cho mình... cậu phải... phải nói... tại sao vết thương của cậu không chảy máu vậy?

Peter sưng người lại, mắt nhìn chăm chăm xuống đất chỗ Hannibal đang nằm. Peter cúi xuống, dùng ngón tay sờ nền bê tông thô. Nền đất hoàn toàn khô ráo, không có dấu vết ẩm ướt máu me gì. Peter đưa tay đến vết cắt sâu đỏ chắn ngang cổ Hannibal.

Miếng cao su hoá trang rất tài.

- Vết thương trong phim! - Peter tức giận nhận thấy.

Peter vỗ mạnh Hannibal vẫn đang nằm dưới đất.

- Đi cậu ơi. Trò đùa xong rồi. Chẳng có gì đáng cười đâu!

Nhưng cho dù Peter có lay, Hannibal vẫn không nhúc nhích. Không phải trò đùa. Đã thật sự xảy ra một chuyện gì đó. Peter cầm cổ tay Hannibal lên để bắt mạch.

Hannibal chưa chết. Điều này thì chắc chắn rồi. Nhưng đúng là Hannibal bất tỉnh! Không hiểu đã xảy ra chuyện gì để Hannibal đến nông nỗi này?

Từ từ, đầu Hannibal lặn sang bên này sang bên kia, rồi lặn qua lặn lại như sắp rơi ra khỏi thân. Rồi tiếng rên khẽ thốt ra từ cặp môi khô của “kẻ hấp hối”. Cuối cùng Hannibal mở mắt ra.

- Chúc mừng đã trở về trái đất này - Peter nói với một nụ cười nhẹ nhõm.

Hannibal nhìn chăm chăm Peter, không nói tiếng nào.

- Sao vậy? Cậu không nói được nữa hả? - Peter hỏi.

- Suyt! - Hannibal lầm bầm - Mình đang ôn lại trình tự các sự việc đã diễn ra như thế nào.

- Vậy thì cậu nói lớn tiếng! Để mình được nhờ luôn.

Hannibal ngồi dậy, vẫn chưa vững vàng lắm.

- Xem nào... - Hannibal bắt đầu nói - Mình đang sợ rớt gần đây. Jon Travis chuẩn bị quay một cảnh trong nhà nào đó. Mình đang nói chuyện với một người trong nhóm quay. Mà họ đã cung cấp cho mình một tin tối quan trọng.

- Về Diller hả?

- Ờ không. Về chế độ ăn kiêng - Hannibal thú nhận với một nụ cười xin lỗi.

Peter ngược mắt lên trời.

- Hannibal ơi!

- Sữa protein, Peter à. Các ngôi sao điện ảnh giữ được vóc dáng nhờ vậy đó. Và nghe nói rất có tác dụng. Nên mình bước thẳng đến nhà ăn xưởng phim để làm thử. Trong khi chờ ly sữa protein, mình đã phát hiện một gã cao lớn dường như đang theo dõi mình. Hắn quan sát mọi cử chỉ của mình. Tất nhiên là mình làm như mình không hay biết gì. Mình bước ra cửa, về mặt vô tư, ly cầm trong tay. Nhưng gã đó chặn đường mình.

Hannibal ngưng nói một hồi, cố tập trung nhớ lại.

- Mình và hắn nhìn nhau một hồi - Hannibal kể tiếp - Rồi hắn nói mình: “Điều quan trọng trong cuộc sống không phải là tìm ra. Mà là một cái gì đó để tìm.”

Peter vỗ trán.

- Biết rồi! - Peter kêu - Hannibal ơi, đó là Marble Ackbourne-Smith!

- Chính hắn - Hannibal nói.

Hannibal khỏ nhọc đứng dậy, bước thử vài bước, dáng đi không vững vàng lắm. Peter lao đến sẵn sàng đỡ bạn.

- Bây giờ được rồi - Hannibal trấn an bạn - Để mình kể tiếp. Thế là mình đứng đó, tay cầm ly sữa protein, và định không ra khỏi quán ăn nổi vì bị Marble bám chặt. Hắn nhiều chuyên quá! Hắn sẵn sàng trả lời mình mọi câu hỏi trên thế giới - ngoại trừ những câu hỏi mà mình hỏi hắn. Cuối cùng mình hỏi hắn xem hắn đã gặp Diller Rourke lần cuối cùng là lần nào, thì hắn trả lời: “Tôi gặp anh ấy mỗi ngày”.

- Cậu nói giỡn à? Hắn thật sự nói thế sao?

- Thậm chí hắn còn nói thêm: “Tôi thấy anh ấy nhờ con mắt thứ ba.” Làm gì có con mắt thứ ba! Có lẽ hắn nên tập xài hai con mắt kia thì hơn... Tóm lại, mình bắt chẹt hắn và hỏi: “Diller Rourke đang ở đâu?”. Đúng lúc hắn sắp trả lời, thì Mark Morningbaum tới. Cậu biết không, ông ấy đã nhận ra mình! Đúng hơn là ông ấy đã nhận ra Bé Mập Thù Lù. Thế là ông hỏi mình có chịu thử nghiệm một kỹ xảo mà nhóm quay phim mới hoàn chỉnh hay không.

Hannibal tháo dải cao su sơn đỏ bao quanh cổ.

- Như cậu thấy, mình đã nhận lời làm chuột thí nghiệm. Mình tưởng đây sẽ là cơ hội để nói chuyện với Mark Morningbaum. Sai lầm toàn tập. Mark Morningbaum đã giao mình cho nhóm hoá trang rồi bỏ đi. Một hồi

sau ông ấy có quay lại xem kết quả ra sao. Nhưng rồi đồng hồ đeo tay reo lên và ông ấy lại bỏ chạy ngay. Tóm lại mình không nói được gì với ông.

- Sau đó, thì chuyện gì xảy ra? - Peter hỏi.

- Mình quay lại nhà ăn, nơi mình bỏ ly sữa protêin và ông Marble. Marble đã biến mất, nhưng ly sữa vẫn còn. Mình vừa uống vừa đi đến xưởng này. Tiếp theo đó, mình không nhớ gì hết. Cho đến lúc mình mở mắt ra và thấy cậu đang cúi xuống nhìn mình.

- Hannibal ơi, chắc chắn ly sữa có thuốc mê. Chắc chắn một trăm phần trăm. Và mình dám cá thủ phạm là Marble.

Peter nhìn xung quanh.

- Nếu cậu tìm ly sữa, thì không cần - Hannibal nói - Mình bỏ trên ghế kia. Mình đã nhìn rồi, không còn nữa. Bây giờ việc khẩn cấp nhất là tìm lại Marble Ackbourne-Smith. Mình có vài câu muốn hỏi hấn. Đi!

Tìm lại dấu vết người đàn ông có đá nhiều màu không phải là chuyện dễ. Tên ông có trong các trang vàng của danh bạ điện thoại của Los Angeles, trong mục Tư vấn tinh thần. Lời quảng cáo nói rõ: “Marble Ackbourne-Smith, thầy bói, chiêm tinh, chuyên gia liên lạc với các thần linh.”

Địa chỉ trong danh bạ dẫn Peter và Hannibal đến một ngôi nhà dài thòn, kiểu trang trại, ở Beverly Hills. Từ bên ngoài nhìn thấy tranh và đồ gỗ đắt tiền. Có lẽ chủ ở nhà, bởi vì cửa vào rộng mở. Peter và Hannibal bấm chuông.

Không thấy trả lời, hai thám tử tự tin bước vào, băng qua nhà đến khu vườn phía sau. Ở đó, gần một hồ bơi hình thoi, hai thám tử nhìn thấy chủ nhà đang thưởng thức cái mát của buổi tối. Marble ở trần và mặc quần soọc rộng bằng vải lanh trắng. Ông ngồi xếp bằng. Mặt trăng đang lên. Cao trên trời, có một ngôi sao sáng long lanh như để hồi âm với ánh đèn chiếu sáng đáy hồ bơi.

- Hannibal ơi, mình từng thấy người này ở đâu rồi - Peter thì thầm khi hai thám tử bắt gặp thầy đang trầm ngâm.

- Dĩ nhiên là cậu đã gặp ông rồi - Hannibal bực bội đáp - Và mình sẽ cho cậu biết cậu gặp ở đâu. Tại nghĩa địa Dalton. Thậm chí ông ta còn cho cậu một viên đá tuốcmalin hồng.

Peter chau mày.

- Không phải - Peter nói - Mình từng gặp ông ta ở một nơi khác.

Hannibal nhún vai, bước đến gần ông thầy tóc vàng, vai lực lưỡng đang ngồi xếp bằng bên bờ nước. Bốn viên đá xanh to xếp cẩn thận quanh ông. Trong tay ông cầm một viên đá đỏ. Có những viên sỏi trắng nhét trong lỗ tai ông và một cục vàng gắn trong lỗ rốn. Có lẽ ông đang nhắm mắt trầm ngâm.

- Thưa chú Marble Ackbourne-Smith, cháu xin được tiếp tục nói chuyện với chú - Hannibal nói bằng một giọng cương quyết.

Marble không mở mắt ra trả lời:

- Tôi không thể nghe thấy cậu. Tôi có đá trong tai.

- Thời đại mới. Chủ nghĩa chiêm tinh huyền bí của Californie, bắt liên lạc trực tiếp với các cô hồn, toàn chuyện tào lao - Hannibal lầm bầm.

Marble vẫn trơ trơ.

- Đá trong tai triệt tiêu các rung động xấu của nội tâm và giúp ta hiểu ta có thể là ai nếu ta được là người khác - ông giải thích bằng từ ngữ kỳ quặc - Chúng còn cho tôi biết rằng một chất độc đã xâm nhập cơ thể cậu.

- Để đoán ra chuyện này, chẳng cần có tài gì - Hannibal đáp - Bởi vì cháu rất nghi chú chính là người đã toan đầu độc cháu. Thưa chú Marble Ackbourne-Smith, chú đã bỏ gì trong ly sữa protêin của cháu vậy?

Marble phá lên cười, ngồi phốc dậy và chỉnh cách bố trí các viên đá dưới đất.

- Sắp sáu giờ rồi - ông nói - Đã đến giờ bơi.

Nói xong ông lấy trớn, nhảy xuống hồ bơi hình chữ nhật, hình thù này rất giống viên kim cương.

Peter và Hannibal bước lại gần hồ bơi. Marble có kiểu bơi rất lạ. Động tác loạn xạ, rối rắm, đầu du đưa không đều mắt lồi ra và mỗi lần bơi lại uống một ngụm nước.

- Phong cách bơi không được đẹp lắm - Hannibal nhận xét.

Peter nhìn theo Marble rồi đột nhiên la lên:

- Hannibal ơi, ông ấy không biết bơi!

Peter vội cởi giày ra, nhảy xuống hồ. Kịp thời. Thầy tiên tri đang chết đuối. Bằng vài sải tuyệt đẹp, Peter đến chỗ ông, túm lấy cổ ông, lôi về bờ hồ.

Đến đó, có Hannibal giúp, Peter kéo thân hình to tướng lực lưỡng của ứng cử viên chết đuối lên đất liền.

- Chú làm sao vậy? - Hannibal hỏi sau khi Marble hoàn hồn - Nếu không có tụi cháu, thì chú chết đuối mất rồi!

- Hôm qua đâu có các cậu đâu - Marble trả lời - Vậy mà tôi đã bơi. Và tôi vẫn còn sống. Các cậu thấy không, tôi đâu cần các cậu giúp.

Hannibal bắt đầu thấy bức mình.

- Chú đừng lo, tụi cháu sẽ không quấy chú lâu đâu - Hannibal trả lời - Ngay khi tụi cháu đi rồi, chú có thể nhảy xuống hồ trở lại và thoải mái chết đuối nếu chú thích. Nhưng trước đó, cháu xin báo với chú một điều. Diller Dourke đã bị bắt cóc. Cháu nghĩ chú biết nhiều về chuyện này. Tùy chú thôi! Điều này vẫn không ngăn cản tụi cháu tiếp tục tìm kiếm. Và tìm ra những gì chú giấu, chú Marble Ackbourn-Smith à.

Peter nhận thấy lời nói của Hannibal có tác dụng.

Trong thoáng lát, nét khó chịu che đi nụ cười tự mãn của ông thầy bói. Marble mím chặt môi và dường như sắp tổng cổ hai thám tử ra. Nhưng ông bình tĩnh lại rất nhanh và nói bằng giọng điềm đạm:

- Tôi không thể cho các cậu biết Diller Rourke đang ở đâu. Nhưng Diller có thể cho tôi biết anh ta đang ở đâu.

- Chắc là chú chờ Diller Rourke gọi điện thoại cho chú chứ gì? - Hannibal hỏi.

Marble trơ trơ khi nghe lời mỉa mai và quay sang các viên đá xếp thành hình vuông nước hồ bơi.

- Diller là đệ tử của tôi - ông giải thích - Và việc đầu tiên tôi làm luôn luôn là trao đá cho đệ tử. Đá tự điều chỉnh theo tính cách của từng người. Đá đọc được những suy nghĩ của ta, thấy được những giấc mơ của ta. Và khi đá bị chia cách với ta, thì đá buồn. Đá nhớ nhung.

Hannibal nắm chặt tay lại. Trông thăm tử trường như sắp nổ tung.

- Thưa chú Marble Ackbourn-Smith, chú có thể giải thích chú muốn gì không? Nếu được, thì giải thích trong vòng hai mươi lăm từ.

- Hãy mang đến cho tôi các viên đá của Diller. Tôi sẽ chỉnh đốn tần số, tôi sẽ lập chương trình và sẽ nói mạng với chúng.

- Ta đang nói về người bị mất tích hay nói về truyền hình cáp vậy? - Peter hỏi.

Marble nhắm mắt lại.

- Hãy mang đá đến cho tôi. Đá sẽ nói với tôi Diller đang ở đâu.

Peter không tin lắc đầu.

- Chú có vẻ tự tin quá. Nhưng lỡ đá bị mệt thì sao? Giả sử đá bị yếu và không được khỏe? Giả sử đá không muốn nói chuyện với chú thì sao?

- Đá là tổng văn phòng của những người bị lạc và được tìm thấy lại - Marble tuyên bố mắt nhìn đăm đăm phía trước.

«Nói gì mà y như tiếng Tàu, Peter nghĩ bụng - ông này vào bệnh viện được rồi, chắc chắn như thế».

Đúng lúc Peter đang thắc mắc về tình trạng thần kinh của ông thầy, thì Hannibal la lên:

- Đồng ý! Tụi cháu sẽ đi tìm đá. Và xin cam đoan rằng tụi cháu sẽ sớm mang về cho chú!

8. Chương 8: Đi Malibu

Mình từng gặp tay này đâu rồi mà - Peter lăm bằm trên đường trở về xe - Nhưng mình không nhớ nổi ở đâu và khi nào.

Peter quay sang Hannibal:

- Mình không hiểu nổi cậu, Hannibal à. Cậu mắc cái gì mà tự nhiên lại đi tin chuyện đá kia? Cậu là một người lý trí mà? Cậu đã đọc bao nhiêu sách triết lý, lẽ ra cậu cãi với tay thầy dỏm kia năm phút là xong mà!

Hannibal mỉm cười, leo lên xe, cài dây an toàn.

- Mình công nhận cậu nói đúng. Nhưng mình không có cách nào khác. Marble Ackbourne-Smith đang cố nói với ta một điều gì đó. Hoặc giấu giếm ta một điều gì đó. Trong cả hai trường hợp, ta đều phải giả vờ nghe theo hắn. Đó là cách duy nhất để biết thêm thông tin. Ngoài ra, trong quá trình tìm đá, có thể ta sẽ có được manh mối khác. Việc logic nhất là bắt đầu tìm kiếm tại nhà Diller Rourke.

Peter lái xe đi Malibu. Còn Hannibal thì ngồi cho thoải mái trên ghế rồi tiến hành trình chi tiết giả thuyết về vụ này và về những kẻ tình nghi khả dĩ - Marble Ackbourne-Smith, Jon Travis, Richard Faber và cả Victoria Jansen!

Sau khi chạy độ một tiếng, Peter không báo trước rẽ đại vào bãi đậu xe của một quán ăn nhanh thuộc dây chuyền Chicken Coop.

- Cậu đói bụng hả? - Hannibal hỏi.

- Không có, nhưng mình muốn được nhìn thấy cậu chảy nước miếng trước một đĩa gà rán. Mình sẽ được yên thân ít nhất khoảng mười lăm phút.

Sau khi nghỉ ăn, hai thám tử chạy một mạch đi Malibu.

Khi đến nơi, Peter không tỏ ra hăng hái đi xem hiện trường lắm. Cậu thận trọng bước đến gần nhà. Cửa không đóng.

Từ ngưỡng cửa, Peter liếc nhìn vào bên trong. Tình trạng phòng khách vẫn vậy, bàn ghế đổ ngã, sàn nhà rải đầy mảnh vỡ. Bức điêu khắc kỳ lạ hình một cặp chân với bốn bàn chân vẫn nằm dưới đất, trong cùng một tư thế.

- Đường như không ai đụng đến gì cả - Peter nhận xét.

- Cậu vào trước đi, mình đi theo - Hannibal ra lệnh.

Peter miễn cưỡng bước vào phòng khách. Mảnh thủy tinh kêu rít rít dưới chân Peter. Bây giờ nền nhà còn có thêm một lớp cát mỏng được gió thổi bay đến từ ngoài bãi biển.

- Có xảy ra ẩu đả ở đây - Peter bình luận.

- Mình cũng nghĩ vậy - Hannibal nói và nhìn gian phòng bị tàn phá.

Thám tử trưởng ngồi xuống, xem xét kỹ các mảnh thủy tinh rải dưới đất.

- Không phải đá. Khi đá vỡ ra thì nó tan thành vô số những mảnh nhỏ có hình thù và kích thước đều nhau. Mà tất cả những mảnh vụn này đều đủ cỡ đủ dạng.

- Vậy thì từ đâu ra?

Hannibal đứng dậy, vẻ mặt lúng túng.

- Đó là một bí ẩn - Hannibal xấu hổ thừa nhận.

Hai thám tử tiến hành tìm kiếm. Đá của Diller Rourke có thể nằm chỗ nào? Trong khi Peter rà soát kỹ phòng khách, thì Hannibal biến mất vào sau nhà. Sau một hồi, Hannibal gọi bạn.

- Peter ơi! Lại đây xem này.

Peter băng qua hành lang, bước vào phòng ngủ có cửa sổ nhìn ra biển. Hannibal đang ngồi dưới đất gần một kệ đầy sách, và đang lật một quyển.

- Các tác phẩm của Marble Ackbourne-Smith - Hannibal thông báo - Mọi quyển đều có ký tặng.

Hannibal đọc tựa lớn tiếng:

- Vô tận chấm dứt nơi đây. Thí nghiệm ngoài cơ thể. Làm thế nào để du ngoạn trong chính mình. Quyển sách về con mắt thứ ba. Làm thế nào tự làm giàu khi ta không có tiền. Tiểu sử.

Peter đột nhiên cảm thấy bị thiếu không khí và khó thở.

- Hannibal ơi, không thấy đá ở đây. Ta trở ra xe nhé. Mình nghĩ nên đi tìm chỗ khác.

Nửa tiếng sau, Hannibal mới bước ra khỏi nhà.

- Cậu làm gì trong đó mà lâu dữ vậy? - Peter hỏi.

- Mình gọi điện thoại cho Victoria Jansen - Hannibal giải thích - Victoria nói rất rõ: Diller luôn giữ đá trên mình khi quay phim. Diller lấy viên hoàng ngọc để quay những cảnh kinh dị, viên thạch anh tím để quay cảnh bị chôn sống - có lẽ đó là cảnh quay hôm anh ấy biến mất. Mấy hôm trước, Jon Travis quay cảnh Diller nằm trong hòm.

- Vậy ta đi đâu? - Peter hỏi - Đi Hollywood? Đến xưởng quay?

- Không - Hannibal trả lời - Đến nghĩa địa.

Peter ngược mắt lên trời.

- Đến nghĩa địa! Hannibal ơi, tại sao các cuộc điều tra của bọn mình cứ luôn kết thúc tại những tấm bia mộ! Chán lắm rồi! Mình có cảm giác là sống trong nghĩa địa. Nếu vậy chắc mình phải cho chuyển thư từ đến đó quá! Hay lần này làm khác một tí được không? Chờ ban ngày hẳn đi?

- Sao vậy? Sợ à? - Hannibal hỏi với một nụ cười tinh quái - Nghe đây: rất có thể Diller Rourke bỏ lại đá trong cái hòm dùng để quay phim hôm thứ năm. trước khi Diller biến mất. Theo Victoria Jansen, hòm này cất chung với thiết bị quay phim trong các xe tải đậu ở nghĩa địa Dalton.

- Đồng ý sẽ đi nghĩa địa, Hannibal à. Nhưng đừng đi đêm nay! - Peter năn nỉ - Huntington Beach cách đây hơn bảy chục cây lận. Cậu có tưởng tượng đường đi không? Mình dám chắc sẽ không đến trước mười hai giờ khuya nổi.

Peter lẩm. Khi Peter dừng Vega trước cổng vào nghĩa địa, lúc đó chính xác là 23g59. Gió thổi mười một bẻ cong cây cối, lá kêu rì rào, các cành cây chúi vào nhau như để nói chuyện.

- Hay để mình ở lại đây. Mình sẽ nổ sẵn máy và để radio - Peter gợi ý.

Hannibal đưa cho Peter một đèn pin vừa mới lấy trong ngăn phía trước ra.

- Đừng lo. Cậu đã có viên đá hồng để bảo vệ rồi mà, đúng không?

- Không hay đâu - Peter đáp - Mà mình không mang theo. Mình bỏ lại trong phòng ngủ. Mình có cảm giác như nó sẽ làm cháy mất quần jean.

Hai thám tử bước ra khỏi xe. Mặt trăng đã bị mây che khuất. Trong đêm tối đen, Hannibal và Peter tiến hành bước xuống nghĩa địa. Ve kêu râm ran. Đột nhiên Hannibal vấp té và trước khi Peter kịp giữ bạn lại, Hannibal trượt xuống dốc trên cặp móng.

- Sao cậu lại đẩy mình? - Hannibal cầu nhàu khi dừng lại được.

Peter vội chạy xuống cùng Hannibal.

- Mình đâu có đẩy - Peter trả lời - Hay cậu vấp phải cái gì đó?

- Mình không biết. Thật ra mình không hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra.

Xa xa đâu đó, một con chó sủa, rồi im. Lặng yên như chết.

Nhưng phải tiến tới. Peter đi đầu, tay cầm đèn.

- Phải băng qua hết nghĩa địa - Peter nói - Xe tải thiết bị quay phim chắc là đậu phía bên kia, trên con đường phụ.

Hai thám tử tiếp tục cuộc hành trình, rọi những chùm đèn sáng trước mặt. Hannibal chìa đèn thẳng phía trước, còn Peter thì quét qua quét lại và cứ mỗi hai phút quay nhìn phía sau lưng. Đột nhiên một chú chim xà thẳng vào hai thám tử, vỗ cánh rồi kêu một tiếng như để chế giễu.

Peter thụt đầu xuống.

- Cái gì vậy? Cái gì vậy? - Peter hét lên.

- Cú mèo - Hannibal bình thản trả lời - Xét theo tiếng kêu cao thê, thì đó là loại cú mèo lợn, một giống thường gặp ở đây vào mùa này.

- Khỏi nói. Mình đâu có nhờ cậu đọc bài giảng về sinh vật học đâu - Peter nói.

Peter chìa đèn về hướng đường phụ.

- Ngã này. Sắp đi ngang trước một cái huyết rồng, chỗ Diller bị chôn sống. Có lẽ hòm nằm trong xe tải có ghi "Hiệu quả đặc biệt".

- Mình chỉ nhờ cậu mỗi một chuyện: dẫn mình đến đó - Hannibal nói.

- Khoan! Đường như mình mới nghe tiếng động.

- Tiếng động! Sao không nghe tiếng nói nữa đi. Thôi đi mau - Hannibal nóng lòng kêu rồi bước nhanh hơn.

Chỗ đám cỏ tạo thành một tấm thảm êm dưới chân. Chỉ có tiếng gió thổi vào cây là phá vỡ bầu im lặng.

- Stop! - Peter kêu.

Peter túm lấy tay Hannibal.

- Nữa kia. Suýt... nghe không?

Hai thám tử đứng yên, lắng tai... nhưng nghĩa địa hoàn toàn im lặng.

- Cậu tưởng tượng thôi - Hannibal nói.

- Cậu cũng tin mà - Peter trả lời - Nghe giọng cậu là biết.

- Đã nói là đi.

Peter miễn cưỡng tiếp tục bước giữa các nấm mồ.

Trong bóng tối rất khó định hướng. Có đi đúng hàng không? Đúng! Hai thám tử dừng trước một cái huyết vừa mới đào. Cái hố tan hoang và ẩm ướt trông hơi ghê sợ. Hai thám tử dùng đèn rọi vào bên trong, rồi ngược mắt nhìn con đường phụ. Vắng vẻ. Hoàn toàn trống trải.

- Xe tải chở thiết bị quay phim đâu hết rồi? - Hannibal hỏi.

- Có đậu ở đây - Peter trả lời - Nhưng dường như không còn nữa. Chắc có ai cho đi về xưởng quay.

- Tức thật. Đi không được gì!

Hannibal đột ngột ngừng nói.

- Cậu có nghe tiếng gì không?

Nhưng Peter không kịp trả lời. Peter bị một cú đâm vào ót, nghe tiếng la đau đớn của Hannibal. Cả hai cùng ngã xuống huyết.

9. Chương 9: Trò Mèo Vườn Chuột

Peter rơi trúng đáy hố với tiếng động khê. Ái da! Cậu thấy đau nhói ở đầu. Peter đang ở đâu? Đã xảy ra chuyện gì vậy? À, nhớ rồi. Peter bị đập sau ót. Bị ai đánh? Còn Hannibal? Hannibal đâu?

Khi ngẩng đầu lên, chỉ động tác nhẹ đó cũng khiến Peter rên lên do đau đớn. Tuy nhiên Peter kịp nhìn thấy Hannibal nằm bên cạnh, hoàn toàn bất động. Rồi Peter thả mình trở xuống đất mềm. Cậu chống lại sự tê liệt đang xâm chiếm toàn thân, và một lần nữa cố ngồi dậy. Đây không phải lúc ngất xỉu! Peter nỗ lực phi thường, và cuối cùng thì ngồi dậy được.

Đúng lúc đó Peter nghe tiếng kêu khê và cảm nhận một cái gì đó đang rớt xuống mặt.

Đất! Gã đàn ông đánh hai thám tử đang toan chôn sống cả hai!

Một hình bóng hiện rõ trên bờ huyết. Peter không thấy được mặt, nhưng thấy rõ dưới ánh trăng ánh sáng bạc của cái xẻng mà kẻ lạ cầm trong tay. Gã đàn ông lui ra một bước rồi đất tiếp tục rơi xuống như mưa.

Peter khiếp đảm hét lên một tiếng.

- Đừừừừm!

Peter vùng dậy, lau trán bằng tay, khiến bùn dính trên tay càng bị trét ra đầy mặt. Nhưng trên đó, trận mưa đất dứt.

Peter tập trung hết sức lực cực nhọc đứng dậy. Cậu mệt lả do cố gắng, đứng tựa vào vách gọi bạn.

- Hannibal ơi! Đứng dậy! Nghe không? Phải ra khỏi đây cấp tốc!

Hannibal động dậy một chút. Peter túm cổ áo sơ mi bạn, kéo thật mạnh để buộc Hannibal đứng dậy.

- Được rồi, được rồi - cuối cùng thám tử trưởng kêu - Ở đâu... cái gì...

Dường như Hannibal không nói nổi hết câu. Nhưng ít nhất Hannibal cũng đứng vững trên hai chân. Hannibal thở dài thật kêu, rồi như hoàn hồn. Peter thả Hannibal ra. Sau đó cậu tiến hành leo lên khỏi huyết. Peter nhìn xung quanh: Không thấy ai. Chỉ có ve kêu trong bầu không khí im lặng ở nghĩa địa.

- Nhanh lên - Peter nói - Phải bắt kịp tên kia trước khi hắn đến xe!

- Không - Hannibal vừa trả lời vừa gỡ bùn dính ở cổ áo ra.

Thám tử trưởng đã tỉnh lại hẳn rồi.

- Cứ để hắn đi. Chắc chắn ta sẽ biết được nhiều hơn nếu lên theo dõi hắn, mà không để hắn biết.

Hai thám tử lên đến đỉnh đồi vừa kịp để thấy đèn xe của một chiếc Camaro màu sẫm chạy về hướng Los Angeles.

Peter nhảy vào sau tay lái chiếc Vega, nổ máy thật nhanh.

Chiếc Camaro vẫn chạy về hướng bắc, đi qua Huntington Beach, Long Beach, vào Los Angeles. Rồi rẽ vào Beverly Hills. Khu nhà có vẻ quen thuộc.

- Hannibal ơi! Bọn mình đã qua đây rồi! - Peter nhận xét khi nhận ra nhà và tên đường đi qua.

Nhờ đèn đường, Peter thoáng thấy được kẻ lái chiếc Camaro. Hắn có vẻ rất trẻ - cùng lắm là mười chín tuổi - và đeo băng-đô trắng quanh đầu. Đột nhiên, hắn rẽ trái, chạy vào đường riêng. Hai thám tử nhìn nhau: hai bạn đã đến trước nhà Marble Ackbourne-Smith.

Cửa vào vẫn rộng mở. Gã thanh niên đeo băng-đô trắng đóng mạnh cửa xe, bước vào nhà. Peter và Hannibal bước theo.

Ngôi nhà rộng lớn được chiếu sáng bằng đèn khiến các viên đá đặt rải rác khắp nơi sáng long lanh lên. Peter và Hannibal bước qua từng phòng một, tìm Marble.

- Mình có cảm giác như một con chuột bị mắc bẫy - Peter nói.

- Mình không cần biết có bẫy chuột hay không, mình muốn tìm ra miếng mồi chuột đã - Hannibal trả lời.

Đúng lúc đó một cánh cửa mở ra và Marble Ackbourne-Smith xuất hiện ở ngưỡng cửa một phòng khách rộng lớn có hàng ngàn đèn cây chiếu sáng. Một người đàn ông và một người đàn bà khoảng ba mươi tuổi đang đứng cạnh ông.

- Cảm ơn anh đã tiếp chúng tôi trễ như thế này - người đàn ông nói.

Ông đưa một tờ ngân phiếu cho chủ nhà.

- À, mà anh vẫn còn khách - ông nói thêm khi thấy Hannibal và Peter.

- Ủa, các thám tử quên đồng hồ rồi - Marble nói và chế giễu nhìn hai bạn.

Người đàn bà quay sang Marble.

- Cảm ơn anh nữa nhé! Cảm ơn anh đã liên lạc với người chồng đầu tiên của tôi. Em nhất định phải chúc mừng sinh nhật anh ấy vào đúng mười hai giờ khuya hôm nay. Truyền thống mà.

Bà chào rồi lại cảm ơn nữa.

Khi cặp vợ chồng đi rồi, Marble mỉm cười nói bằng vẻ bí ẩn:

- Các cậu không tìm thấy đá. Tôi linh cảm như thế.

- Dạ đúng vậy, thưa chú Marble Ackbourne-Smith. Tụi cháu không tìm thấy đá. Nhưng tụi cháu từ thế giới bên kia trở về - Hannibal nói.

Peter nhin cười.

- Chú đã thấy tình trạng tụi cháu, tụi cháu đang tìm một người đeo băng-đô trắng - Hannibal thần nhiên nói tiếp.

Marble nhìn xung quanh.

- Ở đây tôi không thấy ai như vậy cả.

- Chú thử dùng con mắt thứ ba đi - Peter gợi ý.

- Chú đừng hòng lừa tụi cháu.

Hannibal khoanh tay lại trước ngực, ung dung giải thích:

- Tụi cháu tìm một người đeo băng-đô trắng, mà tụi cháu đã thấy bước vào nhà chú.

Nụ cười mỉa mai của ông thầy biến mất.

- À! Chắc là các cậu nói đến Harvey - Marble nói với vẻ lúng túng như đã bị bắt quả tang nói láo - Harvey là đệ tử của tôi. Các cậu tìm Harvey có chuyện gì?

- Hắn toan chôn sống tụi cháu trong một cái huyệt - Hannibal nói - Tại nghĩa địa Dalton, nơi tụi cháu đang tìm đá của Diller Rourke. Cách đây khoảng một tiếng.

- Harvey ơi! - Marble bước ra hành lang gọi khẽ.

Vài phút sau, một chàng thanh niên đeo băng đô trắng trên trán xuất hiện.

- Đúng hẳn - Peter tuyên bố và nắm chặt nắm đấm - Tại sao anh theo dõi chúng tôi? Tại sao anh đánh chúng tôi?

- Tôi không hiểu các cậu nói gì - Harvey trả lời - Tôi ở đây suốt buổi tối. Tôi ở trong phòng.

- Nói láo! - Peter kêu - Chúng tôi đến gặp chú Marble Ackbourne-Smith chiều nay, lúc khoảng sáu giờ. Khi chúng tôi về anh đi theo chúng tôi. Hãy thú nhận đi!

- Tôi không đi đâu suốt buổi tối - Harvey lập lại.

Rồi hẳn bước lùi, không rời mắt khỏi Marble, trở về phòng.

- Nhưng ở đây có chuyện gì vậy? - Peter phẫn nộ kêu.

- Những gì xảy ra ở nơi hài hòa này sẽ luôn là bí ẩn đối với cậu khi mà cậu chưa khám phá ra nội tâm của chính mình - Marble tuyên bố.

Hannibal mở to mắt ra.

- Khám phá ra gì ạ? Ôi! Xin chú bỏ qua chuyện bí ẩn và nội tâm đi. Cháu xin báo trước với cháu: cháu và bạn cháu đã từng giải vô số vụ bí ẩn. Khi người ta che giấu sự thật, tụi cháu luôn tìm ra được. Mà chú thì đang che giấu một điều gì đó, và cháu nghĩ điều đó có liên quan tới chuyện Diller Rourke mất tích.

Marble nhún vai.

- Chuyện Diller Rourke mất tích là nỗi đau buồn đối với tất cả những ai quen biết anh, kể cả chính anh ấy - Marble bắt đầu nói bằng một giọng hào hùng - Diller đã tìm ra khoảng không gian nội tâm của mình. Nội tâm của Diller có hình y như bức điêu khắc tuyệt đẹp có tên là Tìm ra con đường của mình. Tượng là hình bốn cái chân thuộc cùng một cặp chân; mỗi bàn chân quay về một hướng khác.

Không để Hannibal kịp hỏi tiếp, Peter đột ngột hỏi:

- Lần cuối cùng chú đến nhà của Diller, ở Malibu, là lúc nào? - Marble có vẻ ngạc nhiên.

- Nhà của Diller à? Tôi không biết nhà Diller. Tôi không có thói quen đến nhà các đệ tử. Chính các đệ tử đến gặp thầy, chứ không phải ngược lại.

- Vậy làm sao chú biết rõ bức tượng điêu khắc vậy? Tượng bốn bàn chân chỉ có một cặp chân ấy, ở nhà Diller tại Malibu. Cháu có đến rồi. Cháu thấy tượng rồi. Đó là một trong những món đồ hiếm hoi trong nhà không bị vỡ.

- Chú Marble ơi, làm sao chú lại biết bức tượng đó vậy? - Hannibal vặn hỏi.

Thay vì trả lời, Marble Ackbourne-Smith mở bàn tay ra. Trong tay ông có một viên đá to màu đỏ sẫm. Rồi nắm chặt tay lại.

- Tôi phải đi xả bớt những rung động xấu của mấy viên đá. Xin lỗi nhé.

Rồi Marble bỏ ra khỏi phòng, để Hannibal và Peter còn lại một mình trong phòng khách rộng lớn nơi các đèn cây từ từ tắt đi.

- Giỏi lắm! - Hannibal nói - Cậu đã kịp thời nhớ ra bức tượng đó.

- Phải, mình cũng khá hài lòng về mình - Peter nở mũi với một nụ cười mãn nguyện - Nhưng bọn mình cũng chưa biết thêm được gì nhiều.

Peter nhìn các viên đá long lanh trong phòng mờ mờ tối rồi rùng mình.

- Ghê quá... Bọn mình đi đi.

Đã gần hai giờ sáng khi hai thám tử rời khỏi nhà Marble Ackbourne-Smith.

- Đến lúc phải đi ngủ rồi - Peter lăm bầm và nén một cái ngáp. Mình đưa cậu về nhà rồi đi ngủ đây.

Hannibal kéo tấm chăn nắng phía bên chỗ ngồi cạnh người lái, nhìn vào gương.

- Cậu quên Harvey rồi - Hannibal nói - Hẳn đang chờ trong xe, sẵn sàng đi theo ta.

Peter ngồi thẳng lên, nhìn vào kính hậu. Chiếc Camaro của Harvey nằm cách vài mét phía sau lưng. Mặt Peter giãn nở lên.

- Nếu hần muốn chơi trò này... thì chơi. Mình sẽ chạy chậm chậm, từ từ, để cho hần dễ đi theo. Mình dẫn hần đi dạo một chút, rồi đến đại lộ Carabunga, mình bỏ hần.

- Rất hay - Hannibal tán thành.

Hannibal ngồi sâu vào ghế để tận hưởng chuyến đi dạo.

Peter xuất phát nhẹ nhàng.

- Có nhiều người không biết cách hay nhất để loại bỏ một kẻ theo đuôi - Peter giải thích.

- Vậy à? - Hannibal lơ là hỏi lại.

Hannibal nhìn chằm chằm vào gương tấm chắn nắng, theo dõi xe của Harvey.

- Không cần chạy nhanh lắm gì - Peter nói tiếp - Trái lại, phải lái xe một cách lịch sự. Chẳng hạn như tránh vượt đèn cam: kẻ kia sẽ bị kẹt ở đèn đỏ mất, thế là hết chơi! Cũng không cần phải lạng lách và đổi hàng xe lắm gì. Như vậy sẽ buộc kẻ đi theo phải lộ mặt.

- Sắp đến Carabunga - Hannibal thông báo.

- Đến lúc chào từ biệt Harvey rồi - Peter nói.

Peter tăng tốc, rẽ phải vào đường ngược chiều, phóng thật nhanh, thầm cảm ơn trời rằng trước mặt không có chiếc xe nào. Rồi Peter lại rẽ phải, chạy vào một bãi đậu xe của một garage bán xe cũ lớn nằm ngay góc Carabunga, tắt máy, tắt đèn. Hai thám tử thụt đầu xuống.

Một hồi sau, hai thám tử mạo hiểm nhìn thử. Harvey đang chạy vòng khu nhà.

- Không sợ hần tìm ra ta giữa đồng xe cũ này - Hannibal khẳng định - Hần sẽ bỏ cuộc và ra đi thôi.

Peter mừng rỡ xoa tay.

- Bây giờ, hãy đợi đấy, Harvey nhé. Ta đổi vai. Chính bọn này sẽ theo mi. Và hy vọng mi sẽ bọn này đến một chỗ hay hơn.

Peter nổ máy lại, tăng tốc.

10. Chương 10: Con Mắt Thứ Ba

Vào giờ đã khuya này, đường phố hầu như vắng tanh. Có quá ít xe lưu thông nên Peter giữ khoảng cách đủ xa chiếc Camaro để không bị phát hiện.

- Hy vọng đáng công - Peter vừa nói vừa ngáp.

Bên cạnh Peter, Hannibal vẫn tỉnh như sáo đang tiến hành lập giả thiết.

- Peter, cậu có biết mình nghĩ gì không? Có thể Harvey đang dẫn ta đến chỗ có Diller Rourke.

Peter ngồi thẳng dậy, tiến đến gần chiếc Camaro hơn, chăm chú hơn ngay.

- Cậu thật sự nghĩ Marble và Harvey đồng lõa với bọn bắt cóc hả? - Peter hỏi.

Hannibal quay sang Peter.

- Điều này thì mình không biết. Ngược lại mình tin chắc bọn này giấu giếm một cái gì đó.

Bây giờ chiếc Camaro chạy trên đường phố Bel Air, một trong những khu sang trọng nhất Los Angeles. Harvey chạy chậm lại, như đang tìm nhà, rồi đến đậu trước một biệt thự kiểu Mê-hi-cô to lớn, tường hồng nhạt và mái ngói đỏ. Dưới ánh trăng, một cây liễu phản lên tường rào một cái bóng hình con mèo.

Harvey bước ra khỏi xe, nhìn xung quanh. Không thấy ai. Khu phố hoàn toàn vắng vẻ. Những ngôi nhà sang trọng lân cận đều tối om. Harvey lục lạo trong cốp xe, lấy ra một cái balo đen rồi bước đến cửa biệt thự. Xét theo cử chỉ lăm la lăm lét, hẳn đang chú ý không làm phát động hệ thống báo động.

- Không biết ai ở trong nhà này - Peter nói - nhưng mình dám chắc chủ nhà không chờ Harvey ghé thăm. Nếu không hẳn chỉ cần gõ cửa.

Hai thám tử kín đáo xuống xe, rón rén bước đến gần ngôi nhà hồng. Hai thám tử cũng không muốn gây báo động. Mà cũng không muốn để Harvey thấy.

Harvey đi dọc theo mặt trước biệt thự. Peter và Hannibal núp sau một thân cây.

- Hẳn làm gì vậy? - Peter thì thầm.

- Hẳn có vẻ quan tâm đến cửa sổ - Hannibal nói - Nhưng đâu thấy đèn sáng. Mình có cảm giác trong nhà không có ai. Bây giờ hẳn lại nói chuyện trong cái micro nhỏ kia.

Rồi Harvey lại lấy ra một cái máy ảnh, chụp cửa sổ tối vài tấm. Rồi hẳn trở lên xe, chạy về Beverly Hills.

- Lại như không - Peter nhận xét.

Peter ngáp muồn rút quai hàm, tỳ hai tay vào tay lái.

- Hannibal ơi, bây giờ làm gì?

Im lặng. Peter quay sang bạn. Thám tử trưởng đang ngủ say.

Chiều hôm sau, ở bộ tham mưu, Hannibal và Peter kể lại cho Bob nghe chuyện tối hôm qua. Chuyển đi nghĩa địa, vụ rút xuống huyết, chuyện ghé gặp Marble, vụ đi theo gã thanh niên đeo băng-đỏ trắng chụp hình ngôi nhà hồng.

- Câu chuyện của các cậu ly kỳ quá - Bob bình luận - Vô cùng hấp dẫn. Mặc dù mình không thấy liên quan gì đến Diller. Mình tưởng nhiệm vụ mình là tìm ra Diller Rourke mà.

- Đồng ý, bọn mình không tìm thấy Diller tối hôm qua - Hannibal thừa nhận - Nhưng bọn mình đã biết được rằng Marble có ảnh hưởng rất lớn đối với Diller. Bằng cách nào, thì chưa biết.

- Và bọn mình cũng biết được rằng Marble đã nói láo ở một điểm - Peter nói thêm - Ông ấy khẳng định là chưa bao giờ đến nhà Diller Rourke. Vậy mà ông ấy lại biết rằng bức tượng kia nằm ở trong nhà Diller.

- Bức điêu khắc, chứ không phải tượng - Hannibal chỉnh - Nhưng vấn đề không phải ở chỗ đó. Có thể cậu nói đúng, Bob à. Có thể ta lầm người. Nhưng trước mắt, ngoài Richard Faber nói riêng và cả Hollywood nói chung, ta chỉ có mỗi mình Marble Ackbourne-Smith và...

Đột nhiên có tiếng gõ cửa xe lán. Ba Thám Tử Trẻ sững người. Ai đến? Ba bạn không hề chờ khách. Hannibal cẩn thận nhét áo thun vào quần, để trông lịch sự hơn, rồi ra mở cửa.

- Chào!

Một cô bé tóc vàng xinh như mộng đang đứng ngoài cửa. Mái tóc xoăn rơi xuống mặt, che mắt một con mắt xanh ngọc.

- Anh Bob có ở đây không vậy?

- Ồ... - Hannibal ấp úng và tuyệt vọng cố lục trong trí nhớ.

Hannibal nhìn ra phía sau, nhận thấy rằng đúng có Bob ở đó và cuối cùng nói chuyện trở lại được.

- Mời vào - Hannibal phát âm ra.

- Chào em, Morgan - Bob nói với một nụ cười rộng.

- Em đến sớm quá à? Em có làm phiền các anh không?

- Em không đến sớm, mà chính anh bị trễ! Anh quên giờ.

Morgan, anh xin giới thiệu các bạn anh với em, Hannibal Jones...

- Tên nghe hay quá - Morgan bình luận.

- Và Peter Crentch.

- Chào - Peter nói - Em học trường nào vậy?

- Hollywood! - Morgan trả lời với nụ cười.

- Morgan là ca sĩ nhóm nhạc rock Marmelade Machine - Bob thông báo - Nhóm này có buổi diễn tối nay, tại một buổi tiệc lớn ở Hollywood.. Các cậu cho mình xin lỗi nhé, nhưng mình phải đi đây.

- Có gì đâu Bob! Cảm ơn đã ghé qua - Hannibal nói mỉa.

- Phải rồi - Peter nói thêm - bọn mình đang bắt đầu lo không biết tin tức cậu ra sao.

Bob đưa tay lên.

- Mình không thể làm khác được, các cậu à. Công việc trên hết!

Bob nhét tay dưới cánh tay Morgan rồi cả hai biến.

Hannibal đăm chiêu một hồi, rồi nói:

- Cậu thấy cô nàng đó không?

- Thấy quá rõ nữa kìa - Peter trả lời.

- Bob không cần động ngón chân út, vậy các em bu lại - Hannibal nói tiếp với tiếng thở dài - Không hiểu Bob làm cách nào? Tại sao với mình thì không được? Chắc có cái gì đó, nhưng cái gì?

- Đơn giản thôi, không phải cái gì đó, mà là tất cả! -

Peter nói.

Hannibal nhìn chăm chăm Peter, rồi lại thở dài.

- Điều tệ hại nhất là chắc chắn cậu nói đúng! - Hannibal thừa nhận.

Ngày hôm sau, thứ bảy, Peter ra bãi biển, nơi cậu có hẹn với Hannibal và Bob. Gió nhẹ thổi mát mẻ từ ngoài khơi. Chỉ có những kẻ say mê lướt sóng trên ván như thường lệ. Nhưng trên bãi biển thì thời tiết rất thích hợp cho một trận đá banh, tiếp theo là bữa ăn nướng củi.

- Mình chạy lùi mười mét, cậu chuyển banh cho mình, rồi mình chặn banh bằng cách kẹp dưới nách - Peter giải thích với Hannibal.

- Hay cho dễ hơn, mình chỉ chuyển banh thôi, được không? - Hannibal hỏi.

- Cũng được. Cậu cứ làm theo ý cậu - Peter nói và ngược mắt lên trời.

Peter phóng đi như tên bắn, tư thế sẵn sàng, nhưng banh bay đi cách Peter năm mét.

- Giỏi quá! Cực kỳ chính xác - Peter bình luận sau khi chạy đi lấy banh về - Một con voi cách xa nửa mét chắc cậu cũng ném trật.

Hannibal, vẻ mặt không tập trung, rõ ràng đang nghĩ đến chuyện khác.

- Nếu không tìm ra Diller Rourke - Hannibal nói - thì sẽ phải ngưng quay bộ phim Nghệt Thở II.

Nhưng Peter không nghe nữa. Peter đang dùng hai tay che mắt khỏi bị nắng và nhìn chăm chăm một điểm xa xa trên bãi biển.

- Hannibal ơi, mình chạy ra đụn cát kia, phía mấy bậc thềm xi măng.

Hannibal ra vẻ rầu rĩ.

- Cậu giỡn mặt mình à? Làm sao mình có thể ném banh xa đến thế.

Peter phá lên cười.

- Mình biết! Nhưng mình vừa mới thấy Kelly đằng kia với một đứa bạn gái.

Rồi Peter bỏ chạy. Khi gần đến đụn cát, Peter chậm lại. Kelly đang ngồi trên bậc thềm, trò chuyện với một bạn học. Khi thấy Peter, bạn của Kelly vội đứng dậy bỏ đi. Kelly cũng làm động tác muốn bỏ đi.

- Chào - Peter vừa nói vừa chuyển banh từ tay này sang tay kia.

- Chào - Kelly trả lời.

- Em khoẻ không?

Kelly im lặng gật đầu.

- Anh nghĩ đến em nhiều lắm - Peter nói tiếp - Anh định gọi em tuần rồi, nhưng không cách nào. Bọn anh đang có một cuộc điều tra. Một vụ bắt cóc.

Kelly nhìn quả banh.

- Anh hẹn với bọn bắt cóc ra bãi biển chơi banh à?

- Ồ... Ồ... không. Anh và Hannibal đang chờ Bob. Để làm việc về vụ này... như anh đã nói với em.

Kelly đứng dậy.

- Em cũng vậy, em đang làm việc về một vụ - Kelly thông báo - Vụ án bạn trai bị mất tích.

Kelly dùng đầu chân hất cục đá dẹp lên.

- Không có dưới đây. Hay ở kia cũng không có. Thôi em chịu thua vậy!

Peter và Kelly nhìn nhau thật lâu. Peter biết rằng đã đến lượt mình phải nói một cái gì đó. Và Peter biết mình nên tìm lời lẽ thật thuyết phục.

- Kelly này. Anh đâu có mất tích. Nhưng có một người khác thật sự bị bắt cóc. Anh nói thật mà, chuyện này rất quan trọng.

Kelly nhún vai, có vẻ giận.

- Em cứ nghĩ em cũng quan trọng đối với anh - Kelly nói rồi bỏ chạy đi tìm cô bạn gái.

Peter quay về một mình, rầu rĩ. Như đổ thêm dầu vào lửa, Bob vừa mới đến và dẫn theo Morgan. Trang phục bãi biển của cô nàng là quần bó sát màu hồng chói, áo thun đen dài và giày cao gót.

- Tối hôm qua Morgan hát tuyệt vời - Bob nói - thậm chí có thể Morgan sẽ thu album.

- Có đủ mặt mấy vị tai to mặt bự của Hollywood - Morgan khoe.

- Và các cậu có đoán nổi xem trong khách mời có ai không? Marble Ackbourne-Smith!

- Em có đọc sách của ông này - Morgan vừa nói vừa quấn mớ tóc xoắn vào ngón tay - Về lý luận siêu hình, thì ông ấy hơi bị dở. Nhưng mặc đồ tắm, thì trông ông ấy còn được lắm, nhất là ở tuổi đó.

- Đúng, Marble đã nhào xuống hồ bơi - Bob nói thêm.

Peter tròn mắt.

- Ông ấy không biết bơi mà!

- Theo lời ông ấy, đó là cách tốt nhất để khám phá thế giới nội tâm của mình - Bob giải thích - Phải đến năm người khách nhảy xuống nước vớt ông ta lên. Xém chết đuối. Tay Marble này đúng là một gã kỳ quặc. Ông ấy còn tán tỉnh một bà goá giàu sụ nữa.

Bob ngưng nói, lượm viên sỏi trắng dưới bãi lên rồi nói tiếp:

- Giả sử cục đá này là một viên đá quý.

Bob dùng đá chạm nhẹ trán Morgan, rồi chạm trán mình.

- Chị Wembley à - Bob nói tiếp bắt chước giọng điệu trịnh trọng của vị thầy bói - chúng ta không biết nhau, nhưng tôi cảm nhận được rằng trí óc ta đang nổi mạng ở cùng một tần số.

- Thế à? - Morgan trả lời bằng một giọng the thé kiểu cách - Tôi thật không hiểu anh nói gì!

- Tôi thấy bức tranh Chagall treo trên tường phòng khách nhà chị - Bob nói tiếp - Khung gỗ cũ bị trầy cạnh dưới, bên phải.

- Kỳ diệu quá! Làm sao anh đoán được?

Bob lại chạm trán Moran bằng viên đá rồi nhắm mắt lại.

- Tôi thấy một chú mèo nhỏ dẽ thương đang ngủ trong lòng cái tô bằng gốm.

- Tuyệt diệu! - Morgan kêu lên.

Bob quay sang Hannibal.

- Và đây mới là tiết mục độc đáo nhất tối hôm qua - Bob thông báo rồi lại chạm trán Morgan - Ô! Tôi thấy một cây liễu lạ lùng. Cây liễu này chiếu một cái bóng hình mèo trên tường nhà chị!

Peter giật mình.

- Cây liễu? Bóng hình mèo? - Peter hét lên - Harvey!

- Mình biết trước các cậu sẽ thích tiết mục này mà - Bob nói.

Bob và Morgan cúi chào.

- Hoá ra đây là chìa khoá của vụ bí ẩn - Hannibal nhận xét - Harvey rình rập nhà bà Wembley tối hôm qua, thu gom thông tin mà Marble sẽ dùng để lừa bà ấy.

- Và bà ấy tin sái cổ - Bob tuyên bố - Bà ấy sẵn sàng ký ngay tám ngàn phiếu để lão kia làm cố vấn riêng cho bà.

Hannibal trề môi.

- Vụ lừa đảo khá tài - Hannibal thừa nhận.

- Bây giờ ta hiểu tại sao Marble biết bức điêu khắc ở nhà Diller, mà dù chưa bao giờ đặt chân đến đó - Peter nói - Có lẽ Harvey đã chụp hình.

- Rõ ràng tay này là một tên lừa bịp - Bob nói - nhưng mình sẽ không dám nói thẳng vào mặt hắn. Hắn đủ khôn để đập bẹp mình như đập một con muỗi.

Peter đột nhiên vỗ trán.

- Rồi! Nhớ ra rồi! - Peter hét lên - Sao mà ngu quá! Quên mất tiêu!

- Quên gì? - Bob và Hannibal đồng thanh hỏi.

- Marble! Mình nhớ chắc mình từng thấy tay này đâu đó rồi mà, Marble Ackbourne-Smith, chính là Tommy Hai Tấn! Một tay đô vật tự do mà mình xem ở truyền hình khi còn nhỏ. Hắn lên sàn đấu với hai quả sắt được cho là nặng một tấn....

Hannibal và Bob phá lên cười.

- Chưa hết - Peter nói tiếp - Trước khi đấu đô vật tự do, hắn là nhà vô địch bơi lội.

Ba thám tử cười.

- Tóm lại, tên này thuộc loại luôn lừa bịp - Hannibal nói - Đô vật dỏm, thầy dỏm, cái gì cũng dỏm, kể cả con mắt thứ ba của hắn.

- Con mắt thứ ba chính là Harvey - Bob nói.

- Đúng. Rất tiếc cho ta, Marble Ackbourne-Smith, tức Tommy Hai Tấn, không phải là tên bắt cóc mà ta tìm. Tóm lại - Hannibal kết luận - ta đã đi sai hướng ngay từ đầu.

Bob cũng nghĩ như vậy.

- Hẳn là tên lửa bip hạng nhỏ, vậy thôi. Hẳn lợi dụng lòng cả tin của người ta để bòn rút đô-la.

- Nhưng chắc chắn hẳn không muốn bọn mình phát hiện ra cái mảnh của hẳn - Peter nhận xét - Chính vì vậy mà hẳn ra lệnh cho Harvey đi theo và đẩy bọn mình xuống huyết!

- Một tin không hay khác - Bob nói - Mình có gọi điện thoại để kiểm tra thời khoá biểu của Richard Faber. Anh chàng đang ở Hawaii hôm Diller mất tích. Mình nghĩ có thể loại Richard Faber khỏi danh sách những người tình nghi.

- Vậy ta chẳng còn ai cả - Peter nhận xét rồi quay sang Hannibal - Bây giờ bọn mình làm gì?

Hannibal nhún vai.

- Trở về ô xuất phát.

Màn đêm đã xuống khi ba thám tử về đến bộ tham mưu cùng với một chồng băng video. Không còn hướng tìm nào khác, ba thám tử chỉ còn mỗi hy vọng tìm ra một manh mối trong các bộ phim có Diller Rourke đóng.

Trong khi Hannibal tự pha cho mình một ly sữa prôtêin bằng máy xay sinh tố vừa mới tự sửa, Peter bật máy trả lời tự động để nghe những cú gọi điện thoại.

- Chào các cháu! - Giọng ông Crentch - Bác nghĩ các cháu muốn biết những tin mới nhất - ba của Peter nói - Mark Morningbaum vừa mới nhận bức thông điệp thứ nhì của bọn bắt cóc. Tiền chuộc phải được giao tối mai lúc 22 giờ - nếu không, bọn chúng sẽ giết Diller Rourke!

11. Chương 11: Một Triệu Đô La Vào Sọt Rác

Bức thông điệp tác dụng lên Peter như một gáo nước lạnh. “Tiền chuộc phải được giao tối mai lúc 22 giờ. Nếu không, bọn chúng sẽ giết Diller Rourke!”, ba của Peter đã nói thế. Peter nuốt nước miếng nhìn Hannibal. Ôi! Phải chi Peter đã không thử tự mình giải quyết vụ này. Lỗi tại Peter, ba thám tử đã bị mất một khoảng thời gian rất quý báu. Và bây giờ có thể đã quá trễ rồi!

Bob phá vỡ bầu im lặng.

- Rất tiếc là bác không nói rõ địa điểm diễn ra vụ nộp tiền.

- Có thể chính ba cũng không biết - Peter nói - Hannibal, cậu nghĩ sao?

- Mình nghĩ như cậu. Mình có cảm giác rằng chỉ mình bọn bắt cóc và Mark Morningbaum là biết số tiền chính xác và địa điểm nộp tiền. Nhưng bằng mọi cách ta phải biết được thông tin này.

- Bằng cách nào? - Peter hỏi - Mark Morningbaum đã nói rõ với bọn mình rằng ông không muốn bọn mình xía vào vụ này mà.

- Mình biết - Hannibal nói - Nhưng có thể ông sẽ nghĩ lại nếu ông phải bỏ ra một số tiền lớn - mà không thu được gì trở về.

- Ý cậu muốn nói... nếu bọn bắt cóc lấy tiền... rồi giết Diller Rourke à? - Bob hỏi.

Hannibal gật đầu.

- Không thể loại trừ khả năng này. Vậy ta thuyết phục Mark Morningbaum rằng sự giúp đỡ của ta có thể có ích. Và để làm việc này, cách tốt nhất là đi gặp ông tại tổng hành dinh của ông, tức nhà hàng Espeto.

Bob huýt sáo.

- Nhà hàng Espeto! - Peter kêu - Cậu nằm mơ rồi Hannibal ơi! Chỗ đó là điểm hẹn của những người danh tiếng nhất ở Hollywood.

- Chính vì vậy mà ta biết chắc sẽ gặp được Mark Morningbaum - thám tử trưởng đáp - Ngày mai, chủ nhật, ta sẽ ghé thăm ông vào giờ ăn trưa.

- Cậu quên mất một điểm nhỏ - Peter bắt bẻ - Ở một chỗ như vậy, mình e rằng bọn mình cũng không đủ tiền trả một ly nước. Còn một ly sữa protein chắc là đáng giá cả một gia tài.

Nhìn nụ cười trên mặt Hannibal, chứng tỏ thám tử trưởng đã dự kiến trở ngại này và lên một kế hoạch hành động.

- Dù sao - Hannibal nói - không có gì bắt buộc ta phải gọi một món gì đó.

Ngày hôm sau, lúc 14 giờ, Ba Thám Tử Trẻ chen nhau vào chiếc Vega của Peter, rồi ba bạn lên đường đi nhà hàng Espeto! Trước khi đi, Hannibal đã kiểm tra chắc Mark Morningbaum có đặt bàn ở đó để ăn trưa.

Tổng hành dinh của nhà sản xuất phim là một toà nhà nhỏ bằng gỗ trông giống như mọi nhà hàng Ý ở Los Angeles. Chỉ khác một chi tiết nhỏ là: có thêm một khu vườn nhỏ đầy sỏi đá kiểu Nhật Bản, và giá gửi xe tại bãi đậu của nhà hàng có lẽ bằng số nợ quốc gia của Hoa Kỳ.

Bên trong nhà hàng tối thui, ba thám tử phải mất một hồi mới quen với bóng tối. Nhạc nền là âm điệu của một bản opera Ý.

Có người ho trong bóng tối. Peter giật mình. Chỉ là người tiếp khách của nhà hàng, một người đàn ông cao, hói đầu, mặc trang phục chỉnh tề. Ông đang mỉm cười nhìn ba thám tử bằng ánh mắt lạnh lùng.

- Tôi xin mạn phép được hỏi: quý vị đang làm gì ở đây? - Giọng ông điềm tĩnh nhưng không thân thiện.

Tiếp đón thật là thiếu nồng nhiệt. Thoạt đầu, Peter tự hỏi về nguyên nhân của sự hiềm khích hầu như lộ liễu này. Rồi Peter liếc nhìn hai bạn mình và hiểu hết. Như thường lệ, Bob đi giày mọi không vớ và mặc cái áo sơ mi bất hủ bằng vải oxford có cài nút ở cổ và quần màu kem nhăn nheo. Còn Hannibal thì diện áo thun rộng thùng thình màu đỏ có trang trí hàng chữ đen: KHI CUỘC SỐNG KHÓ KHĂN THÌ TA PHẢI CỐ LÊN. Riêng Peter chọn trang phục sắc màu nhóm nhạc rock Speed Limit vì cho rằng như vậy sẽ có vẻ giống Richard Faber.

- Chúng tôi cần gặp ông Mark Morningbaum - Hannibal nói.

- Quý vị có chắc là ông Mark Morningbaum đồng ý gặp quý vị không?

- Bác cứ nói là có ông Crench đang chờ - Peter nói.

Ông tiếp tân nhà hàng gật đầu rồi bỏ đi để truyền lời nhắn, vẻ mặt không hài lòng. Một hồi sau, ông quay lại, đưa ba thám tử đến bàn ăn của ông Mark Morningbaum, gần một cửa sổ nhìn ra khu vườn kiểu Nhật. Bàn ăn đầy điện thoại di động và máy fax. Giữa đồng này, có một đĩa trái cây chen chỗ. Nhà sản xuất phim, đầu hơi nghiêng sang một bên, nhìn ba thám tử dò hỏi.

- Chào chú - Peter nói.

- Tôi chẳng thích thấy các cậu ở đây tí nào - Mark Morningbaum lắc đầu nhận xét.

- Thưa chú, tụi cháu được biết chú đã nhận bức thông điệp thứ nhì của bọn bắt cóc - Hannibal xen vào - Tụi cháu có thể xem được không ạ?

Mark Morningbaum vô tình có một động tác đưa tay sờ túi trong áo vét thể thao. Nhưng rồi ông nghĩ lại và để tay trở lên bàn.

- Các cậu này, tôi đã nói rất rõ ngay từ đầu mà. Các cậu hãy tránh xa vụ này! Tôi không muốn ai phải bị nguy hiểm - các cậu cũng như Diller Rourke. Rõ chưa? Tôi nói lần này lần cuối đấy.

Một trong mấy chiếc điện thoại di động trên bàn reng lên. Nhà sản xuất phim chụp lấy máy, rồi nói chuyện như thể không có Ba Thám Tử Trẻ.

Ba bạn rút lui ra cửa.

- Ta biết được ít nhất một điều - Hannibal tuyên bố - Ông ấy giữ bức thông điệp trên mình.

- Đúng, trong túi áo vét - Peter nói thêm.

Bob có một nụ cười hân hoan - dấu hiệu không thể lầm rằng Bob đã nảy ra một sáng kiến hoặc đã phát hiện được một cô bé xinh đẹp tuyệt vời. Trong trường hợp này, thì tụ hợp được cả hai điều kiện. Chưa đầy một phút sau, Bob đang bắt chuyện với một cô hầu bàn tóc đen dễ thương, đeo ba cái khoen ở tai trái.

- Chào! - Bob nói với một nụ cười quyến rũ - Ta chưa quen nhau, nhưng có một điều gì đó mách bảo với tôi rằng nếu tôi nhờ cô một việc nhỏ - cho dù việc đó hơi lạ lùng - cô sẽ không nỡ từ chối.

- Anh muốn gặp nhà sản xuất phim nào vậy? - Cô hầu bàn hỏi với vẻ mặt vui vui.

Bob lắc đầu.

- Không phải chuyện này. Không phải, việc tôi cần là cô làm đổ một bình nước hay một thứ sốt nào đó vào ông Mark Morningbaum. Rồi sau đó, cô mang áo vét của ông xuống nhà bếp cho chúng tôi.

Cô hầu bàn nhìn lần lượt Bob, Hannibal và Peter.

- Mark Morningbaum hả? Sao không nhờ tôi tự tử luôn đi? - Cô nói - Các anh điên rồi. Các anh định làm gì với bóp tiền của ông?

- Cô hãy tin tôi, tôi không phải ăn trộm - Bob thành thật cam đoan - Mà cũng không phải trò đùa. Đây là vấn đề sống chết.

Cô hầu bàn nhìn thẳng vào mắt Bob, và Bob tặng cho cô nụ cười dễ thương nhất. Rốt cuộc cô gái tóc đen đeo ba khoen ở tai trái đầu hàng.

- Ôi! Làm cũng được, có gì đâu? - Cô gái mỉm cười nói - Nếu tôi bị đuổi việc, thì mặc kệ. Tôi quá chán cái công việc ngu ngốc này rồi.

Nói xong, cô bỏ đi.

Hannibal, Peter và Bob lên xuống nhà bếp, chờ xem cô hầu bàn có làm đúng lời hứa hay không.

Đột nhiên, ba thám tử nghe tiếng thủy tinh vỡ. Ba giọng nói lên cùng một lúc. Cô hầu bàn đang hết lời xin lỗi ông quản lý nhà hàng đang giận giữ. Mark Morningbaum trấn an mọi người bằng giọng rộng lượng.

Vài phút sau, cô hầu bàn bước vào nhà bếp, tay cầm áo vét của Mark Morningbaum có một vết loang to.

- Đưa cho tớ khăn lau! - Cô nói với một ban đồng nghiệp.

Hannibal chụp lấy áo vét ngay, lục túi áo trong.

- Hura! - Hannibal reo lên và hươ một tờ giấy gấp làm tư.

Đúng bức thư của bọn bắt cóc. Hannibal mở ra đọc lớn tiếng: "Hẹn gặp chủ nhật lúc hai mươi hai giờ ở buồng điện thoại trạm xăng Gary, đại lộ Van Nuys. Chuẩn bị sẵn một triệu đô-la bằng giấy bạc nhỏ. Đến một mình. Nếu không Diller Rourke sẽ chết".

Bob chép nhanh lại bức thông điệp trong khi cô hầu bàn chà vết dơ. Rồi Hannibal trả bức thông điệp vào túi trong áo vét. Ba Thám Tử Trẻ cảm ơn cô gái, rồi hối hả ra bãi đậu xe.

Khi lên xe ngồi rồi, Hannibal đọc lại lá thư một lần nữa.

- Có ai biết trạm xăng Gary nằm ở chỗ nào không? - Hannibal hỏi.

- Mình biết chỗ đó - Peter nói - Rộng mênh mông, lúc nào cũng đông nghẹt người. Nhân viên đổ xăng di chuyển bằng pa tanh. Người ta đến từ xa chỉ để xem thôi.

Ba Thám Tử Trẻ đến nơi lúc 8 giờ tối. Trạm xăng được chiếu sáng bằng ống đèn nêông và biển hiệu sáng, loa phát các điệu nhạc của nhóm Beach Boys. Peter đậu xe phía bên kia đường, trong bãi đậu xe của trạm y tế, thầm cầu sao cho Mark Morningbaum không nhận ra chiếc Vega khi ông đến.

Rồi Ba Thám Tử Trẻ chờ đợi. Từ chỗ quan sát, ba thám tử thấy được các cây xăng, nhân viên đổ xăng trượt patanh và hai buồng điện thoại của trạm xăng. Buồng đầu tiên nằm bên mép đường, buồng kia nằm sát bên tòa nhà.

Mấy tiếng đồng hồ trôi qua thật lâu.

- Cậu có thể cho mình biết tại sao bọn mình phải đến sớm như vậy không? - Peter hỏi Hannibal.

- Suýt! Có chiếc limousine đang đến kìa - Bob kêu khê.

Lúc đó 21 giờ 58.

Một chiếc Mercedes trắng dài bất tận dừng lại nhẹ nhàng trước trạm xăng, gần một cây xăng có vẻ hư. Cửa xe mở ra, Mark Morningbaum bước ra khỏi xe. Ông xách một cái vali da to lớn sang trọng.

Một triệu đô-la. Tất cả trong một chiếc valise.

- Bức thông điệp dặn ông ấy phải đến một mình - Hannibal nhận xét - Vậy tại sao Mark Morningbaum lại dẫn theo tài xế?

- Ở Hollywood, đi với tài xế tức là đi một mình rồi! - Bob trả lời.

Mark kẹp vali dưới nách, rồi bước đến buồng điện thoại gần đường nhất. Đúng lúc ông đóng cửa buồng lại, thì chuông điện thoại reng lên.

Mark Morningbaum chờ reng hai ba tiếng, dùng tay không để lau mồ hôi trán. Ông vẫn tiếp tục nhìn về hướng chiếc Mercedes.

- Trời ơi! Ông ấy chờ gì vậy? - Peter kêu.

Đúng lúc đó, Mark Morningbaum nhấc điện thoại, lắng nghe người đầu dây mà không nói tiếng nào, gật đầu nhiều lần, rồi gác máy xuống.

Peter nổ máy xe, chạy từ từ ra khỏi bãi đậu xe của trạm y tế, rồi đi theo chiếc Mercedes. Chiếc Mercedes dẫn Peter đến một trường cấp một nằm trong một khu yên tĩnh gần Bel Air.

- Chắc là bọn bắt cóc đã có mặt ở đó rồi - Hannibal nói khê trong khi xe Vega chạy đến gần trường - Ta nên hết sức kín đáo.

Peter tắt máy, tắt đèn pha, dừng xe thật nhẹ nhàng bên lề đường. Ba Thám Tử Trẻ bước ra khỏi xe, chú ý không đóng cửa xe mạnh. Rồi ba bạn núp sau một hàng bụi cây quan sát những gì xảy ra.

Mark Morningbaum đang bước đi, kéo chiếc vali có bánh xe cạ trên lề đường gây ồn ào khủng khiếp. Đến sân chơi trường học, nhà sản xuất phim dừng lại, rồi biến mất vào bóng đêm.

Mặt trăng bị mây che khuất và không thấy gì. Nhưng Peter nghe được tiếng cọt kẹt quen thuộc.

Mark Morningbaum vừa mới mở nắp của một thùng rác sắt nặng nề ở ngoài sân. Nghe tiếng vali rơi vào thùng rác. Nắp đóng lại mạnh. Rồi hết. Vụ nộp tiền đã hoàn tất.

Một triệu đô-la vào sọt rác...

Sau khi hoàn thành công việc, nhà sản xuất phim đi về. Ba Thám Tử Trẻ nín thở khi ông đi dọc theo hàng rào bụi cây nơi ba bạn đang núp. Ông đi sát đến nỗi ba thám tử có thể ngửi được mùi nước hoa xức sau khi cạo râu của ông.

- À! Bây giờ sẽ có tí hành động - Bob thì thầm.

- O, cậu nghĩ vậy hả? - Peter hỏi lại không hăng hái lắm.

Ba thám tử lắng tai tiếp tục chờ đợi. Chỗ này có một cái gì đó rùng rợn. Phía sau sân trường, có tiếng xích đu kêu cọt kẹt. Có phải gió không? Hay có ai mới ngồi lên đó? Tiếng cành cây kêu rắc rắc như có người giẫm lên bụi cây.

Đột nhiên có tiếng leng keng. Nấp thùng rác! Lần này không có gì nghi ngờ. Không phải gió. Có kẻ vừa mới lấy vali!

Peter nhìn thấy một hình bóng cách xa khoảng một trăm mét. Gã đàn ông mặc đồ đen và có mũ trùm che mặt.

Ba Thám Tử Trê lao theo hướng hắt ngay. Ngay lập tức, cái bóng đen bỏ chạy và cuộc rượt bắt đầu.

Peter dẫn đầu, chạy những bước dài nhờ cơ bắp khoẻ mạnh và mềm dẻo. Peter đột nhiên dừng lại và lắng nghe. Những tiếng chân phía trước không còn nghe thấy nữa.

- Đi ngã này các bạn ơi! Mọi người rải ra! - Peter la thật lớn để kẻ phía trước tưởng có khoảng một chục người rượt theo.

Tiếng chạy lại vang lên, lần này hơi lệch về hướng trái. Peter chạy tiếp, đi vòng qua xích đu và bãi cát. Peter đột ngột đứng lại, lắng tai nghe. Chỉ có im lặng hồi âm.

Nhưng Hannibal và Bob đâu rồi?

Dường như tên bắt cóc cũng biến mất. Có lẽ hỗn hển do chạy nhiều và kiệt sức vì phải vác cái vali, hắt đang núp đầu đó để lấy lại sức. Trừ phi hắt đã thoát được rồi?

Peter không kịp suy nghĩ thêm về vấn đề này. Đột nhiên một cú đâm trúng vào bụng Peter. Peter cảm thấy đau nhói ở vùng bao tử, rồi ngã xuống đất....

12. Chương 12: Cuộc Đột Kích Vào Ban Đêm

Peter nghe tiếng chân gần lại. Cậu cố ngồi dậy, nhưng không nổi. Một hình bóng đồ sộ đứng trước mặt Peter, không thể nhìn được khuôn mặt. Peter cảm thấy như muốn ngất xỉu. Hai bàn tay khoẻ mạnh chụp lấy Peter, lôi Peter ngồi dậy, rồi lay Peter không thương tiếc.

- Peter ơi, không sao chứ?

Chính Hannibal. Trông Hannibal có vẻ lo lắng.

- Có chuyện gì vậy? - Bob hỏi.

Peter lắc đầu, cố tỉnh lại.

- Mình bị đâm vào bụng - Peter nói - Gã đó không để cho mình cơ hội tự vệ. Tóm lại, mình bị hạ nốc ao bởi một triệu đô-la chứa trong một cái vali. Mình bị đứt hơi luôn.

- Trong khi đó thì tên bắt cóc chuồn mất rồi - Hannibal thất vọng nói - Cậu đã rượt theo hắt, rồi đúng lúc Bob và mình xem bắt kịp cậu, thì hắt rẽ hướng khác. Tức thật!

Bob cúi xuống Peter còn ngồi dưới đất.

- Bây giờ cậu cảm thấy thế nào?

Peter thận trọng sờ nắn vùng bao tử.

- Mình cảm thấy... đói bụng!

- Vậy Peter đã bình thường lại rồi - Bob quay sang Hannibal nói.

Mười lăm phút sau, Hannibal, Peter và Bob xếp hàng ở quán ăn tự phục vụ gần nhất. Biển hiệu trình trọng đề Nhà hàng Thực phẩm Người Khôn. Peter chọn món hamburger hai tầng thịt bò và phô mai. Bob lấy bánh táo chiên. Còn Hannibal thì đang phê bình tên quán ăn.

- Chị có thấy gọi chỗ này “Người Khôn” là vô duyên như thế nào không? - Hannibal nói với cô gái đang cố hỏi xem Hannibal sẽ kêu món gì - Nhà Hàng Thực phẩm nghĩa là sao? Có nhà hàng nào mà không có thực phẩm? Như vậy không khôn tí nào, mà quá dư thừa.

Cuối cùng Hannibal cũng ra bàn cùng Bob và Peter. Hannibal hút một cái gì đó trong cái ly nhựa to.

- Trông giống sữa dâu quá - Bob nói trong khi Hannibal ngồi xuống.

- Đây là một biến thể của sữa prôtêin - Hannibal giải thích - Ở đây họ làm khác hơn một tí.

- Đúng rồi, họ cho thêm nửa tấn kem nhiều bơ chứ gì! - Bob phá lên cười nói.

Hannibal tăng hăng.

- Hay ta chuyển qua đề tài nói chuyện nghiêm túc hơn nhé?

Thám tử trưởng gãi trán rồi nói tiếp:

- Tên bắt cóc, kẻ lượm tiền chuộc ấy, sao trông giống một người nào đó lắm. Nhưng mình không nhớ giống ai?

- Mình chỉ biết chắc một điều, là hắn đã động một cú đâm vào bụng mình! - Peter nói - Cũng may là mình không bị gãy chiếc xương sườn nào.

- Cú đâm xuất phát từ trên hay từ dưới? - Hannibal hỏi - Chiếc vali đi theo một vòng cung lên hay xuống?

- Có gì quan trọng đâu? Mình chỉ biết là đau lắm!

- Mình muốn biết xem tên đó cao hay thấp! - Hannibal đáp

Peter cắn mạnh vào khúc hamburger. Sốt cà bắn ra như tia máu sệt. Peter suy nghĩ một hồi rồi nói:

- Dù sao hắn chạy rất nhanh. Chắc chắn không phải một thằng lùn.

- Mình cũng nghĩ vậy - Hannibal nói.

- Mình cũng vậy - Bob nói.

- Vậy ta có hai manh mối - Hannibal tóm lại - Tên bắt cóc có một cái gì đó quen thuộc và khá cao lớn.

Peter thở dài tiếc nuối.

- Như vậy loại được Richard Faber khỏi danh sách những kẻ tình nghi - Peter nói - Trong phim trông anh chàng cao lớn, nhưng thực ra hắn nhỏ. To khỏe, nhưng thấp.

- Vậy còn ai? - Bob hỏi.

Peter nhún vai quay sang Hannibal.

Thám tử trưởng rút ra bức thư thứ nhì của bọn bắt cóc rồi đọc lại thật kỹ, tìm một manh mối có thể bị bỏ sót. Đột nhiên Hannibal đẩy ly sữa prôtêin ra, nhắm mắt lại suy nghĩ.

- Khoan đã - cuối cùng Hannibal nói.

Thám tử trưởng lấy hộp giấy chứa hamburger của Peter, đặt ngay giữa bàn, bên cạnh lọ muối, rồi đặt lọ tiêu bên mép bàn.

- Các cậu có thấy trong thư ghi gì không? - Thám tử trưởng tuyên bố nhưng không để cho Peter và Bob kịp đọc nội dung bức thư. - “Hẹn gặp ở buồng điện thoại trạm xăng Gary”. Vậy thì đây là trạm xăng. (Hannibal chỉ hộp hamburger). Còn đây là hai buồng điện thoại - Hannibal nói tiếp và chỉ hai lọ muối tiêu - Một nằm gần trạm xăng, buồng kia nằm gần đường. Các cậu theo kịp không?

- Mình theo kịp, nhưng mình không biết cậu đi đâu - Peter nói.

- Kiên nhẫn, sắp biết rồi! Bây giờ ta chuyển sang câu hỏi kế tiếp: chuyện gì xảy ra khi Mark Morningbaum đến ?

- Ông ấy bước xuống xe, vào buồng điện thoại này - Peter trả lời và chỉ lọ tiêu.

- Và điện thoại reng - Bob nói thêm.

- Đúng! - Hannibal kêu lên và chụp lấy lọ tiêu - Mark Morningbaum không hề do dự một giây, ông bước thẳng đến buồng điện thoại này. Nhưng bức thông điệp đầu có nói rõ ông sẽ nhận cú điện thoại ở buồng điện thoại nào đâu. Làm sao Mark Morningbaum biết rằng bọn bắt cóc sẽ gọi đúng buồng điện thoại đó?

Peter sững sờ. Như mọi khi, Peter kinh ngạc trước những suy luận tài tình của bạn.

- Có thể là may mắn thôi - Bob gợi ý.

- Có thể - Hannibal thừa nhận - Không nên loại trừ. Nhưng ta cũng có thể giả thiết rằng Mark Morningbaum biết rõ ông phải vào buồng điện thoại nào bởi vì chính ông có dính líu đến vụ bắt cóc!

Bob đột ngột đứng dậy.

- Cậu đi đâu vậy? - Peter hỏi.

- Mình phải gọi điện thoại - Bob trả lời.

Hannibal và Peter nhìn Bob dò hỏi.

- Nửa tiếng nữa mình có hẹn với Morgan để thu âm tại một phòng thu làm việc buổi tối - Bob giải thích - Nhưng chỉ nhìn mặt Hannibal thôi, mình đã đoán rằng Hannibal có kế hoạch khác hẳn. Kế hoạch thuộc loại đột nhập ban đêm vào văn phòng của một nhà sản xuất phim chẳng hạn. Đúng không Hannibal?... Đúng hả? Vậy mình nên hủy cuộc hẹn.

Lúc một giờ sáng, Ba Thám Tử Trẻ trong chiếc xe tải nhẹ đã mượn của chú Titus đã đến trước cổng sắt cao trường quay Hollywood. Ba bạn dừng cách cổng khoảng một trăm mét để thống nhất với nhau kế hoạch ra tay.

- Chỗ này hay quá. Chỉ thiếu cờ xí nữa thôi - Morgan bình luận.

Morgan đang ngồi phía sau cùng Bob. Dây nịt quần da đen của cô bé sáng bóng trong đêm tối.

- Thường con gái phải nghe lời con trai khi con trai hủy một cuộc hẹn - Hannibal cầu nhàu.

- A! Anh tưởng vậy à? - Morgan mỉa mai hỏi - Vậy thì anh lầm rồi. Không dễ gì rút khỏi em đây. Mà em cũng tự nhủ nếu anh Bob hủy cuộc thu âm, thì chắc chắn phải có lý do chính đáng: chắc phải có cái gì đó hấp dẫn, và em không muốn lỡ chuyện này!

Peter nhìn kỹ vùng xung quanh trường quay.

- Rồi, mọi người chuẩn bị sẵn sàng nhé. Mình chạy đây! Tất cả núp dưới chân đi.

Bob, Hannibal và Morgan chui xuống một tấm bạt.

Ngay sau đó, Peter nổ máy, chạy đến cổng dừng xe trước chốt bảo vệ.

- Peter Crench ? - ông bảo vệ ngạc nhiên hỏi - Cậu làm gì ở đây? Một giờ sáng rồi mà!

- Ba cháu nhận được một trong những cú điện thoại khét tiếng mà Mark Morningbaum hay gọi giữa đêm khuya - Peter giải thích - Phải đến ngay để dọn hết thiết bị dựng kiến cho hiệu quả đặc biệt của Nguyệt Thổ II. Tối hôm nay ba cháu mệt thật, nên cháu đi thay.

- Phải - ông bảo vệ xác nhận - tôi có nghe nói là đẹp vụ quay phim Nguyệt Thổ. Nghe nói không quay nữa.

Ông bảo vệ ngừng nói, nhìn chằm chằm Peter.

- Nhưng lá quá, không ai báo rằng cậu sẽ đến.

Peter nín thở và không nói gì. Peter chờ ông bảo vệ tự quyết định.

- Thôi, cậu đi đi. Nhưng vì biết cậu tôi mới cho qua!

- Cám ơn - Peter nói rồi chạy.

Khi đã qua chốt bảo vệ, Peter thở phào nhẹ nhõm, cậu băng qua bãi đậu xe, đậu trước cửa vào toà nhà nhỏ có văn phòng của Mark Morningbaum.

- Morgan, em ở lại đây canh chừng - Bob vừa nói vừa nhảy xuống xe - Nếu em thấy người đến, thì bóp còi.

- Ở lại đây hả? - Morgan phản đối rồi lắc đầu - Không có chuyện đó! Lượng kẹo cao su dự trữ của em không đủ - Morgan cười và nói thêm.

Hannibal bực mình nhìn Bob, và bị Morgan thấy.

- Sao bé bực, cười đi chứ? - Morgan nói và béo nhẹ má thám tử trưởng.

Hannibal đáp bằng một tiếng càu nhàu.

Trong khi đó, Peter đã tìm ra một cửa sổ hé mở. Chưa đầy năm phút sau, Peter đột nhập vào nhà và ra mở cửa cho cả bọn.

- Nhanh lên - Peter nói khẽ - Nhân viên an ninh sắp đi tuần rồi.

Khi đã vào tới văn phòng Mark Morningbaum, Hannibal chỉ đạo công việc.

- Xin nhắc các cậu rằng ta đến đây để tìm một tài liệu chứng minh rằng Mark Morningbaum có dính líu đến vụ bắt cóc. Đặc biệt là ông ấy biết trước sẽ nhận cú điện thoại của bọn bắt cóc ở buồng điện thoại nào. Có thể là một tờ giấy nguệch ngoạc vài chữ hay một mật mã nào đó. Làm việc!

Ba đèn pin mini toả những chùm sáng theo ba hướng khác nhau. Hannibal phụ trách tủ hồ sơ treo bằng sắt. Bob cúi đầu vào sọt rác giấy. Peter tấn công bàn viết lớn. Còn Morgan thì phụ trách âm thanh nền, đi qua đi lại, hát lầm rầm. Morgan đột ngột dừng lại.

- Có ai mang máy ảnh theo không? - Morgan hỏi.

Bob thả sọt rác, chạy đến chỗ Morgan.

- Em tìm thấy gì à? - Bob hỏi.

- Em ấy hả? Không - Morgan cười khúc khích - Em chỉ muốn được chụp một tấm ảnh!

- Xin lỗi các cậu nhé - Bob nói khẽ.

Hannibal kiểm kê tủ sắt.

- Bản thảo kịch bản, hợp đồng ngân sách - Hannibal vừa thông báo vừa lật hồ sơ - Không có gì đáng quan tâm cho ta cả.

- Trong sọt giấy cũng không có gì - Bob nói.

Peter nhìn cái bàn viết lớn. Bản năng mách bảo với Peter rằng có một cái gì đó quan trọng. Nhưng cái gì?

Peter mở ngăn kéo đầu tiên. Chùm sáng đèn pin chiếu sáng khoảng một chục chiếc đồng hồ đeo tay khác nhau, thuốc nhức đầu, cái lược, bàn chải đánh răng, đế gôm mạ vàng và một tấm hình chụp Mark Morningbaum cùng với Diller Rourke và Marble Ackbourne-Smith. Marble bị khoanh một vòng tròn đen.

Peter đóng ngăn kéo thứ nhất lại, mở ngăn khác ra.

Ngăn này trống không. Lại quá, một ngăn kéo trống không...

Rồi Peter nhìn mấy điện thoại. Điện thoại có một loạt nút bấm đặc biệt. Peter húc cùi chỏ Hannibal.

- Nhìn này! Có một nút gọi lại tự động.

Hannibal thả đồng hồ sơ ra, bước đến gần bàn.

- Biết xem số điện thoại cuối cùng mà Mark Morningbaum gọi trước khi rời văn phòng cũng là một chuyện hay - Hannibal đắm chiêu nói.

Bob quay sang Peter.

- Cậu chờ gì nữa? Bấm nút đi!

Peter nhắc ông nghe. Có đèn sáng lên. Peter ấn nút gọi lại tự động.

Bíp bip bip... bip bip... bip bip... Máy điện thoại quay một số bảy chữ số. Ở đầu dây bên kia, Peter nghe tiếng điện thoại reng một lầnr hai lần... Cuối cùng có người nhắc máy.

- A-lô! Mark? Có phải anh không?

Peter nuốt nước miếng. Cái giọng này... Peter nhận ra giọng nói!

- A-lô? Ai đó? - người đầu dây bên kia hỏi lại.

Nhưng Peter sững sốt không trả lời nổi. Tim Peter đập thành thịch. Peter đột ngột gác máy xuống.

- Có chuyện gì vậy? - Hannibal hỏi - Mặt cậu lạ quá! Ai vậy?

- Không biết các cậu có tin nổi không - Peter vẫn còn bị sốc - Chính Diller Rourke!

13. Chương 13: Hannibal Chơi Cao Tay

Không còn gì nghi ngờ. Peter xem quá nhiều phim có Diller Rourke đóng, nên không thể lầm. Peter có thể nhận ra cái giọng đó bất cứ nơi nào. Đúng là giọng của người diễn viên đã bị bắt cóc.

- Mình hiểu có đúng không? - Hannibal hỏi - Cậu bấm nút gọi lại tự động, điện thoại reng rồi Diller Rourke trả lời hả?

- Đúng vậy.

Hannibal, Peter và Bob nhìn nhau. Phải có kết luận.

- Vậy người cuối cùng mà Mark Morningbaum gọi điện thoại cho trước khi rời văn phòng để đi nộp tiền chuộc lại chính là Diller Rourke - Bob tóm tắt lại.

Bob suy nghĩ một hồi, rồi chụp lấy điện thoại, bấm nút gọi lại và chờ. Một, hai, ba, bốn tiếng chuông...

- Không có trả lời - Bob thông báo.

- Được rồi - Hannibal nói - Ta hãy tóm tắt lại sự việc. Thứ nhất, Diller Rourke không hề bị bắt cóc.

- Nếu có - Bob nói thêm - thì đây là chuyện chưa từng thấy trong lịch sử: Diller sẽ là nạn nhân đầu tiên của một vụ bắt cóc mà được sử dụng máy điện thoại tự do!

Morgan cười khúc khích. Nhưng rồi cô bé nghiêm lại và xấu hổ nhìn Hannibal.

- Xin lỗi nhé! Nhưng em thấy buồn cười quá. Nếu anh không đồng ý, thì anh cứ kiện em đi. Bố dựng em là luật sư.

Rồi Morgan trèo lên góc bàn; để thông hai cái chân dài.

- Thứ nhì - Peter ngồi vào ghế giám đốc của nhà sản xuất phim và nói tiếp - Mark Morningbaum biết Diller Rourke đang ở đâu.

- Trừ phi có kẻ khác dùng điện thoại của ông để gọi Diller.

Chính Morgan đang góp ý về những suy nghĩ của cô khi đang nhai kẹo cao su.

- Có thể - Hannibal miễn cưỡng thừa nhận.

- Nhưng rất ít khả năng - Peter chỉnh - Lúc bắt điện thoại, Diller nói: “A-lô, Mark? Có phải anh không?”. Rõ ràng Mark từng gọi cho Diller trước đó rồi.

- Cậu nói đúng - Hannibal nói - Ta có thể chắc chắn rằng ngay từ đầu Mark Morningbaum đã biết Diller Rourke đang ở đâu.

- Như vậy đồng nghĩa với việc Mark và Diller cùng nhau dàn dựng toàn bộ câu chuyện này - Bob kết luận - Vụ mất tích, nhà bị tàn phá, mấy lá thư của bọn bắt cóc, v.v... Nhưng với mục đích gì?

Ba thám tử lại gặp ngõ cụt. Đúng vậy, thật khó nghĩ ra một cách giải thích hợp lý.

- Phải, để làm gì? - Morgan xen vào. Tại sao một nhà sản xuất phim lừng danh và ngôi sao sáng giá nhất Hollywood lại đồng loã để phá một bộ phim như Nghệt Thở II, một bộ phim sẽ mang lại nhiều tiền cho mọi người?

- Phải tiếp tục tìm kiếm - Hannibal nói và lật các giấy tờ bày trên bàn Mark Morningbaum - Chìa khoá vụ bí ẩn chắc chắn nằm đây, ngay dưới mắt ta. Mà ta không nhìn thấy.

Đúng lúc đó, toàn bộ đèn trong văn phòng sáng lên.

Bốn bạn trẻ quay ra cửa và sững người ngay. Một tay để trên công tắc đèn, tay kia cầm dùi cui, nhân viên bảo vệ đang đứng ngay cửa.

- Sao. Bắt quả tang nhé! Các cô cậu đang làm gì trong đây? - Anh bảo vệ nói bằng giọng mũi.

Nhân viên bảo vệ trẻ, cao và gầy. Một mớ tóc vàng kim lọt ra khỏi mũ kết.

Peter nhìn Hannibal, Hannibal nhìn Bob, Bob nhìn Peter.

- Tôi hỏi lại: có chuyện gì ở đây?

- Peter ơi - Bob nói - nhường lời cho cậu đây. Cậu hãy giải thích cho anh tại sao bọn mình có mặt ở đây.

- À! Không được! - Peter phản đối - Mình từng làm chuyện giải thích này rồi. Bây giờ đến lượt Hannibal.

Giọng điệu hung hăng của anh bảo vệ làm không khí thêm căng thẳng. Rõ ràng anh bị bối rối và không biết phải nghĩ như thế nào.

- Tôi chỉ biết lẽ ra các cậu không được hiện diện ở đây.

Còn về thái độ mình, thì dường như anh bảo vệ tóc vàng không biết phải có thái độ ra sao. Anh cứ đứng ở cửa, phân vân nhìn bốn kẻ đột nhập.

Khi đó Hannibal quyết định can thiệp. Hannibal bước một bước lên, hạ giọng trầm cho ra vẻ người lớn rồi nghiêm khắc tuyên bố:

- Anh bảo vệ an ninh à, tôi buộc phải ghi tên và mã số của anh. Chúng tôi đang tiến hành kiểm tra mà.

- Kiểm tra hả? - Anh bảo vệ trẻ hỏi lại, càng căng thẳng hơn.

- Phải, phải, kiểm tra - Hannibal trả lời - Hay đúng hơn là kiểm tra đột xuất. Như anh đã biết, hãng bảo vệ thu anh có quy tắc kiểm tra nhân viên an ninh tại hiện trường. Chúng tôi chờ trong văn phòng này đã hơn một tiếng rồi - thám tử trưởng nói thêm mà không hề đỏ mặt.

Hannibal vừa nói vừa tiếp tục lục lọi giấy tờ trên bàn.

Bob liếc nhìn đồng hồ đeo tay.

- Một tiếng bảy phút - Bob nói rõ bằng một giọng lạnh lùng thản nhiên rồi quay sang Hannibal nói tiếp - H.J. à, tôi biết anh thích sự chính xác.

- Một tiếng bảy phút - Hannibal nói lại - là quá dư thời gian cho bọn trộm cao tay vợ tất cả những gì có trong văn

phòng này và lạng lẽ chuẩn đi.

Anh bảo vệ gãi cằm.

- Một tiếng bảy phút à? Các cậu có chắc không?

- Điều mà tôi chắc chắn nhất là anh sẽ phải giải thích với hăng.

Hannibal lấy một tờ giấy trên bàn viết của Mark Morningbaum, hươu trước mặt anh bảo vệ.

- Đây là tờ trình mà chúng tôi đã thảo trong khi chờ anh. Anh đừng ngạc nhiên nếu kết luận không được tốt lắm.

- Khoan đã! - Anh bảo vệ tái mặt - Xin hãy nghe tôi. Tôi thật sự cần công việc này. Làm sao tôi biết đêm nay có kiểm tra.

- Anh không cần phải biết - Hannibal đáp - Anh phải làm nhiệm vụ, vậy thôi.

- Ôi! Xin các cậu! - Anh bảo vệ năn nỉ và nhìn Morgan - Xin đừng vội kết án tôi!

Cô gái can thiệp giúp anh:

- Hay ta để cho anh một cơ hội đi?

Hannibal gạt đầu rồi xé bỏ tờ giấy.

- Nhưng lần sau, thì coi chừng đấy!

Rồi Hannibal ra hiệu ra về.

- Về chuyện này, thì khỏi lo - anh bảo vệ cam đoan - Từ nay, tôi sẽ để mắt! Sẽ không còn ai lọt vào văn phòng được nữa.

Khi đã ra ngoài, Morgan nhét tay dưới cánh tay Hannibal.

- Anh giỏi quá! Anh phản ứng tài thật! - Cô bé nói.

Trời tối khuya và không ai thấy thám tử trưởng đỏ mặt.

- Anh... anh... - Hannibal cà lăm và cố bình tĩnh lại - Anh xin lỗi...

- Hannibal xin lỗi! - Bob trêu - Chuyện lạ có thật. Tại sao cậu lại xin lỗi vậy?

- Mình thật sự xin lỗi, nhưng dường như mình đã vô ý mang theo bức thư đó - Hannibal nói hết câu và lấy ra tờ giấy đã xé trong văn phòng Mark Morningbaum.

- Tài liệu quan trọng hả? - Peter hỏi.

- Mình nghĩ là quan trọng - Hannibal trả lời - Nhưng mình chưa biết tại sao.

Thám tử trưởng nối các mảnh giấy rách lại với nhau.

- Đây là công văn của công ty bảo hiểm, thông báo cho Mark Morningbaum rằng công ty chấp thuận đền bù cho ông số tiền mà ông đã chi cho đến nay để làm bộ phim Nghệt Thở II, nói cách khác, công ty sẽ hoàn cho ông hai chục triệu đô-la... Các nhà sản xuất phim luôn thận trọng bảo lãnh cho những khoản đầu tư của mình phòng có rắc rối buộc họ ngưng quay phim - Hannibal giải thích - Do Diller mất tích, thì bộ phim coi như hỏng. Và công ty bảo hiểm phải thực hiện đúng hợp đồng. Các cậu hiểu không?

- Hừm! Hiểu rồi - Peter nói nhưng có vẻ không chắc chắn là hiểu lắm - Nếu vậy, rất có thể Mark Morningbaum đã dàn dựng vụ bắt cóc giả để lãnh tiền bảo hiểm không?

Hannibal lắc đầu.

- Không - Hannibal nói - Có một cái gì đó không khớp. Khi lãnh tiền bảo hiểm, thì đúng là Mark Morningbaum thu hồi về được hai chục triệu đô-la, nhưng không ra được bộ phim. Mà bộ phim Nghệt Thở đầu tiên đã thu về đến hai trăm triệu đô-la lận! Mà không có lý do gì bộ phim Nghệt Thở II kém thành công hơn. Hai chục triệu đô-la chỉ là đồng tiền lẻ so với lợi nhuận khả dĩ của một bộ phim như thế này.

- Tiền lẻ hay không, thì ta vẫn chưa biết được Diller ở đâu - Morgan nhân xét.

Ba Thám Tử Trẻ nhìn nhau.

- Hay ta thử hỏi Mark Morningbaum? - Hannibal gợi ý.

Bob nhún vai.

- Vô ích, ông ta sẽ không nói gì đâu.

- Nếu vậy, thì để chính Diller làm việc này - Hannibal thông báo.

Ngoài tài lãnh đạo, thám tử trưởng còn có tài bắt chước giọng nói. Hannibal đổi ngữ điệu và đột nhiên tiếng của Diller Rourke vang lên.

- Anh Mark ơi, Diller gọi đây, anh đến nhanh nhé! Tôi bị rắc rối rồi!

- Cũng khá - Peter nói - nhưng chưa đủ. Mình nghĩ Mark Morningbaum sẽ không bị mắc lừa đâu. Điều duy nhất có thể khiến ông ấy nhúc nhích là giọng của Diller Rourke thật.

- Giọng của Diller - Hannibal đắm chiêu lập lại - Nghĩ lại, có lẽ chuyện này làm được.

Sáng kiến của Hannibal thật tài, và thám tử trưởng nhấn mạnh điều này khi trình bày cho mọi người nghe.

- Các cậu có nhớ vụ băng từ làm giả bằng cách ghép rất hay mà ta đã giải được cách đây không lâu không?

Bob và Peter gật đầu.

- Vậy thì bây giờ chính ta sẽ chơi trò này - Hannibal nói tiếp - Khi quay phim, âm thanh được thu riêng vào băng âm thanh. Sau đó mới được ráp cho khớp với cuốn phim trên phim 35 ly.

Hannibal dừng một chút để cho ra vẻ.

- Vậy - thám tử trưởng nói tiếp - ta chỉ cần lấy băng ghi âm thanh rush, thì ta sẽ thực hiện được một đoạn âm ghép và cho Diller nói những gì ta thích. Sau đó ta sẽ để lại lời nhấn trên máy trả lời tự động của Mark Morningbaum!

Peter thừa nhận rằng sáng kiến hết xẩy. Bob nóng lòng muốn làm ngay, còn Hannibal nở mũi khoái chí với đầu óc sáng tạo của chính mình. Nhưng Peter nhanh chóng kéo Hannibal trở về với thực tế đáng buồn.

- Có một điểm không được, Hannibal à. Các băng thu âm cũng như băng rush đều cắt trong két sắt và khoá rất kỹ. Như vậy ta sẽ phải bẻ khoá. Đục két sắt. Thôi, đừng nghĩ đến chuyện đó nữa. Thấy thua trước rồi.

Mặt Hannibal xị xuống.

- Nhưng cậu đừng lo - Peter nói thêm - Bọn mình không cần băng rush! Sao không dùng những đoạn phim của Diller mà bọn mình đã xem hồi tuần rồi? Nhớ không? Băng ghi âm vẫn còn ở bộ tham mưu. Chỉ cần sao lại cuộn băng, rồi bọn mình sẽ tha hồ ráp ghép tùy thích.

Hannibal ban cho Peter một nụ cười khâm phục hiếm hoi rồi leo lên xe tải nhẹ.

Đền ở bộ tham mưu của Ba Thám Tử Trẻ sáng suốt đêm. Hannibal và Peter xem qua các bộ phim của Diller Rourke trong khi Bob đưa Morgan về nhà. Khi Bob quay lại, Hannibal đã thu được nhiều đoạn hội thoại.

- Diller đóng phim phiêu lưu rất tài, nhưng không tìm thấy gì thích hợp cả. Nên bọn mình chuyển sang một phim hài.

Bob nhăn mặt.

- Ôi! Không biết thế nào đây!

- Phim có tựa là Đuôi ươi vào trường học - Peter giải thích - Diller nhập vai một nhà bác học làm việc trong một phòng thí nghiệm về loài khỉ Châu Phi. Để làm thí nghiệm, nhà bác học này thể hiện trưởng trường bằng một con đuôi ươi vậy mà không ai hay cả.

Hannibal chuyển sang phần hai: cắt đoạn hội thoại.

Câu "Tôi cần suy nghĩ một hồi" và "Cám ơn anh đã giúp đỡ" trở thành "Tôi cần anh giúp đỡ".

Đến bảy giờ sáng cuộn băng đã hoàn tất. Khi đó Peter quay số điện thoại của Mark Morningbaum tại văn phòng.

“Xin chào! Đây là số của Mark Morningbaum. Quý vị cứ để lại lời nhắn, tôi sẽ gọi lại.”

Khi nghe tiếng bíp, Hannibal bật máy ghi âm rồi kê ống nghe điện thoại sát vào máy. Giọng Diller Rourke vang lên thật rõ ràng.

“Tôi cần anh giúp đỡ. Đến nhanh nhé!”

Rồi Hannibal gác điện thoại xuống ngay.

- Bây giờ ta đến trường quay nhé? Và cầu sao Mark Morningbaum không kiểm tra máy trả lời tự động từ nhà! Nếu mọi chuyện ổn, Mark Morningbaum sẽ đến văn phòng đúng giờ, sẽ nghe lời nhắn, tất nhiên là sẽ gọi Diller ngay, nhưng mình dám cá là sau cú gọi của Peter, Diller dè dặt hơn rồi và sẽ không trả lời điện thoại. Quá mạo hiểm. Nếu kế hoạch diễn ra đúng dự kiến, thì Mark Morningbaum sẽ đi đến chỗ ẩn của Diller Rourke - và ta sẽ đi theo!

14. Chương 14: Bị Mất...và Tìm Thấy Lại

Đã gần mười hai giờ trưa khi chiếc Porsche đen bóng láng của Mark Morningbaum chạy ra khỏi bãi đậu xe. Nhà sản xuất phim có vẻ rất vội. Ông phóng nhanh ngang qua chốt bảo vệ rồi không giảm tốc, không bật đèn quẹo, lái xe ra khỏi đường làm bánh xe kêu rít lên như để báo cho những xe chạy tới rằng chiếc Porsche đen quẹo trái và các xe phải nhường đường.

Peter bấu chặt tay lái hơn. Cậu đậu xe bên kia đường và nhìn theo chiếc xe của Mark Morningbaum đang xa dần trong đám bụi.

- Đường như ông ấy nhận được lời nhắn rồi - Peter nhận thấy.

- Và đã mắc lừa! - Hannibal nhe răng cười nói.

Peter nổ máy chạy theo chiếc Porsche ở khoảng cách vừa phải, hòa mình vào dòng xe chạy để không bị phát hiện. Mark Morningbaum đang đi về hướng bắc. Chẳng bao lâu Los Angeles biến mất. Xe chạy qua những cánh đồng rộng và bằng phẳng. Rồi chiếc Porsche rẽ vào một con đường phụ đâm lên núi bên bờ biển. Những cánh đồng nhường chỗ cho rừng thưa. Chẳng bao lâu, thông và tùng uy nghi xuất hiện. Đường tiếp tục đi lên, càng lúc càng dốc, càng lúc càng hẹp. Cuối cùng chiếc Porsche rẽ vào một con đường đất nện. Peter dừng xe, tắt máy. Đã rời Los Angeles được ba tiếng rồi.

Ba Thám Tử Trẻ chờ năm phút rồi mới xuống xe, và đi thám thính hiện trường. Đường đất dẫn đến một ngôi nhà bằng gỗ tròn. Một vệt khói đen bay ra từ ống khói...

Hannibal, Peter và Bob nhìn nhau. Diller có trong đó không? Nếu có, thì Diller đã kịp nói với Mark Morningbaum rằng anh không hề để lại lời nhắn trên máy trả lời tự động của ông?

- Đám lửa củi kia hấp dẫn quá - Peter vừa nói vừa xoa tay thật mạnh.

Khí trời trên núi rất mát và Ba Thám Tử Trẻ chỉ mặc áo thun mỏng.

- Bọn mình có đi vòng qua ngôi nhà gỗ? - Bob hỏi - Hay ta tấn công bằng cửa sau?

- Nên gây bất ngờ từ cửa trước hơn - Hannibal đáp rồi kiên quyết bước đến cửa.

Peter đếm từ từ đến ba. Rồi Hannibal và Bob đồng thanh xông cửa vào. Ba Thám Tử Trẻ lao vào bên trong ngôi nhà gỗ. Rốt cuộc cũng gặp được Diller?

Nhưng Diller không có đó.

Ba Thám Tử Trẻ đứng ngay giữ một phòng khách rộng lớn trang bị thô sơ. Một cái bàn, vài cái ghế, một băng ghế, một kệ sách nhỏ, tất cả được làm bằng cùng thứ gỗ giống như ngôi nhà.

Ngay giữa phòng, Mark Morningbaum đang chạy tại chỗ trên chiếc thảm cuộn. Nhà sản xuất phim đã lấy lại được khí thế, không còn vẻ mặt mệt mỏi, ánh mắt bơ phờ, nước da xám xịt. Ông có vẻ rất mừng khi thấy Ba Thám Tử Trẻ đột nhập vào nhà ông sau khi phá cửa.

- Nào nào, các cậu ơi, có chuyện gì vậy?

Giọng nói thân thiện, gần như giống một người cha nói chuyện với con. Mark Morningbaum bấm nút đồng hồ, ngừng chạy để dùng khăn lông quấn quanh cổ lau trán.

Không thèm nghe ông, Ba Thám Tử Trẻ tản đi tìm Diller.

Nhưng dù có đi vòng phòng khách ba lần, cũng đành phải chấp nhận sự thật: anh chàng diễn viên không có đó.

- Vinh dự gì mà các cậu đến thăm tôi? - Mark hỏi và trông không ngạc nhiên lắm - Các cậu đi theo tôi đến đây phải không?

- Dạ đâu có - Peter trả lời vô tư - Tụi cháu đi dạo trong rừng.

- Tụi cháu tìm rắn - Bob nói thêm và nhìn Mark Morningbaum bằng ánh mắt lạnh lùng.

Nhà sản xuất phim vẫn bình tĩnh.

- Các cậu có muốn ăn bánh chiên không? - Mark Morningbaum hỏi càng lúc càng vui tính hơn.

- Bánh chiên! - Peter quay sang Hannibal hỏi - Như vậy nghĩa là sao?

Hannibal nhún vai, không biết nghĩ sao. Còn Mark Morningbaum thì tươi rói. Chưa bao giờ trông ông hăng hái, thân thiện như thế.

- Bánh chiên hả? - ông nói tiếp -Ồ! Không phải cho tôi đâu. Dầu mỡ nhiều quá. Không tốt cho chế độ ăn kiêng của tôi. Nhưng tôi có linh cảm rằng có thể tôi sẽ có khách hôm nay. Nên tôi ghé quán ăn ở trường quay mua vài thứ đồ ăn. Rồi các cậu lại đến. Trùng hợp quá nhỉ?

- Ngôi nhà gỗ này của ai vậy? - Hannibal hỏi.

Đồng hồ Mark Morningbaum lại reng lên như mọi khi, rồi nhà sản xuất phim tiến hành chạy tại chỗ.

- Tất nhiên là của tôi - ông trả lời - Tôi đến nạp năng lượng lại tại đây.

- Chú chỉ có một mình ở đây thôi à? - Hannibal hỏi tiếp.

- Dĩ nhiên là không - Mark trả lời.

Peter nín thở rồi đa nghi nhìn xung quanh.

- Ta không bao giờ ở một mình với thiên nhiên - nhà sản xuất phim nói tiếp - Không khí.

Cây cối. Thú vật hoang dã. Tất cả đều là bạn của tôi. Tôi chịu đựng được chúng suốt ba mươi sáu tiếng - nhưng không hơn. Sau đó tôi chạy nhanh trở về thành phố.

Mark Morningbaum dừng lại, bước xuống thảm cuộn, lại dùng khăn lau mặt.

- Này, trông các cậu kỳ kỳ làm sao ấy - ông nhận xét với một nụ cười tươi rói - Có chuyện gì buồn bực à?

- Thưa chú Mark Morningbaum - Hannibal bắt đầu nói - hôm nay chú đã nhận được tin nhắn trên máy trả lời tự động. Tin nhắn rằng Diller cầu cứu chú. Chính vì vậy mà chú đến đây. Bởi vì chú biết rằng Diller trốn ở trong ngôi nhà gỗ này.

- Diller. Ở đây à? Trong ngôi nhà gỗ này à? - Mark phá lên cười - Đúng là một tin giật gân. Hãy nhìn xung quanh đi. Bộ trông nhà này có người ở sao? Tôi nghĩ chưa có ai đến từ mấy tháng nay rồi. Các cậu nhìn đi.

Mark Morningbaum nói đúng. Nền đất và bàn ghế phủ một lớp bụi dày. Hannibal gãi đầu.

- Chú đừng hòng lừa tụi cháu - Peter xen vào - Ở nhà ba cháu có nửa chục bình xịt bụi. Cháu rảnh hiệu quả đặc biệt lắm!

Mark lắc đầu.

- Rõ ràng các cậu giàu trí tưởng tượng quá. Nhưng các cậu lầm rồi. Tôi không hề nhận được tin nhắn nào hôm nay. Các cậu cứ kiểm tra máy trả lời tự động của tôi mà xem! Không có tin nhắn... Tại sao tôi đến đây hôm nay à? Thì để ăn mừng!

- Mừng gì ạ? - Peter hỏi.

- Dĩ nhiên là mừng chuyện Diller được thả!

Ba Thám Tử Trẻ tròn mắt.

- Các cậu có vẻ ngạc nhiên - nhà sản xuất phim nói tiếp - Bộ các cậu không nghe tin sao? Tiền chuộc đã nộp xong và bọn bắt cóc đã thả Diller ra. Mọi chuyện đã xảy ra y như tôi dự kiến.

Sau khi hết sững sốt, Hannibal là người đầu tiên hoàng hôn.

- Diller được thả ra lúc nào ạ? - Hannibal hỏi.

- Mới cách đây vài tiếng. Trước khi tôi rời thành phố - Mark Morningbaum trả lời.

Ông đi đến quầy bar, mở nắp một hộp đầy bánh chiên và lấy ra vài ly.

- Các cậu uống tí sữa nhé! Các cậu lớn khôn thêm nhiều lắm - ông nói thêm.

Rõ ràng ông đang rất vui vẻ.

- Như vậy có nghĩa là bây giờ chú sẽ quay xong được Nghệt Thở II phải không? - Hannibal hỏi.

Mark cười lúng túng. Rõ ràng thám tử trưởng đã chạm phải một điểm yếu.

- Rất tiếc là không! - cuối cùng ông trả lời - Tôi buộc phải bỏ vụ quay phim - Chúng tôi đã bị mất quá nhiều thời gian, các cậu hiểu không? Bây giờ đã quá trễ rồi. Diller đã bị sốc rất nặng trong vụ này, còn những diễn viên khác thì có hợp đồng chỗ khác rồi. Mà chưa nói là bộ phim bắt đầu rất tồi. Thảm họa. Jon Travis không đủ tầm cỡ.

- Cháu hiểu rồi - Hannibal nói chậm rãi.

Một ánh sáng nhỏ vừa mới loé lên trong đầu thám tử trưởng. Đúng rồi! Sao Hannibal không nghĩ ra sớm hơn?

- Chú không muốn hoàn tất bộ phim! - Hannibal nói tiếp - Đó mới là sự thật. Chú đã nhận thấy là mình đang đi thẳng đến thất bại, nên chú đã quyết định bỏ cuộc. Và thu hồi hai mươi triệu đô-la.

- Thu hồi hai mươi triệu đô-la? - Mark rót đầy sữa vào mấy cái ly - Bằng cách nào chứ! Nghệt Thở II đã tốn của tôi quá nhiều tiền rồi.

- Chú Mark Morningbaum à - Hannibal nói thật chậm - chú thừa biết rằng công ty bảo hiểm sẽ hoàn lại cho chú số tiền này.

Cái ly mà Mark đang cầm trong tay rơi xuống đất, vỡ ra thành hàng ngàn mảnh.

- Cậu có vẻ rất rành về ngành điện ảnh - nhà sản xuất phim nhận xét - Cậu nói đúng. Bảo hiểm sẽ đền bù những khoản lỗ của tôi về bộ phim. Đúng! Đó là chuyện của bảo hiểm mà. Có gì sai đâu.

- Trừ phi người ta dàn dựng một vụ bắt cóc giả để lấy tiền bảo hiểm - Hannibal nói - Trường hợp này thì gọi là lừa đảo.

Mark nhìn Ba Thám Tử trẻ bằng ánh mắt lạnh lùng. Bây giờ ông không cười nữa.

- Nói là một chuyện - nhà sản xuất phim đáp - Nhưng còn phải chứng minh... Tôi nghĩ đã đến lúc phải chấm dứt cuộc nói chuyện này. Các cậu đừng mất thời gian mà nán lại.

Chuyến về thật buồn bã. Peter bật máy sưởi nhưng vẫn run lập cập. Hannibal cứ nhìn đồng hồ suốt và lải nhải là muốn về kịp để xem bản tin tức 17 giờ.

Lúc 16 giờ 50, khi còn rất xa Rocky, Hannibal phát hiện được một nhà hàng nhỏ bên đường. Nhà hư hỏng và bị tróc sơn, mái hiên mục nát nghiêng một cách đáng sợ, nhưng lại có một lợi điểm rất hay: phía sau nhà hàng có một ăng ten parabol to vươn lên trời.

- Ta hãy dừng lại đây - Hannibal ra lệnh.

Rồi Hannibal nhảy xuống xe trước khi xe dừng hẳn.

Phòng ăn trống không ngoại trừ đầu bếp đứng trước cửa, tay cầm đĩa trứng, tay kia cầm nĩa.

- Tội cháu xin phép xem bản tin được không ạ? - Hannibal hỏi.

Vừa tiếp tục cho trứng vào miệng; người đàn ông gạt đầu chỉ đài truyền hình. Hannibal vội bật lên. 17 giờ đúng, bản tin buổi chiều bắt đầu.

“Sáng nay, cảnh sát đã tìm ra nam diễn viên điện ảnh nổi tiếng Diller Rourke đi lang thang ngoài đường phố trong tình trạng ngơ ngác. Anh diễn viên tuyên bố là anh vừa mới được bọn bắt cóc thả ra sau khi bị giam mười một ngày. Diller Rourke đã kể lại nỗi khổ của mình trong cuộc họp báo sáng nay, tại chính đồn cảnh sát. Phóng viên đài truyền hình đã tham dự....”

Đoạn phim được quay lại và ba thám tử nhìn thấy Diller Rourke xuất hiện sau một hàng micro đặt trên một cái bàn dài. Anh diễn viên có vẻ mệt mỏi. Đôi mắt xanh lờng danh được che sau cặp kính đen. Diller đã nổi tiếng vì thiếu kiên nhẫn và thiếu lịch sự đối với giới nhà báo, nhưng hôm nay càng hung hăng hơn nữa.

- Anh có mô tả được bọn bắt cóc với cảnh sát không? - một phóng viên hỏi.

- Chứ còn gì nữa. Bọn bắt cóc hả? Bọn chúng xấu xa y như anh vậy đó! - Diller trả lời dửng dưng... Không, anh bạn à - Diller nói tiếp - Tôi không hề mô tả gì với cảnh sát cả. Vì tôi không nhìn thấy gì. Ban ngày tôi bị bịt mắt. Ban đêm, thì phòng tôi bị giam chìm hẳn trong bóng tối.

- Anh Diller, quan hệ của anh với Victoria Jansen đang đến giai đoạn nào? Anh có định nói lại quan hệ với cô ấy sau chuyện này không?

- Có thể các anh sẽ rất ngạc nhiên - Diller trả lời với vẻ bức tức - nhưng khi ta bị trói chân trói tay suốt mười một ngày liền, thì vấn đề có quan hệ với ai không còn quan trọng nữa.

- Có bao nhiêu kẻ trong số bọn bắt cóc?

- Tôi nói rồi: tôi không biết, tôi bị bịt mắt.

Hannibal lắc đầu.

- Có một cách rất dễ để biết cho dù có bị bịt mắt - thám tử trưởng nhận xét - Chỉ cần đếm có bao nhiêu giọng nói. Diller đang nói láo. Anh chàng vận dụng kỹ năng đóng kịch để lừa đám nhà báo.

Trên màn hình, cuộc họp báo tiếp diễn.

- Bọn bắt cóc có đối xử tệ với anh không? - Một phóng viên hỏi.

- Anh thử đoán xem? Y như đi nghỉ mát! - Diller mỉa mai rồi cười khẩy khinh bỉ - Thật không tưởng tượng nổi đám nhà báo các anh. Toàn là lũ điều hâu! Các anh chỉ cần tin giật gân. Các anh chỉ quan tâm đến những chi tiết máu me! Được thôi. Bọn chúng trói tôi, đánh tôi, tôi hét muốn sút quai hàm... Tôi hy vọng bọn bắt cóc sẽ bị mắc nghẹn với tờ bạc tiền chuộc. Còn lũ điều hâu các anh, thì tôi cầu các anh mắc nghẹn với những câu hỏi của các anh.

Diller cứ tiếp tục theo giọng điệu như thế suốt một hồi, rồi đứng dậy, gạt đồng micro ra, rời khỏi phòng họp.

Anh chàng diễn viên đã rất thành công. Cảnh sát và báo chí đều tin câu chuyện của anh. Mọi người tin chắc như đinh đóng cột câu chuyện bắt cóc anh. Mọi người - ngoại trừ Ba Thám Tử Trẻ đang ngồi trong một nhà hàng nhỏ trống trải ở trên đường Los Angeles. Ba bạn này biết rằng Diller Rourke và Mark Morningbaum nói láo. Nhưng làm sao chứng minh được?

Khi hết bản tin, ba bạn đi tiếp về Rocky. Peter im lặng suốt một hồi lâu suy nghĩ rồi phẫn nộ.

- Bọn mình đã làm hỏng tất cả!

Peter bực mình đập vào tay lái, khiến tiếng còi xe vang lên.

- Bọn chúng sẽ thoát, chắc chắn như vậy! - Peter thất vọng nói tiếp - Sao mình tệ quá nhỉ? Mình đã làm to!

Hannibal suy nghĩ một hồi rồi trả lời :

- Ta cũng đâu đến nỗi tệ lắm đâu. Chỉ có điều bọn chúng khôn hơn ta. Có lẽ Mark và Diller có tín hiệu để nói chuyện với nhau bằng điện thoại. Dù gì, bọn chúng không mắc cái bẫy lời nhắn mà ta để lại trên máy trả lời tự động. Lời nhắn rất hay, kế hoạch xuất sắc. Tuy nhiên, bọn chúng khôn hơn ta - vậy thôi.

- Cậu cứ nói thế nào cũng được - Bob đáp - nhưng bọn mình vẫn thất bại thảm hại.

Đến Rocky, Peter đưa Bob và Hannibal về nhà, rồi đi đến khu nhà Kelly. Peter suy nghĩ về vụ án này và luôn xào tới xào lui chỉ một câu hỏi trong đầu. Kết cuộc có khác hơn không, nếu Peter báo cho Hannibal ngay từ đầu?

Làm sao biết được?

Peter nhảy xuống xe, bỏ đèn pha sáng, băng qua đường. gõ cửa nhà Kelly. Đèn cổng sáng lên, cửa mở ra. Kelly xuất hiện ở khung cửa, phía sau tấm lưới chắn muỗi.

- Chào - Peter nói.

- Chào anh người lạ - Kelly trả lời - Ta có quen nhau không nhỉ? Hay anh đi lạc ? Xin báo anh rằng đây là nhà của tôi - chỗ tôi ở. Chứ không phải là hăng thám tử, mà cũng không phải xưởng cơ khí nơi anh ở ngày và đêm.

Peter kéo cửa lưới.

- Kelly! Em bước ra đây đi! Anh xin em mà. Anh và em cần nói chuyện với nhau.

- Thì anh cứ nói, em nghe đây - Kelly trề môi đáp.

Nhưng Kelly bước ra cổng, tiến đến gần Peter.

- Kelly ơi! Ta làm hoà đi nhé? - Peter nói - Anh xin lỗi vì tất cả những gì đã xảy ra. Được chưa?

Peter đột nhiên cảm thấy rất buồn và nở một nụ cười cay đắng.

- Nhiều khi anh cố gắng hết sức, nhưng cái gì cũng thất bại cả!

Kelly lo lắng nhìn Peter.

- Anh Peter, có chuyện gì vậy? Em chưa bao giờ thấy anh như thế này. Trông anh không khoẻ tí nào.

Peter lục trong túi quần jean, lấy ra viên đá mà Marble Ackbourn-Smith đã cho. Peter đặt vào tay Kelly.

- Cái gì vậy? - Kelly hỏi.

- Một vật mà anh không muốn nhìn thấy nữa - Peter trả lời ngắn gọn.

- Tại sao vậy?

- Bởi vì nó làm anh nhớ đến một vụ mà anh muốn tự mình giải quyết. Và kết quả là anh đã làm hỏng tất cả.

15. Chương 15: Quỷ Hút Máu Tái Xuất Giang Hồ

Chiều hôm sau, Peter vẫn buồn chán như vậy. Càng nghĩ đến vụ Diller Rourke, Peter càng cảm thấy khổ sở. Còn Hannibal thì cũng không khá hơn bao nhiêu. Hiện thám tử trưởng đang cố dìm nỗi buồn bằng cái kem sôcôla.

Peter nhìn cái muống đi qua đi lại giữa ly kem và miệng Hannibal.

- Hannibal ơi, ly thứ nhì rồi đó - Peter nhận xét.

Hannibal ngược mắt lên, bình thản nhìn Peter qua núi kem sôcôla có bông trên đỉnh. Nhưng cái muống cứ đi qua đi lại.

Chuông cửa đột nhiên kêu lên và Bob xuất hiện.

Bob kéo ghế ngồi, trông khá kích động.

- Các cậu biết gì không? Các cậu không tài nào đoán ra đâu. Sáng nay, Sax Sendler, sếp mình, bị một cú điện thoại dựng dậy từ rạng sáng. Biết ai gọi không?

Hannibal nhún vai.

- Tạm thời mình không giỏi việc đoán câu đố lắm.

- Các cậu ngồi vững vàng chưa? - Bob nói tiếp - Chính Jon Travis gọi! Tối mai, Jon Travis tổ chức một bữa tiệc lớn tại gia để mừng Diller Rourke trở về. Và ông ấy cần băng nhạc. Ông ấy yêu cầu nhóm của Morgan!

- Tuyệt - Peter nói với giọng chán nản - Mừng cho Morgan.

- Nào, nào các cậu ơi - Bob thốt lên bắt chước giọng Mark Morningbaum tại ngôi nhà gỗ - Mình đang cố nói với các cậu rằng có thể bọn mình có cơ hội đây. Cơ hội bằng vàng để bắt chẹt Diller!

- Bộ ta cũng được mời dự tiệc à? - Hannibal mỉa mai hỏi thăm.

- Chuyện nhỏ! - Bob đáp - Chẳng lẽ một chuyện nhỏ như thế này sẽ cản trở bọn mình sao, đúng không?

Bob kéo ghế lại gần hơn, cúi sang hai bạn.

- Kế hoạch của mình như thế này. Bọn mình sẽ mặc áo sơ mi trắng, quần đen, nơ bướm cùng màu, bọn mình đeo kính đen và cầu mong sao cho trang phục của đám hầu bàn mà Jon Travis thuê giống y như bọn mình. Rồi bọn mình đột nhập vào hiện trường, trà trộn vào đám khách - và ra tay!

Peter phá lên cười, còn Hannibal thì ngưng ăn kem để nở một nụ cười thoáng chốc.

Ngày hôm sau, lúc 21 giờ, bữa tiệc đang tưng bừng, thì Ba Thám Tử Trẻ đến nhà Jon Travis, tại ngôi biệt thự sang trọng ở Bel Air. Ba bạn vào bằng cửa sau, trước tiên bước thẳng xuống bếp, lấy mỗi bạn một mâm chất đầy các loại bánh mì. Không ai để ý bộ ba trong đám phục vụ mặc sơ mi trắng quần đen đi lại giữa khách để mời nước và khai vị.

- Bây giờ bọn mình trà trộn vào đám đông tìm Diller - Peter nói.

Nhà của Jon Travis như cảnh quay phim kinh dị thời trung cổ. Bàn ghế tủ bằng gỗ màu tối, được chạm trổ nhiều, và đều phủ vải nhung đỏ. Khắp phòng đều có cây cắm đèn cây bằng sắt, ngọn lửa nền nhấp nháy. Ngay giữa phòng khách có một cái hòm phủ vải liệm. Trên vải liệm, có đề dòng chữ vẽ bằng máu: CHÚC MỪNG DILLER ROURKE ĐÃ TRỞ VỀ VỚI TA!

Ngôi nhà đầy ắp các nhân vật nổi tiếng của Hollywood, diễn viên, nhà sản xuất phim, nhà viết kịch bản, nhà đạo diễn. Tất cả những người này đang ngón ngiên bánh và nhún nhảy theo nhịp. Nhạc ồn điếc tai.

- Ủa, Mark Morningbaum kìa - Bob hét vào tai Hannibal - Nếu ông ấy thấy bọn mình, thì cứ làm ngơ rồi đi hướng khác.

- Vẫn không thấy Diller đâu - Hannibal nói rồi tránh một người phục vụ.

Đột nhiên một bàn tay ập xuống mâm của Peter, chụp lấy một mẩu bánh mì cá hồi. Một hồi sau, cũng bàn tay đó chụp lấy cặp kính đen của Peter.

- Cái này nghĩa là sao? - Jon Travis hỏi.

- Ồ! Chú Travis... Dạ... - Peter nói.

Nhưng rồi Peter im đi, do kiệt sức vì cố gắng. Dù cố nặn óc, Peter cũng không biết phải kết thúc câu như thế nào.

- Nghề thám tử không đủ sống - Bob cứu bồ và giải thích thay cho bạn - Nên tụi cháu chuyển sang ngành dịch vụ.

- Nếu muốn tôi có lời khuyên - Jon Travis nói - thì tôi sẽ khuyên các cậu tránh xa nghề điện ảnh.

Trừ phi các cậu muốn bị người ta xắt trái tim thành khoanh mỏng bằng dao mổ.

Ba Thám Tử Trẻ chưng hửng nhìn nhà đạo diễn.

- Chú muốn nói sao ạ? - Hannibal hỏi.

- Ồ! Đơn giản thôi! Tôi tổ chức tiệc chiêu đãi Diller Rourke, với hy vọng anh ta sẽ trở lại quay phim và hoàn tất Nghệt Thở II. Các cậu có biết Diller trả lời sao không? Bye-bye! Shalom. Au revoir. Hasta Luego! Xin dịch lại: anh ta bỏ tôi. Thằng vô lại.

Hannibal mạo hiểm ngắt dòng chữ.

- Thì tụi cháu cũng muốn nói chuyện với Diller. Chú có biết anh ấy ở đâu không? - Thám tử trưởng hỏi.

- Diller hả? Nếu tôi không kìm mình, thì nó đã nằm dưới đáy hồ bơi rồi - Jon Travis giận dữ nói - Cứ đi về hướng phòng tra tấn thử xem - Travis nói thêm và chỉ cầu thang xoắn ốc - Tôi có thấy nó đi hướng đó cùng với Victoria Jansen.

Cầu thang xoắn ốc dẫn xuống một căn phòng tối tăm nơi nhà đạo diễn tập trung bộ sưu tập các dụng cụ tra tấn thời trung cổ.

Khắp nơi toàn là dây xích, lao, bánh xe, kềm và những thứ bằng sắt khác xưa kia dùng để tra tấn. Diller và Victoria ngồi cạnh nhau đang nói chuyện:

- Ồ! Anh Diller ơi, Ba Thám Tử Trẻ tìm anh đang đến kìa - Victoria nói và nở một nụ cười chào ba thám tử.

Biểu hiện trên mặt anh diễn viên không được nồng nhiệt bằng.

- Chào - Diller làm bầm.

- Anh vừa mới trải qua một thử thách kinh khủng - Bob nói.

- Phải - Diller bình tĩnh trả lời - Để đối phó, tôi đã phải vận dụng triệt để tiềm năng nội tâm của mình... Có phải các cậu đã đến quấy rối Marble tại gia không?

- Bọn em hả? Quấy rối chú Marble hả? - Peter kêu - Làm gì đó chuyện đó! Em là người hâm mộ tiết mục đô vật tự do của chú ấy mà, tiết mục chiếu trên truyền hình chiều chủ nhật ấy.

Hannibal cho rằng đã đúng lúc can thiệp.

- Tụi em muốn hỏi anh vài câu - Hannibal bắt đầu nói - Thật vậy, bọn tội phạm đã bắt cóc anh vẫn cao chạy xa bay, và tụi em muốn ra sức để vạch mặt bọn chúng.

Hannibal bước đến gần Diller và nói tiếp:

- Trong cuộc họp báo, anh có nói rằng anh không biết có bao nhiêu tên trong đám bọn bắt cóc. Anh không đoán được theo số giọng nói à?

Diller lắc đầu.

- Bọn chúng đổi giọng liên tục - Diller khẳng định - Chắc để lừa tôi.

Anh diễn viên có vẻ hoàn toàn bình tĩnh.

- Anh có thể bắt chước một trong những giọng đó thử được không? - Hannibal gợi ý.

- Đây thằng mập, nếu mày kiếm chuyện... - Diller bực mình đứng phốc dậy.

Nhưng Victoria đặt tay lên vai Diller.

- Anh Diller kìa, các em muốn giúp anh mà.

- Bắt chước giọng nói là chuyện rất dễ, nhất là khi mình là diễn viên - Hannibal nói tiếp và nhấn mạnh từ cuối - Chẳng hạn, anh cứ thử nói: “A-lô? Anh Mark hả? Có phải anh không?”. Lúc đầu, thì anh bắt chước giọng của một tên bắt cóc, rồi sau đó bằng giọng tự nhiên của anh. Như vậy sẽ giúp bọn em rất nhiều.

- Anh làm thử đi - Victoria xen vào - Nào, cố gắng lên. Phải giúp các em nhỏ này chứ!

Diller đọc câu nói mà Hannibal yêu cầu. Lúc đầu bằng một giọng cao the thé kỳ lạ, rồi bằng giọng bình thường. Peter không nén được một cái rùng mình. Không còn gì nghi ngờ, đúng là giọng mà Peter đã nghe qua điện thoại tại văn phòng Mark Morningbaum. Peter gật đầu với Hannibal.

- Bọn em có xem tấm hình mà bọn bắt cóc gửi - thám tử trưởng nói tiếp Anh bị trói tay. Bọn chúng có trói anh suốt như vậy không?

Diller mặc áo sơ mi tay ngắn màu xanh ngọc. Diller nhìn xuống cổ tay mình. Không có dấu vết bầm hay trầy xước. Rồi Diller ngẩng đầu lên nhìn Hannibal chăm chú.

- Không, không phải lúc nào tôi cũng bị trói. Tôi bị nhốt trong một phòng tối thui.

Anh diễn viên thông minh đã né được cái bẫy.

- Còn các mảnh vỡ thủy tinh? - Peter hỏi - Chúng xuất xứ từ đâu ra vậy?

- Mảnh thủy tinh nào?

- Trong nhà của anh ở Malibu. Lúc bọn em đến đó, hôm anh mất tích, phòng khách nhà rải đầy mảnh thủy tinh dưới đất.

Peter vừa nói xong, thì đột nhiên đèn tắt hết. Rồi lại sáng lên lại. Rồi lại tắt nữa.

- Mời tất cả vào phòng chiếu! - Jon Travis thông báo bằng loa - Tôi có chuẩn bị một điều bất ngờ cho mọi người đây!

- Đi đi - Diller quay sang Victoria thở dài - Máy người này làm cho anh căng thẳng.

- Nhưng còn các mảnh thủy tinh? - Peter vặn hỏi.

- Mảnh thủy tinh nào? - Diller hỏi lại.

Trông anh có vẻ rất bức mình.

- Để nói cho cậu biết chuyện gì đã xảy ra - Diller bước ra cửa và nói tiếp - Bọn chúng đột nhập đến, chụp bao vải lên đầu tôi. Sau đó, cho dù bọn chúng có rải thủy tinh vỡ đầy phòng khách tôi hay sơn tường nhà tôi thành màu tím, thì tôi cũng không thấy gì. Và hôm nay tôi cũng chưa biết gì hơn, bởi vì tôi chưa quay lại Malibu từ khi được thả.

Diller ra khỏi phòng tra tấn, cùng Victoria leo lên cầu thang xoắn ốc.

- Đường như ta đã thành công trong chuyện làm anh ấy bức mình - Hannibal nhận xét.

Peter xem xét các dụng cụ tra tấn xung quanh.

- Cũng phải thông cảm cho anh ấy. Ngồi giữa đồng đồ này, thì cảm thấy khó chịu là điều dễ hiểu.

- Mục đích không phải là làm cho anh Diller khó chịu hay bức mình - Bob nhận xét - mà làm thế nào cho anh ấy phạm một sai lầm. Điều phiền phức là anh ấy rất tự chủ. Sẽ rất khó bắt chẹt anh ấy.

Nhưng đã đến lúc vào phòng chiếu cùng mọi người.

Lúc Ba Thám Tử Trẻ bước vào, Jon Travis đang đứng trước màn hình chuẩn bị đọc bài diễn văn ngắn.

- Chúng ta có mặt hôm nay vì cùng một lý do duy nhất - Jon Trsvi bắt đầu nói - Ta đều muốn nói với anh bạn Diller thân mến ta vui mừng như thế nào khi thấy anh đã trở về với ta, bình an vô sự. Nước Mỹ sẽ không bao giờ biết khả năng xảy ra đại họa: xem một chút nữa, nước Mỹ bị mất đi ngôi sao điện ảnh Hollywood cạo râu xấu nhất thế giới!

Cả phòng phá lên cười.

- Tôi chỉ xin nhấn mạnh - nhà đạo diễn nói tiếp - rằng tôi đã thích thú được làm việc với anh như thế nào, Diller ạ. Hy vọng sẽ có cơ hội làm việc lại. Và lần sau, hy vọng ta sẽ quay xong bộ phim!

Có vài tiếng cười nữa, nhưng lần này hơi gượng gạo hơn.

- Còn điều bất ngờ? - Có người la lên.

- Điều bất ngờ - Jon Travis vừa nói vừa xoa tay - điều bất ngờ là một bí mật. Tất cả chúng ta đều có những bí mật nhỏ chôn vùi trong tận đáy lòng. Diller cũng như mọi người thôi.

Peter quan sát gương mặt anh diễn viên nhưng không thấy biểu hiện cảm xúc gì đặc biệt.

- Đây không phải là lần đầu tiên Diller và tôi cùng làm việc với nhau - Jon Travis nói tiếp - Thật vậy, bộ phim đầu tiên của Diller cũng là bộ phim đầu tiên của tôi.

- Quỷ hút máu trong tủ áo! Thôi! Đứng! - Diller kêu và che mặt bằng động tác buồn cười đầy kịch tính - Phim này thất bại đến nỗi hãng phim không chịu mang ra chiếu. Bảo đảm sẽ bị chê. Trong bộ phim đó, tôi đóng dở lắm!

- Tôi cũng vậy! - Jon Travis nói thêm - Xem bộ phim này, người ta sẽ không đoán nổi rằng tôi sẽ trở thành một nhà đạo diễn xuất sắc.

Jon Travis ngừng nói một hồi như thể đang chờ tràng pháo tay.

- Thưa quý khách, thưa các bạn, thưa các đồng nghiệp - Jon Travis nói tiếp - Diller không biết điều này, nhưng hoá ra tôi giữ bản độc nhất của bộ phim đầu tay, Quỷ hút máu trong tủ áo với Diller Rourke thủ vai chính. Và bây giờ, thưa quý vị, tôi sẽ hân hạnh được chiếu cho quý vị xem tác phẩm chưa được biết đến này của nghệ thuật thứ bảy.

Cả phòng vỗ tay thật to.

- Tắt đèn! Quay phim! - Jon Travis thông báo.

Đèn tắt đi, một điệu nhạc nổi da gà vang lên, rồi những hình ảnh đầu tiên của Quỷ hút máu trong tủ áo xuất hiện trên màn ảnh.

Đó là một bộ phim dở tệ. Cảnh xấu xí, nhân vật không ra gì, hầu như không có chỉ đạo. Cốt truyện cũ rích: băng rung động của nhạc disco, các học sinh một trường nội trú tình cờ làm vỡ một tấm đang tăng hầm, nơi bọn quỷ hút máu đang trốn; rồi bọn chúng tấn công đám thanh thiếu niên...

Diller là một trong những học sinh đầu tiên bị cắn nên khi xuất hiện trên màn ảnh lần thứ nhì, anh đã biến thành một con quỷ hút máu. Diller mặc áo choàng dài đen, nước da tái mét có ánh xanh dương hơi phát quang và được hóa trang mắt và má hõm vào thật sâu.

Peter giật mình và véo hai bạn.

- Thấy không? - Peter nói khẽ vào tai Hannibal - Cậu có nhớ gì không?

Mặt Hannibal sáng lên bằng một nụ cười rộng.

- Nhớ chứ. Nhớ rất rõ. Diller Rourke cũng mặc bộ đồ như thế hôm đêm Halloween - khi tàn phá bộ tham mưu của ta!

16. Chương 16: Những Tình Tiết Cuối Cùng

Có một hồi im lặng lâu dài. Ba Thám Tử Trẻ nín thở trong khi, trên màn ảnh, Diller Rourke, đã thành một con quỷ hút máu phát quang, đang chụp cổ các bạn học cũ để cho hả cơn khát máu tươi.

- Mình biết thế nào cũng có một sai lầm mà - Bob thì thầm - Cứ tiếp tục như thế đi, Diller ơi! Ta đang mong chờ chính điều này...

- Bây giờ bọn mình đã có bằng chứng về những gì Diller Rourke đang làm vào đêm Halloween - Peter nói
- Hẳn giả làm quỷ hút máu đột nhập vào bộ tham mưu của bọn mình. Kết luận: hẳn không thể nào cùng lúc bị nhốt ở chỗ bọn bắt cóc.

Hannibal tỏ ra đa nghi hơn.

- Ta đã quay được hẳn lúc nhập vào bộ tham mưu của ta - Hannibal thừa nhận - Ta có cuộn băng. Nhưng có một trở ngại: hiện, không có gì cho phép ta chứng minh rằng kẻ đó đúng là Diller.

Thám tử trưởng gãi đầu, suy nghĩ một hồi rồi nở một nụ cười.

- Tuy nhiên có một cách. Với điều kiện là phải làm nhanh, có thể ta sẽ lấy được lời khai của hẳn!

- Mình không biết kế hoạch của cậu như thế nào, nhưng mình đồng ý! - Peter tuyên bố.

- Như vậy rất hay - Hannibal đáp - bởi vì cậu thủ vai đầu tiên.

“Vai đầu tiên” của Peter là phải nhảy lên xe, lao về bộ tham mưu để lấy cuộn băng video và trở về nhà Jon Travis thật nhanh. Bởi vì mấu chốt trong kế hoạch, chính là mang cuộn băng về phòng chiếu trước khi bộ phim kết thúc.

Tim Peter đạp mạnh muốn vỡ khi chạy ra xe. Peter nổ máy nhanh, phóng chiếc Vega nhỏ trên đường Rocky. Thắt xe rung lên, bộ tăng tốc như muốn kẹt nửa chừng. Xui thật, Peter nghĩ bụng, chiếc xe này như muốn hư đúng lúc mình cần nó chạy như xe đua thể thức một. Nhưng khía cạnh hay của chuyện này là suốt một hồi Peter mãi lo nghĩ nên không còn nhớ đến thời gian đang bay vèo vèo...

Đến bộ tham mưu, Peter nhảy ra khỏi xe, nhào vào xe lán, vội vàng xem qua chồng băng video. 29 tháng mười. 30 tháng mười. 31 tháng mười. Được dán nhãn rất kỹ, cuộn băng đêm Halloween nằm đúng chỗ Hannibal cất. Peter ném lên trời, khéo léo chụp lại, và xem như vậy là dấu hiệu tốt. Peter nhảy lên xe, phóng nhanh về Bel Air.

Khách của Jon Travis vẫn đang xem - và mắc nghẹn vì cười - cuộc phiêu lưu của Quỷ hút máu trong tủ áo. Peter kín đáo lén vào buồng chiếu nằm phía sau. Cũng may là buồng không có ai. Peter nhét cuộn băng vào đầu máy. Sau đó Peter nhấn vài nút và máy chiếu phim dừng la5i.

Đầu máy video thay vào ngay và trên màn hình, mọi người nhìn thấy Diller đang rón rén bước về bộ tham mưu của Ba Thám Tử Tre3.

Peter chạy trở ra tìm Hannibal và Bob bên ngoài. Khi đi ngang qua, Peter nhận ra Marble Ackbourne-Smith ngồi không xa Diller lắm. Quanh đó, khán giả đang ôm bụng dán mắt vào màn hình.

- Ráp hình rất hay, anh Travis ơi! - Một diễn viên trẻ kêu - Nhưng đoạn phim này đâu ra vậy?

- Anh Jon ơi, bộ anh quên chính ống kính camera à? Hay lúc đó anh vừa nhắm mắt vừa quay? - Một vị khách khác kêu.

Đúng lúc đó Diller đá chân vào cửa.

- Ê, anh Diller ơi? Bộ người ta không dạy anh cách gõ cửa à? - Một cô gái trẻ la lên.

Cô này vừa mới phát âm ra cái từ thần tiên: “Diller!” Ba Thám Tử Trẻ hiểu rằng mình đã đạt được mục đích.

- Đâu phải tôi! - Diller phản đối.

Giọng anh diễn viên khá căng thẳng.

Đèn trong phòng chiếu sáng lên. Jon Travis giật tái mặt quay sang Diller:

- Anh quay đoạn phim này lúc nào? - Nhà đạo diễn hỏi.

Diller nắm chặt trong tay một viên đá xanh.

- Đã nói là không phải tôi mà!

- Không phải anh? Dĩ nhiên là anh, chứ là ai? Hay quỷ sa tăng?

- Không phải tôi - Diller lập lại nhưng lần này yếu ớt hơn.

- Kìa, anh Diller - Victoria Jansen dịu dàng can thiệp - chỉ có thể là anh thôi mà! Anh thừa biết anh đã giữ bộ đồ quỷ hút máu sau khi quay phim xong. Tại sao anh cứ ngoan cố chối?

Marble Ackbourne-Smith đứng dậy, đưa tay lên như để yêu cầu mọi người im lặng. Nhưng khán giả đã hoàn toàn im lặng sẵn rồi.

- Đôi khi ta có vẻ là những gì mà thật ra không phải ta - Marble Ackbourne-Smith trịnh trọng nói.

- Cố gắng của chú thật đáng khen - Peter la lên từ cuối phòng - Nhưng chú cứ nói đi, nếu chú không phải là vận động viên đô vật tự do có biệt danh Tommy Hai Tấn, thì cháu cùi đấy.

Marble hoảng hồn ngồi xuống lại.

Bên cạnh, Diller đang ngo nguậy trên ghế.

- Có ai chịu giải thích cho tôi nghe chuyện gì xảy ra không? - Jon Travis hỏi.

- Dạ có! Tụi cháu đây!

Hannibal, Peter và Bob đặc thẳng bước lên.

- Thưa chú Travis - Hannibal bắt đầu nói - cuộn băng mà chú vừa mới thấy là của tụi cháu. Và được quay vào đêm Halloweenl hôm 31 tháng mười, cách đây đúng chín ngày, vào đêm hôm Diller Rourke đã tàn phá văn phòng hãng thám tử của tụi cháu tại Rocky.

Có tiếng xì xào trong phòng, kèm tiếng cười và tiếng thét lên sững sốt.

Victoria Jansen là người đầu tiên phản ứng.

- Những gì cậu nói là không thể có được - Victoria khẳng định - Anh Diller bị bắt cóc ba ngày trước Halloween mà.

Hannibal đứng thẳng người lên.

- Không hề có vụ bắt cóc nào cả - Hannibal tuyên bố - Vụ Diller mất tích chỉ là chuyện láo. Một vụ dàn dựng giả từ đầu đến cuối.

Đồng hồ đeo tay của Mark Morningbaum đột nhiên reng rên. Nhà sản xuất phim đứng dậy, rõ ràng đang rất bức bối.

- Chán lắm rồi - ông la lên - Tôi chán ngồi đây nghe bọn nhóc giàu trí tưởng tượng nói chuyện tầm phào. Diller đã bị bắt cóc, tất cả chúng ta đều biết như thế. Travis ơi, anh làm ơn tống bộ ba này ra khỏi nhà anh đi!

Rồi Mark Morningbaum bắt đầu tìm đường đi ra ngoài. Nhưng Peter chặn ông lại.

- Cháu xin chú - Hannibal nói - Câu chuyện này có liên quan trực tiếp đến chú, nên cháu xin chú nán lại.

- Nhưng chuyện này nghĩa là sao? - Jon Travis găm lên.

- Chú thử hỏi Diller Rourke đi - Peter gợi ý - Anh Diller sẽ giải thích cho chú nghe.

Diller đứng dậy, cũng định bỏ đi ra ngoài. Nhưng mọi người đang nhìn anh chằm chằm. Không có cách nào trốn được. Diller nhìn Mark Morningbaum, rồi nhìn Hannibal, Peter và Bob. Đúng lúc đó trông anh như con thú bị dồn vào bước đường cùng.

Cuối cùng anh ngồi xuống lại - hay đúng hơn là ngã người vào lưng ghế.

- Thôi, được rồi, tôi không hề bị bắt cóc. Chỉ là chuyện đùa thôi.

- Chuyện đùa hả? - Jon Travis gầm lên - Anh làm hỏng bộ phim của tôi, rồi anh bảo là chuyện đùa à? Ôi! Diller ơi! Sao anh làm thế? Sao lại dám làm thế với tôi?

Mark Morningbaum cùng ngồi xuống, vì bị bắt buộc. Ông nhìn nhà đạo diễn bằng ánh mắt mệt mỏi.

- Tôi biết. Có lẽ giết anh thì đơn giản hơn, anh Jon à. Và đặc biệt là hữu hiệu hơn. Ít nhất, bằng cách này, tôi sẽ biết chắc rằng anh sẽ không bao giờ quay bộ phim nào khác.

- Anh Jon, phải nhìn thẳng vào sự thật - Diller nói thêm - Nghệt Thở II đi thẳng đến thất bại. Những đoạn phim hay nhất thì kinh dị... vì dở quá. Còn những đoạn kia thì chẳng có gì để nói. Tôi nghĩ anh không đủ tầm cỡ để chỉ đạo một bộ phim như thế, vậy thôi.

- Chỉ có anh nói thế! - Jon Travis hét lên - Mọi người đều nghĩ khác!

Diller cười khẩy, rồi nhìn vào viên đá xanh.

- Để tôi nói cho mọi người chuyện đã xảy ra - Diller bắt đầu nói và quay sang đám khách - Cách đây khoảng mười lăm ngày, anh Mark và tôi đang xem lại những cảnh quay sơ bộ của Nghệt Thở II. Khi các cảnh phim hiện ra, anh Mark cứ dần dần tái mặt theo. Sau khi xem xong, anh Mark hoàn toàn suy sụp. Anh Mark nói với tôi rằng anh đã mất một đồng tiền với bộ phim này, nếu cứ tiếp tục quay, có lẽ anh Mark sẽ mất thêm hai chục triệu nữa. Nghệt Thở II đang trên đà trở thành một bộ phim y như Quỷ hút máu trong tủ áo. Còn phần tôi, thì tình hình rất rõ ràng; nếu bộ phim ra mắt khán giả, thì tôi có thể từ biệt tương lai diễn viên. Thế là anh Mark nói với tôi về kế hoạch đó để gỡ thế kẹt cho hai chúng tôi. Tôi đồng ý... đừng giận nhé, anh Jon.

- Đừng giận - nhà đạo diễn tức tối lầm bầm - Nhưng tôi hy vọng anh Mark và anh sẽ đi gỡ lịch!

- Vào nhà đá hả?

Diller đứng dậy, ra đứng ngay trước màn chiếu.

- Từ từ. Có thể chúng tôi đã làm hơi quá, tôi công nhận điều này. Nhưng anh phải thông cảm cho tôi, tôi đã nhập hai vai chính lận: vai nạn nhân và vai kẻ bắt cóc. Nên có lẽ tôi đã làm hơi quá. Chẳng hạn như vụ tàn phá chính nhà mình. Đó là sáng kiến của chính tôi... Kết quả dễ sợ quá phải không? Tưởng như có cơn lốc đi ngang qua.

- Mảnh thủy tinh! - Peter ngắt lời.

Đột nhiên Peter lại cảm thấy ngọt ngào khó thở.

- Tại sao có mảnh vỡ thủy tinh khắp nơi vậy?

- Sáng kiến đột hứng - Diller giải thích - Tôi muốn mang mấy viên đá theo. Thường tôi cất trong tủ kiếng ở nhà. Nhưng nếu cảnh sát đến, thì họ sẽ thắc mắc tại sao tủ kiếng lại trống không. Người ta sẽ thử tìm hiểu tủ kiếng chứa gì. Và người ta sẽ thấy lạ rằng bọn bắt cóc bắt tôi mà để cho tôi mang đá theo.

- Nên anh đã đập vỡ tủ kính - Hannibal nói - Do đó có đầy mảnh ve chai dưới đất.

- Đúng - Diller thừa nhận - Tôi đã làm hơi quá. Chẳng hạn như lúc ở ngoài sân trường để lấy tiền chuộc, tôi đã quá nhập vai nhân vật. Các cậu sắp đuổi kịp tôi. Nên tôi dùng vali động một cú mạnh vào một trong các cậu. Rất may là cậu đó không bị sao!

- Tại sao anh lại phá bộ tham mưu của chúng tôi đêm Halloween? - Hannibal hỏi - Chúng tôi chỉ mới điều tra được vài giờ thôi mà. Anh mong tìm thấy gì trong đó?

- Anh Mark có nói với tôi về các cậu - Diller giải thích - Tôi đã hoảng hốt. Đúng hơn là kẻ bắt cóc mà tôi nhập vai đã mất tự chủ. Tóm lại, tôi muốn làm cho các cậu sợ để các cậu bỏ cuộc.

- Tôi đã bảo anh là không nên làm thế - Mark nói - Tôi đã nói là quá mạo hiểm. Nhưng không! Anh cứ đòi làm!

- Từ từ, bình tĩnh nào! - Diller đáp - Mà trong chuyện này đâu có tội ác? Đúng là Nghệt Thở II sẽ không bao giờ thành hình. Nhưng chẳng phải là một mất mát lớn lao. Mọi người sẽ chịu được thôi. Còn tôi, thì bằng cách biến mất vài ngày, tôi đã cứu vãn được tương lai nghề nghiệp mình và được một triệu đô-la.

- Tiền chuộc phải không? - Peter hỏi.

- Đúng - Diller thừa nhận - Dự định là tôi sẽ được giữ. Đó là một nửa số tiền đền bù mà anh Mark nhận được từ công ty bảo hiểm. Có lẽ bây giờ tôi phải trả lại thôi, đúng không?

Peter gật đầu.

- Có lẽ thế - Peter nói - Nhưng anh đã bị lừa ngoạn mục. Tầm ngân phiếu của công ty bảo hiểm lên đến hai chục triệu đô-la.

Diller đột ngột quay sang Mark Morningbaum. Hai người nhìn nhau không nói gì.

- Đáng đời! - Jon Travis la lên - Ai bảo đi tin lời một nhà sản xuất phim! Loại người này sẽ luôn tìm cách lừa mình. Và trả tiền thấp cho mình. A là la! Diễn viên đúng là trẻ con quá.

- Còn các nhà đạo diễn đều mất bệnh hoang tưởng - Diller cay đắng trả lời.

Có một hồi im lặng. Không ai trong phòng nhúc nhích. Rồi có người đứng dậy bước ra cửa.

- Victoria! Em đi đâu vậy? - Diller kêu lên.

Victoria Jansen quay lại.

- Em không muốn chứng kiến đoạn kết câu chuyện - Victoria Jansen buồn bã nói - Em biết sẽ kết thúc như thế nào. Cảnh sát đến, bắt bọn tội phạm đi... Đây không phải là vai hay nhất của anh, anh Diller à. Em thích anh làm người hùng hơn.

Sau khi Victoria Jansen đi rồi, đám khách tản rất nhanh. Mark Morningbaum muốn tự bào chữa, nhưng không ai ở lại nghe ông.

- Chính cảnh sát sẽ nghe chứ - Hannibal nói và nhìn đồng hồ - Cháu vừa mới gọi cảnh sát tức thì.

Phải đến khuya mới ghi hết vào giấy mọi sự kiện.

Khi Ba Thám Tử Trẻ rời đồn cảnh sát, thì mặt trời đang mọc. Đã đến lúc về Rocky. Và tiếp tục cuộc sống hằng ngày. Phải trở lại trường học. Sau khi tan trường, Peter lại chúi đầu vào máy xe, Bob thì đi đến hãng nhạc. Còn Hannibal sắp xếp hồ sơ vụ án lại rồi tiếp tục sửa chữa chế biến một thiết bị điện tử mới.

Thường, sau khi hoàn thành một vụ điều tra, Ba Thám Tử Trẻ thảo luận về vụ đó rất lâu với nhau. Lần này, thì không được như thế. Ba Thám Tử đã giải ra vụ bí ẩn, ba Thám tử đã chiến thắng. Vậy, tại sao ba bạn không cảm thấy hài lòng trọn vẹn? Vụ này như mang một vị chưa hoàn tất.

Rồi một hôm, Peter đến bộ tham mưu hươ một bức thư của Mark Morningbaum. Peter trải lá thư trên bàn để Hannibal và Bob có thể cùng đọc.

Peter thân mến,

Tôi phải thú thật - à thời gian gần đây tôi đã có thói quen thú tội - rằng tôi đã quá khi dễ khả năng của các cậu. Có thể cậu sẽ vui mừng khi biết rằng, nhờ luật sư, tôi đã giải quyết được mối tranh chấp với công ty bảo hiểm. Còn về tương lai, thì, nhờ các cậu, tôi sẽ không còn làm việc ở Hollywood nữa - ít nhất là trong vòng ba bốn tháng.

Ngành công nghiệp điện ảnh có trí nhớ rất ngắn. Đến mùa xuân tới, câu chuyện này sẽ được quên mất. Chính vì vậy mà tôi viết cho cậu lá thư này. Khi quay về, tôi muốn thực hiện một bộ phim hình sự. Đề tài sẽ là một vụ bắt cóc giả. Hay ta đi ăn trưa với nhau - lần này tôi hứa sẽ không cho thuốc ngủ vào sữa prôtêin nữa - để thảo luận về bản quyền phim của các cậu? Câu chuyện sẽ kể lại cách thức các cậu đã giải ra vụ bí ẩn.

Bob là người đầu tiên nói.

- Rõ ràng có khía cạnh nào đó mình không hiểu nổi nơi con người này. Lão ta xém vào tù vì vụ này, vậy mà bây giờ lại biến vụ này thành cái máy làm ra tiền! Hay bóc thăm xem ai xé bỏ lá thư này nhé?

Không chờ đợi, Peter lấy bức thư của Mark Morningbaum, xé thành mảnh nhỏ, vứt vào sọt rác.

- Xong! - Peter hài lòng nói - Bây giờ hồ sơ vụ đã thật sự được đóng lại!
- Peter định nói thêm cái gì đó nhưng phải ngưng. Cậu lại có cảm giác ngột ngạt khó thở.
- Mình không thở nổi - Peter nói - Mỗi khi nghĩ đến vụ này hay nghe từ “Nghệt Thở”, là mình bị nghệt thở.
- Cố thư giãn đi - Hannibal khuyên - Mình sẽ giải thích cậu bị gì.
- Chuyện gì vậy hả Hannibal? Thôi miên? Hay viên đá? Hay điềm xấu? Hay mình bị Marble ếm bùa?
- Hannibal lục lạo trong ngăn kéo bàn viết, lấy ra mấy mẫu báo cắt đưa cho Peter.
- Thêm một vụ bí ẩn mà mình giải xong - thám tử trưởng nói - Bài báo này sẽ cung cấp mọi lời giải thích cho cậu.
- Peter đọc tựa bài báo rồi tròn mắt. Các ca viêm mũi dị ứng gia tăng mạnh do phấn hoa ngải.
- Không phải Nghệt Thở II, cũng không phải ếm bùa - Hannibal kết luận - Mà chỉ là viêm mũi thôi.
- Áááát xì! - Peter trả lời.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vu-bi-an-bo-phim-kho-quay>